

Les delegacions diocesanes de Lleida viuen una autèntica remodelació

L'Església lleidatana afronta una nova etapa.

Amb l'inici del nou curs 2004-2005, el bisbat de Lleida ha encetat una nova i engrescadora etapa de renovació a partir del decret signat pel bisbe Francesc Xavier Ciu-raneta, mitjançant el qual s'estableix un nou organigrama dels Serveis Diocesans. La renovació ha afectat gairebé totes les delegacions diocesanes, concretament 16. A partir del decret episcopal tindran gairebé totes elles nous delegats laics, en una aposta clara per donar responsabilitats eclesials als seglars. Pel que fa a la direcció del Departament de Mitjans de Comunicació Social, serà ocupada a partir d'ara pel correspon-sal de *Catalunya Cristiana* a Lleida, Jordi Curcó.

Pàg. 19

La Pastoral Universitària comença un nou curs

Els agents que treballen a la Pastoral Universitària tenen molt clar que els apòstols de la joventut han de ser els mateixos joves. Però també saben que cal formar aquests nois i noies perquè hi hagi una presència cristiana d'alçada i de qualitat en el mitjà universitari. Aquesta és una de les preocupacions de la Pastoral Universitària, juntament amb l'experiència de fe.

Del 23 al 26 de setembre se celebra a Santiago de Compostel·la la II Trobada d'Universitaris Cristians sota el lema «Us anunciem el que hem vist i sentit» (1 Jn 1,3). Els responsables d'aquesta segona trobada universitària pretenen «servir els joves fent que ells es facin corresponsables a l'Església i que se sentin missioners».

Pàg. 2, 3 i 4

Els joves són evangelitzadors dels seus companys.

Missatge del Papa als joves

La XX Jornada Mundial de Joventut a Colònia (Alemanya), prevista per a l'agost del 2005, ha rebut un nou impuls amb la publicació del missatge de Joan Pau II per a l'ocasió. En aquest escrit el Papa s'adreça un cop més als seus «estimadíssims joves», com a ell li agrada anomenar-los, i els anima a ser sants i a rebutjar les diferents formes d'idolatria com els diners, el consum o la violència. El títol del missatge fa referència a l'adoració del nen Jesús: *Hem vingut a adorar-lo*, segons l'evangelí de sant Mateu.

Pàg. 5

Sumari

- Pàg. 8 L'Església denuncia la «neteja ètnica» de Darfur
- Pàg. 20 Entrevista al P. Massana sobre el seu «Diccionari de lleidatanismes»
- Pàg. 21 Ha mort el monjo de Montserrat Policarp Majoral
- Pàg. 22 El Simcos dona suport a l'agència catalana de notícies catòliques
- Pàg. 26 Itinerari religiós i cultural per la comarca del Solsonès

L'Horta de Lleida: Festa de les Marededéus trobades

Les ermites de Butsènit i Grenyana celebren els seus aplecs per commemorar la festa de la Nativitat de Maria

Pàg. 16 i 17

Editorial

Escola i Universitat

El debat sobre com ha de ser l'escola al nostre país és obert contínuament, però potser en aquest últim temps amb més força, sobretot amb l'arribada al poder del Partit Socialista tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. Les propostes de suprimir o relegar a la seva mínima expressió les classes de religió a l'escola pública o la discriminació en alguns temes de l'escola concertada cristiana creen preocupació entre la jerarquia catòlica i entre molts pares que veuen en perill la llibertat d'ensenyament per als seus fills, i una adequada formació en coherència amb els valors i les creences de cadascú.

Aquesta preocupació és normal perquè l'etapa escolar és una etapa important en la vida de tota persona; uns anys que marcaran decisivament el futur de pràcticament tots els homes i dones del país, ja que el nivell d'escolarització és pràcticament total. Els pares cristians han de ser molt conscients que en el tema de l'educació es juga una bona part del futur dels seus fills, una influència que tant sigui positiva o negativa pot ser fins i tot més forta que la de la mateixa família. És cert que molts pares amb fermes conviccions cristianes s'esforcen a casa i en la vida familiar perquè sigui quina sigui la influència de l'escola els seus fills creixin en un ambient clarament religiós. Però no sempre això és possible, ja que en molts casos els horaris laborals dels pares redueixen al mínim el contacte paternal amb els fills.

Tindrem ocasió de continuar parlant d'aquesta qüestió, que sens dubte donarà molt de sí en els pròxims mesos, però en aquesta ocasió tractarem un tema molt relacionat amb aquest i que passa massa desapercebut com és la importància de la Universitat.

Una immensa majoria dels nostres joves passen per la Universitat en la seva múltiple oferta d'estudis; és un moment també molt important per a la vida dels nostres joves. A diferència de l'escola, estem parlant de persones adultes, la majoria majors d'edat, alguns

vivint autònomament dels seus pares i amb companys universitaris que poden convertir-se en amics per a tota la vida. Sens dubte, una etapa decisiva que prepara els joves per al que pot ser el lloc de treball per a tot el seu futur, que perfila en molts casos una manera d'entendre la vida en tots els seus aspectes, ideològic, polític, cultural i fins i tot religiós. Tot plegat sense oblidar la gran força mediàtica i social que té la Universitat i les mobilitzacions que en ella poden donar-se; mostra d'això són algunes vagues universitàries que s'han convertit en fets històrics decisius per a uns quants països.

Per això l'Església no pot descuidar aquest tram de la vida de tantes persones, fins i tot encara que aparentment des de les universitats públiques no se la tingui gaire en compte. És veritat que les universitats que no depenen de l'Església són aconfessionals i això és quelcom comprensible en un estat laic com el nostre, però cal donar una atenció espiritual a tots aquells universitaris que amb inquietuds religioses acudeixen a aquestes aules. Per això algunes de les nostres diòcesis han organitzat serveis d'atenció i formació per als universitaris cristians i fins i tot moviments especialitzats perquè aquests es reunixin, comparteixin les seves il·lusions i problemes i es deixin coordinar per algun consiliari especialitzat en aquest tipus de pastoral. És important que es doni a conèixer aquesta activitat eclesial perquè no succeeixi que estudiants cristians es quedin sense ella per falta d'informació o d'interès per comprovar la seva existència.

Tot plegat sense oblidar que l'Església també ofereix algunes universitats d'ideari clarament cristià, on des de dins dels mateixos centres docents ja es transmet un missatge en clau cristiana i un assessorament espiritual implícit. Tristament, algunes no estan a l'abast econòmic de tots, però en no rebre cap ajuda oficial han d'autofinçar-se només amb els ingressos dels alumnes.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gna. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Matéo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Màngosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenc

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcs, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €

Resta d'Europa: 146,74 €

Amèrica i Àfrica: 178,30 €

Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El qui cau en el pecat és humà; el qui se'n dol és un sant; el qui se'n vanta és un dimoni» (Thomas Fuller, clergue i escriptor anglès. 1608-1661)

A tots els qui per ser humans (és a dir, fràgils) cedim en més o en menys a allò que no ha de ser, al pecat, ens diu sant Joan evangelista: «Fills meus, us escric això perquè no pequeu. Però si algú peca, tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just» (Jn 2,1). Sabedor de la nostra condició humana, sant Joan ens al·liona per obrar sempre «amb rectitud i noblesa interior». I si en certa ocasió fallem, que no ens ho prenguem a la valenta fins a la desesperança (dejunis, penitències i assots amarats de masoquisme i de derrotisme malaltís). Això, a més de cruel per al cos, és pertorbador per a l'esperit. És tenir una idea venjativa i distorsionada de Déu, que és misericordiós i no vol l'asfixia

psíquica ni molt menys la mort del pecador, «sinó que s'emmeni i visqui». Així és, després del pecat, la dolència del sant. Però també hi ha, com diu Fuller, els qui pequen i no únicament persisteixen en el mal, sinó que es vanen dels seus actes nefands, com timbres d'honor. Aquests són víctimes del seu trastorn emocional i altres coses que els psicòlegs esbrinen i que saben els avançats en la vida espiritual. Però també per a ells hi ha remei i ajuda de Déu «si tornen cap a Ell sense amagar la seva misèria, es peneixen i s'emmenen». Amb voluntat per passar de mort a vida, mai no manca l'alè vivificador del Creador.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Enguany s'hi espera l'assistència d'unes 200 persones

II Trobada d'Universitaris Cristians

La I Trobada d'Universitaris Cristians va tenir lloc l'any passat a Àvila. Enguany es repeteix aquesta reunió a Santiago de Compostel·la, en el marc de l'Any Sant, del 23 al 26 de setembre. Es tracta, en paraules del director del Secretariat de la Subcomissió Episcopal d'Universitats, Agustín del Agua Pérez, «d'una convocatòria universal a totes les diòcesis, moviments, congregacions, etc., a participar en una trobada de Pastoral Universitària on es doni pas a la presència cristiana d'altura i de qualitat en el mitjà universitari».

Per a l'equip coordinador del Centre Cristià dels Universitaris (CCU) de Girona, aquesta trobada «és una oportunitat per conèixer les altres realitats». Aquesta cimera d'universitaris compta amb un contingut teològic adaptat als joves. A través de diferents ponències es tractaran temes com comunicar l'experiència de fe, la identitat personal, les imatges psicoafectives de Déu o la Bíblia. Segons Agustín del Agua, «volem que els joves adquireixin formació cristiana i que promoguin grups d'acompanyament, els reanimin o els creïn».

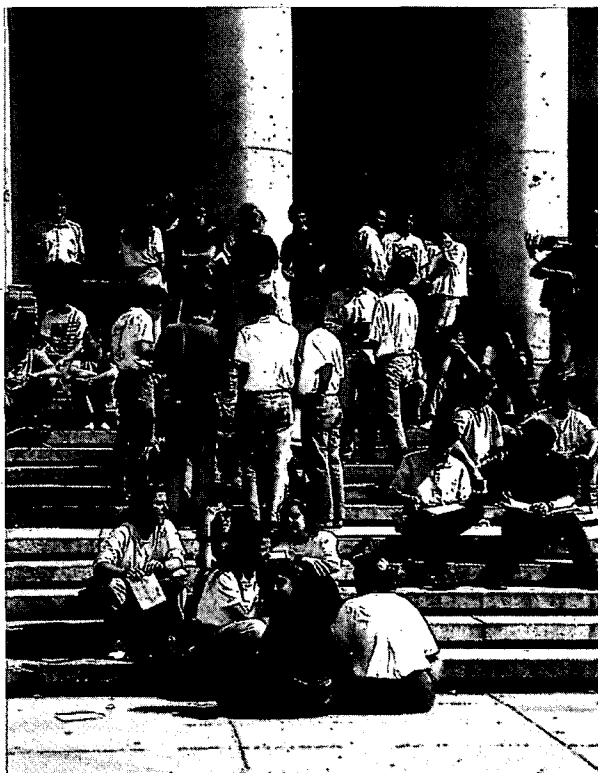
El lema d'aquesta trobada és «Us anunciem allò que hem vist i sentit» (1 Jn 1,3), que «ens situa en la naturalesa mateixa del cristianisme, que és la revelació», explica el director del Secretariat de la Subcomissió Episcopal d'Universitats. I afegeix: «El cristià ha d'anunciar avui l'esdeveniment personal de Jesucrist, a partir del que ha vist i sentit».

Enguany la trobada té lloc a Santiago de Compostel·la, en ple Any Sant. L'any passat es va celebrar a Àvila, on va aplegar 150 persones. Per a la cita d'enguany s'espera arribar a les 200. La idea és que cada any la trobada sigui en una regió i diòcesi diferent.

Viure la fe a la universitat no sempre resulta senzill. Així, Agustín del Agua comenta que els universitaris tenen les mateixes dificultats que altres joves per viure el seu cristianisme, com és el fet que la transmissió de la fe presenta molts problemes, «però, a més, hi ha un altre problema afegit: en la cultura que rep el jove a la universitat hi ha un espai nul per a un plantejament humanista i molt menys per al plantejament religiós». Des de l'equip coordinador del CCU de Girona s'apunta també que «en la nostra societat "no està de moda" i està "mal vist" d'entrada que un jove pugui interessar-se per la recerca del Déu cristià (estan més de moda recerques de caire oriental...). Més que mai, als joves no els agrada sentir-se diferents de la "gran massa de joves" i opten, salvant totes les excepcions, per no plantejar-s'ho».

Presència cristiana

Totes les persones que treballen a la Pastoral Universitària estan convençudes que els joves han de ser els evangelitzadors dels seus companys i companyes. És per això, afirma Agustín del Agua, que «calen persones que formin un grup i que

La universitat, espai de trobada.

presentin l'experiència cristiana de forma adient, per tal de ser una presència d'altura i de qualitat». Per això, apunta la necessitat de «tenir molta cura de l'oferta, el model d'estar, l'acompanyament que oferim... es tracta del diàleg fe-cultura, fe-ciència i fe-raó de què parla el Papa. Només es pot dialogar des de l'experiència de fe en Jesucrist».

Per a Agustín del Agua l'acompanyament «ha d'ensenyar a saber estar en mitjans hostils. També els cristians dels primers segles van trobar un mitjà hostil, la persecució... això no obstant, la sang dels màrtirs és llavor de cris-

tians. El cristià no és cap inhibit, és una persona realitzada. Si no viu el cristianisme es redueix a ètica. Quan manca l'amor, no hi ha força per dur a terme un compromís ètic i moral».

Des de la Pastoral Universitària es destinen esforços no únicament als joves i als professors, sinó també a aconseguir presència institucional, és a dir, «que la Teologia sigui reconeguda a la universitat. Els estudis religiosos han d'estar considerats a l'alçada d'altres estudis científics». Per la seva part, el CCU de Girona subratlla que «allò que a nosaltres ens amoina més és la gran dificultat per trobar camins de contacte amb els joves universitaris i amb professorat cristià que treballa a la Universitat de Girona». En aquest sentit, indica que «estem en un procés de reflexió per elaborar un nou esquema de treball en la Pastoral Universitària

que sigui més adient a la realitat present».

Els responsables d'aquesta segona trobada universitària pretenen «servir els joves fent que ells es facin corresponsables en l'Església i que se sentin missioners. Tenim l'esperança que aquesta trobada sigui la segona baula d'una cadena llarga i que sorgeixin altres iniciatives, que els cristians se sentin cridats a la col·laboració i a la participació. Volem formar una unitat que s'adrexi vers aquest testimoni eclesial. Es tracta d'un testimoni d'eclesialitat amb majúscules». (R.M.J.)

«Al CCU trobo un refugi d'espiritualitat»

Ramon Muntada i Artiles té 28 anys. És advocat de professió i compagina la feina professional amb els estudis universitaris d'Administració i de Direcció d'Empreses a la Universitat Oberta de Catalunya. Està vinculat a la Pastoral Universitària de la diòcesi de Girona i forma part de l'equip motor del CCU.

—Des de la Pastoral Universitària, com s'ajuda el jove en el seu camí de fe?

—La Pastoral Universitària de Girona aixopluga tota mena d'inquietuds dels membres de la comunitat universitària que tenen arrels cristianes o bé desitgen trobar un nou sentit a la vida. El camí de la fe es concreta a partir de les activitats que els seus integrants duen a terme. Grups de reflexió i de pregària, de muntanya, de nits d'estudi, d'activitats solidàries i/o lúdiques... configuren aquest camí de fe. Totes aquestes activitats seria difícil de dur-les a terme sense el suport que hi dona el CCU. Personalment, en el CCU trobo un espai on em puc realitzar com a persona creient i com a membre de la comu-

nitat universitària, una escola de tolerància, de vivència de fe, d'un compartir. També la possibilitat de poder ajudar els altres i de ser ajudat. Un refugi d'espiritualitat en l'ampli món universitari i una manera d'aconseguir que altres joves s'animin a formar part del CCU.

—La universitat pot ser un lloc de trobada amb Déu?

—La universitat ofereix moltes possibilitats als estudiants que en formen part. A més d'obtenir la titulació, aquesta institució reporta als seus membres un clima molt ric en vivència i en convivència. Viure la universitat en tot el seu sentit fa més tolerants les persones i les apropa fins a poder conèixer no només compartint l'intercanvi cultural sinó també enriquint-se intel·lectualment. Algunes de les preguntes que els universitaris es poden formular poden trobar resposta a partir de la vivència religiosa. En aquest sentit, la Pastoral Universitària ocupa un espai important per a aquells universitaris que, a cavall del coneixement i enriquits des de la fe, volen trobar Déu.

—Avui dia no és fàcil viure la fe...

—L'ambient que avui envolta el jove no ajuda prou a viure la fe com es podia fer en altre temps. La diversitat i la riquesa de pensament que tant es predica sembla haver reclus la vivència de la fe en espais íntims i personals. Ser jove, intentar viure i

compartir la fe des de la coherència en determinats moments arriba a ser un caminar a contra corrent. No obstant això, la joventut d'avui continua sent sensible als problemes aliens. Exemples concrets els trobem en el voluntariat i/o les ONG. Aquestes accions solidàries, tot i que no prioritzen la vivència de la fe com a motor d'activitats benéfiques, resulten punts de trobada per a la gent jove.

—Com transmetre l'esperit cristià als joves?

—Els joves poden ser apòstols entre els joves de moltes maneres. La participació en tasques de voluntariat, les visites a les presons, la realització de tallers, la recollida d'aliments per als més necessitats, la participació en pregàries, són indicadors que poden fer els joves apòstols entre els joves. Aquestes activitats ajuden a transmetre la fe als qui els envolten i fan de la companyonia un valor afegit. És molt important predicar amb l'exemple.

—Què demana el jove d'avui a l'Església?

—El jove demana moltes coses a l'Església: desitja ser escoltat en les seves inquietuds, cerca les respostes a molts dubtes, busca que prediqui amb l'exemple, que sigui solidària i acollidora amb els més desvalguts, que doni a conèixer un Déu Pare i que s'obri generosament a aquests joves que cerquen una Església més receptiva i més propera al món actual.

MIRIAM ARMENGOL GARCÍA PERTANY AL MOVIMENT CRISTIÀ DE JOVES

«Descobrir que Déu és dintre teu et canvia la vida»

La Miriam té 21 anys i estudia Psicologia a la Universitat Autònoma de Barcelona. Acaba de tornar de Bolívia, on ha fet una experiència de conviure amb els que menys tenen. Aquesta jove és una ànima inquieta. Pertany al Moviment Cristià de Joves (MCJ) i el seu compromís de fe la porta a ser catequista de Confirmació a la catedral del Sant Esperit de Terrassa i a formar part del SAFOR (Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats). I la cosa no acaba aquí. Enguany té una nova il·lusió: col·laborar amb la Pastoral de la Salut.

La Miriam viu la fe sense complexos.

cristià entre els joves?

—Hi ha persones que et diuen que és molt bonic el teu plantejament de vida, però que no va amb elles. Unes altres es tapen els ulls i no volen veure el que et mou. La gent no es vol comprometre, creu que els cristians som uns utòpics. I els cristians som rics, tenim el millor regal, la fe, que t'ajuda moltíssim en els moments difícils.

—Els joves han d'evangelitzar els joves...

—Jo miro de transmetre als joves el Déu que porto dins, sense por. Si la gent sabés el que realment té dintre, segur que somriuria, segur que ajudaria la gent... pots ser un jove modern d'avui i ser cristià. Cal ser coherent. Per a mi, van ser una gran influència Mn. Francesc Cima i Rosa Deulofeu. Ella em va fer canviar l'escala de valors que jo tenia. Vaig començar a implicar-me a fons a la parròquia, a créixer com a persona... Ella era realment el somriure de la fe. És un testimoni que m'ajuda a tirar endavant.

—Com alimentes la fe?

—Amb la pregària i l'Eucaristia, amb el meu grup de formació a la parròquia, amb la catequesi de Confirmació... la fe no es pot viure en solitari, és important tenir un guia espiritual que t'acompanyi en el camí, algú amb formació que et vagi orientant. Viure la fe en comunitat fa que creixis en la fe, que creixis com a persona, que t'endinsis en el camí de Jesús. La comunitat m'ajuda a no defallir. Si ets cristià però només vas a missa el diumenge, l'ambient se't pot menjar. La comunitat m'ajuda a conèixer altres joves cristians, a intercanviar idees, opinions, experiències de fe... m'ajuda a no caure en la rutina.

—Alguns joves no entendran el teu compromís cristià, oi?

—Jo dic: «Senyor, faci's la teva voluntat.» I sembla que Ell s'ha pres molt seriosament el meu oferiment. Estic disponible per a allò que Ell vulgui. Jo creixo i m'enriqueixo dedicant temps a Déu i als altres. Enguany he començat a donar catequesi de Confirmació i aprenc molt dels nois. Quan dius coses bones i boniques és l'Esperit Sant qui actua dintre teu. Miro de fer-ho el millor possible i transmetre el que visc. No sento que m'ocupi el temps. Déu em dona el cent per u, o hauria de dir el mil per u. Realment ho visc així. Confio en Déu, en el fet que Ell actua en la meua vida. Tothom té Déu dintre seu, però cal descobrir-ho. Déu sempre és amb tu. Descobrir que Déu és dintre teu et canvia la vida. El que és trist és que molta gent no ho sap. És Déu qui t'acompanya cada dia, qui et perdona, qui t'aixeca si caus... (R.M.J.)

MERITXELL MORENO PALAU ÉS MONITORA DEL MIJAC

«Déu es troba si estem disposats a trobar-lo»

La Meritxell és de Ripoll i fa quatre anys que estudia Matemàtiques a la Universitat Autònoma de Barcelona. A Ripoll és monitora del MIJAC (Moviment Infantil i Juvenil d'Acció Catòlica), un moviment que coneix des de fa 13 anys. No només aquí comparteix la seva experiència de fe acompanyant nens i nenes com a animadora. També ocupa un lloc destacat a la seva vida el SAFOR. Fa un parell d'anys que va descobrir aquest servei i segons ella, «la veritat, va bé saber que hi ha gent amb qui compartir pensaments quan estàs lluny de casa».

La Meritxell ha trobat un suport important al SAFOR.

—Hi ha lloc per a Déu a la universitat?

—Sí, Déu té lloc mentre hi hagi algú que cregui en Ell. A la universitat hi ha gent que creu en Déu, el problema és que no tota es confessa creient. Hi ha una tendència a fer de la fe un fet personal i acaben ocultant les seves creences, tot i que a les seves parròquies tenen una fe activa. La universitat és un lloc on interaccionen moltes cultures i creences, i enmig d'aquest pluralisme cultural cal saber mantenir una presència dialogant entre la fe i la cultura per no esdevenir un grup minoritari i aïllat. Cal que en el nostre dia a dia siguem testimonis del Crist i, per tant, adoptar posicions seguint el model de Jesús malgrat que aquestes costin. Cal aplicar una acció transformadora al nostre

voluntat. Quan dic això em refereixo a fer un veure-jutjar-actuar a nivell personal, per tal que la societat que ens envolta avanci fermament cap a la societat que volem.

—Com t'ajuda el SAFOR a viure la fe?

—El SAFOR és un lloc on he pogut fer una colla d'amics amb els que he pogut compartir diferents experiències, sempre tenint en compte la vessant cristiana. M'ha ajudat ja que pel fet d'estudiar lluny de casa de vegades costa trobar algú que comparteixi els teus ideals. Al mateix temps, el SAFOR m'ha enriquit a nivell cultural, ja que durant els dos anys que fa que el conec m'ha donat l'oportunitat de conèixer i aprendre coses noves. Les estones de pregà-

ria, els espais de reflexió amb altres companys, les Eucaristies dels dimecres, les xerrades del cafè mentre explicàvem les nostres peripècies de la setmana... tot això m'ha ajudat a créixer interiorment i a viure en la fe.

—Quines dificultats pot tenir un jove per ser cristià?

—Crec que el fet de ser cristià a qualsevol edat és com nedar a contracorrent. Però evident-

ment és amb els joves on és més accentuat. La joventut és una etapa de molts canvis, i amb ganes de provar noves experiències, però sobretot amb ganes de viure sense obstacles. Això pot provocar una certa confrontació entre la fe i l'avenç del temps. Cal una anàlisi de la fe compatible amb els nostres dies i això moltes vegades no hi és, ja que potser la fe no està prou treballada. Un dels motius podria ser que actualment molts joves creients no són practicants. També hi influeixen les transmutacions que han patit els valors orientats al comportament moral de les últimes dècades. Això provoca una privatització de l'ètica cristiana feta a

mida de cada persona.

—Un jove, com pot trobar Déu a la nostra societat?

—Déu es troba si estem disposats a trobar-lo. Només cal estar atent, parar tots els sentits i segur que el troba. Cert és que les coses s'estan distorsionant una mica, i entre tants problemes sembla més difícil tenir èxit en aquesta troballa, però no és així. En el dia a dia moltes vegades defallim, però Ell ens aixeca i ens dona forces, tot i que de vegades no ho apreciem, perquè Déu ens parla a través dels altres i no forçosament amb paraules. Déu es pot trobar en el somriure d'un nen, en la mirada tendra d'una mare, en una bonica melodia... D'altra banda, sempre cal procurar una estona de pregària amb Déu, ajudant-nos de l'Evangeli, dedicar alguna part del nostre temps per parlar amb Ell.

—Què suposa per a tu viure en clau cristiana?

—Per a mi, viure en clau cristiana suposa esforçar-me molt en els estudis, ja que ara és la meua feina. Buscar sempre una estona de pregària amb Déu ja sigui individual o col·lectiva. També fer coses pels altres, per exemple algun voluntariat que he tingut oportunitat de fer, o ser monitora al MIJAC, on al mateix temps intentem transmetre la Paraula de Déu. Lluitar en la mesura que sigui possible per les coses que no em semblen bé i provar de canviar-les per tal d'aconseguir un món més agradable, potser idíl·lic a nivell mundial, però que estic segura que a petita escala és possible aconseguir.

Rosa María Jané Chueca

Vaticà

església en el món

El Papa demana als joves que resisteixin les idolatries i siguin sants

■ En el missatge per a la XX Jornada Mundial de la Joventut del 2005

CASTELGANDOLFO.— L'Església necessita sants. Ho torna a dir el Papa, ara en el missatge per a la XX Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Colònia (Alemanya) l'agost del 2005. El títol del missatge fa referència a l'adoració del nen Jesús: *Hem vingut a adorar-lo*, segons l'evangeli de Mateu. Aquesta referència és una al·lusió a les relíquies dels Reis Mags que estan a la catedral de Colònia. El Papa també insta els joves a resistir les seduccions dels diners i les idolatries que no tenen Jesucrist com a únic Déu.

El Papa s'adreça als joves iniciant la carta amb un «estimadíssims joves» i els anima a abraçar la vida religiosa si senten la crida, i a ser sants i testimonis d'evangelització. Primer els recorda que en la darrera JMJ es va meditar sobre el desig d'alguns grecs que amb motiu de la Pasqua van arribar a Jerusalem per veure Jesucrist: *Volem veure Jesucrist*. El nou tema, *Hem vingut a adorar-lo*, permet recórrer idealment l'itinerari dels tres reis, segons el Papa, i trobar com ells van fer «el Messies de totes les nacions». Joan Pau II evoca com «la llum del Crist ja il·luminava la intel·ligència i el cor dels Reis d'Orient que es van posar en camí». «No van dubtar en deixar-ho tot per veure l'estrella que havien vist sorgir a l'Orient», continua, i demana als joves que «imitant-los, també vosaltres us disposeu a emprendre un viatge des de totes les parts del globus fins a Colònia».

L'organització no ha de preocupar excessivament els joves, adverteix el Papa: «És important que us preocupeu no només de l'organització pràctica de la Jornada Mundial de la Joventut, sinó que tingueu cura prior de tot en la preparació espiritual en una atmosfera de fe i d'escolta de la Paraula de Déu.» El Papa, que ha farcit el missatge de cites bíbliques,

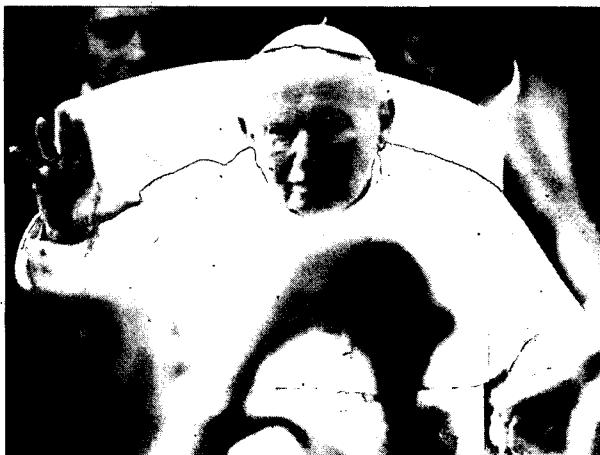
s'adreça als joves també dient-los «estimats amics» i els explica que «és important aprendre a escrutar els signes amb què Déu ens crida i ens guia».

Per a Joan Pau II, «quan s'és conscient de ser guiat per Ell, el cor experimenta una autèntica i profunda alegria que ve acompanyada pel viu desig de trobar-lo i per un esforç perseverant per seguir-lo dòcilment». L'Eucaristia també té un paper en el missatge papal: «La santa Missa es converteix ara en un veritable encontre d'amor amb Aquell que se'ns ha donat totalment», escriu el Pontífex, que convida els joves a «respondre'l quan us convida al banquet de noces de l'Anyell». El Papa diu als joves que «escoltin, es preparin adequadament i s'acostin al sagrament de l'altar, especialment en aquest any de l'Eucaristia».

Els dons dels Reis Mags

El Papa explica què signifiquen els dons de l'or, l'encens i la mirra: «Els dons dels Reis simbolitzen l'autèntica adoració: per

mitjà de l'or, subratllen la divinitat real; amb l'encens, el reconeixen com a sacerdot de la Nova Aliança, i en oferir la mirra celebren el profeta que vessarà la pròpia sang per reconciliar la humanitat amb el

El Papa s'adreça novament als joves.

Pare.» Seguint aquesta analogia, demana als joves que ofereixin també aquests dons: «Ofereixi al Senyor l'or de la vostra existència, o sigui la llibertat de seguir-lo per amor; eleveu-li l'encens de la vostra pregària i ofereixi-li la mirra, l'afecte ple de gratitud perquè ens ha estimat fins a morir al Gòlgota.»

Aquesta adoració només a Jesucrist se

subratlla de manera forta al missatge, que adverteix els joves de «la idolatria com a temptació constant de l'home». «Desgraciadament hi ha gent que busca la solució dels problemes en pràctiques religioses incompatibles amb la fe cristiana», explica, i finalitza dient que «l'impuls de creure en els falsos mites de l'èxit i el poder és fort», com també «és perillós abraçar conceptes evanescents del sagrat». Així insta la joventut a «rebutjar les seduccions dels diners, del consumisme i de la violència encoberta que de vegades exerceixen els mitjans de comunicació». «L'adoració del Déu veritable és un autèntic acte de resistència contra tota forma d'idolatria.»

Com és habitual en els seus consells als joves, el Papa els ha convidat a escoltar la crida al sacerdot: «Jesucrist crida a alguns a deixar-ho tot perquè el segueixin en la vida sacerdotal o consagrada: qui adverteixi aquesta invitació, que no tingui por a respondre «sí» i que el segueixi generosament.» El Pontífex amplia les seves paraules també als «estimats amics que no esteu batejats o que no us identifiqueu amb l'Església: no serà que també vosaltres teniu set de l'Absolut i esteu a la recerca «d'alguna cosa» que doni significat a la vostra existència? Dirigiu-vos vers Jesucrist i no sereu defraudats», els assegura.

El Papa tanca el missatge amb una crida a la santedat i a l'evangelització dels joves i els recorda que a Colònia hi ha sants i beats com Úrsula, Bonifaci, Albert Magne, Edith Stein i Adolf Kolping.

Miriam Díez Bosch

Històrica trobada entre el patriarca de Moscou i el Vaticà

MOSCOU.— Els diaris russos han coincidit en una paraula per expressar la trobada entre la delegació vaticana i el patriarca rus: «Trobada històrica.» L'encontre del 28 d'agost a la catedral de la Dormició o de l'Assumpció de la Mare de Déu al Kremlin, en què el cardenal Walter Kasper ha donat la icona de Kazan al patriarca, ha servit per descongelar les relacions vaticanorusses, sovint erosionades pels comentaris del patriarca sobre la presència catòlica al país, que no veu amb bons ulls.

La icona de Kazan feia un segle que no estava a Rússia. Després d'haver travessat diferents països, entre ells Portugal i Anglaterra, feia 11 anys que estava a l'estudi privat del Papa a Roma. Finalment, la icona ha pogut ser lliurada al poble rus, que sempre l'ha venerada, com deïtjava el Papa. L'acte va tenir lloc a la catedral on antigament es coronaven els tsars. Les tres hores de celebració de l'acte de lliurament van estar carregades de simbolisme: el cardenal Kasper va lliurar la icona i una carta del Papa, i el cardenal va sentir com Alexis II ho agraija però puntualitzava que Rússia és territori ortodox, i que com a tal, ha de ser respectat en la seva tradició.

El Papa escriu a la carta que la icona és un símbol d'unitat entre Orient i Occident: «Malgrat les divisions

que encara persisteixen entre els cristians, aquesta icona sacra apareix com un dels símbols de la unitat dels deixebles de l'únic fill de Déu.» Joan Pau II ha estat generós en paraules i gestos en tot el procés de lliurament de la icona. Apart dels missatges anteriors, en la carta que va ser donada en mà al patriarca de Moscou i tot Rússia va recordar que «després d'un llarg període de proves i patiments que durant el darrer segle s'han abatut sobre l'Església ortodoxa russa i sobre el poble rus, el Senyor de la història que tot ho disposa segons la seva voluntat, ens dona avui l'esperança i la joia comunes, en ocasió del retorn de la icona de la Mare de Déu de Kazan a la seva pàtria».

Per al Papa, seria òptim si «aquesta venerable imatge ens guies a tots vers el nostre camí evangèlic de seguiment del Crist», i espera que la imatge «pugui protegir el poble vers el qual retorna».

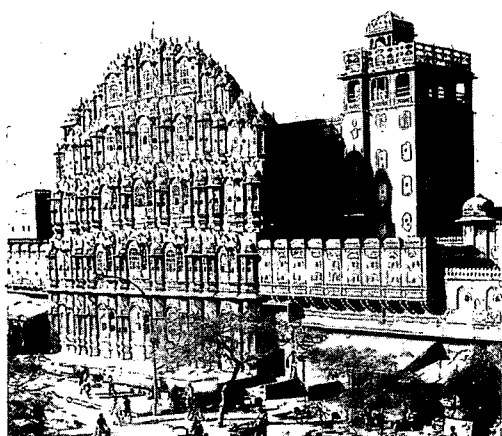
No al proselitisme

El patriarca Alexis II va subratllar a l'homilia de la cerimònia com «Rússia és la casa de la Santa Verge Maria». Després d'agrair al Papa el retorn de la imatge, Alexis II va recordar que «crec que la decisió de lliurar la icona mostra el desig sincer de superar les dificultats

existents en les relacions entre les nostres dues Esglésies». El patriarca desitja que aquest esdeveniment es converteixi en «una contribució comuna a superar les negatives conseqüències de la història del segle xx, marcada per la persecució contra la fe en Crist». Els bons desigs del patriarca van tenir també un to d'avertiment: «L'obertura en les relacions entre els cristians de diferents confessions pressuposa respecte per l'altra, reconeixement de la seva història comuna i sensibilitat a l'hora d'emprendre qualsevol acció en els territoris en què una altra tradició cristiana ha existit durant molts segles.» No podia ser més explícit a l'hora d'avisar als catòlics que Rússia és ortodoxa i que el catolicisme s'hi ha d'implantar amb diplomàcia.

El portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, va definir la donació de la icona com «un moment de dimensions històriques, i això ho pensem tots, ortodoxos i catòlics». «Potser d'aquí a uns segles es parlarà del dia d'avui, quan el Papa, per una decisió pròpia, va fer possible que la Mare de Déu de Kazan tornés a la seva terra oriental.» Navarro-Valls no amaga l'esperança que aquest gest signifiqui alguna cosa més que una cortesia: «Amb aquesta jornada es torna a encendre la consciència per a una nova esperança, per superar dificultats històriques i per a un nou inici.» (M.D.B.)

Del 6 al 21 d'octubre del 2004

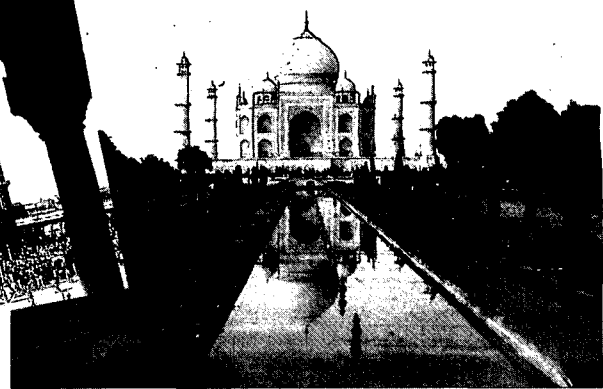
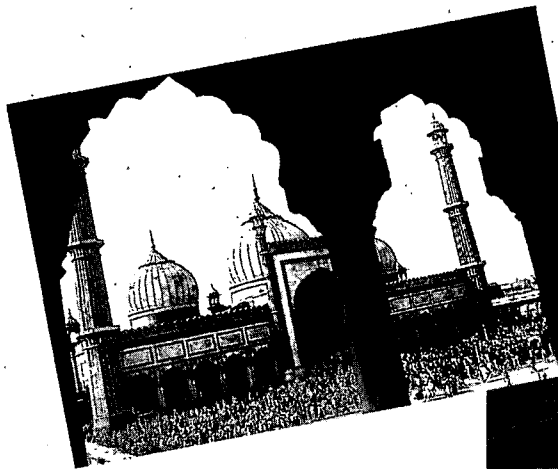
VIATGE A L'ÍNDIA

*Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures, creences...*

VISITAREM:

- DELHI
- BENARÉS
- SARMATH
- AGRA
- JAIPUR
- UDAIPUR
- AURANGABAD
- CALCUTA

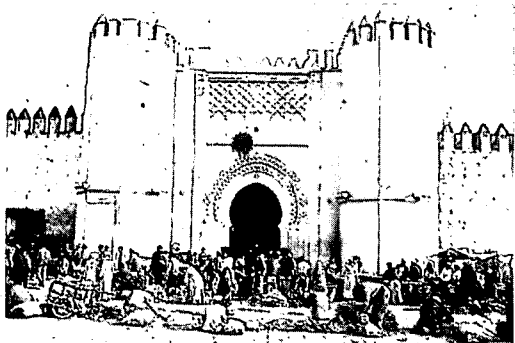
AMB EXCURSIONS A:

- Fatehpur Sikri, la ciutat abandonada
- Ambar, la ciutat monumental
- Ranakpur, extraordinari conjunt de temples jainistes (segle xv)
- Coves d'Ajanta, important conjunt dedicat a Buda (segles II aC i VII dC)
- Coves d'Ellora, conjunt de temples budistes, hinduistes i jainistes, nomenats joia de l'Índia, (segles VI-XI dC)
- Agra: visita de l'Ashram (centre d'acollida) Mare Teresa de Calcuta
- Calcuta: visita del convent Mare Teresa de Calcuta i participació en l'Eucaristia que se celebrarà amb motiu del 1r aniversari de la seva beatificació. Visita dels centres d'acollida

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre del 2004

VIATGE AL MARROC

VISITAREM:

- MARRÀQUEIX
- OUARZAZATE
- TINEHRIR
- ARFOUD
- IFRANE
- FEZ

RUTA DE LES CASBAHS:
 ✓ La vall de les roses
 ✓ Les gorges del Todra
 ✓ Dunes de Merzouga
 ✓ La vall de Ziz
 ✓ Mont Atlas, el bosc dels cedres gegants

- Excursions amb 4 x 4 i passejades en camell
- Allotjament en hotels de 4/5* i haimas (tendes berbers)
- Una nit al desert, una experiència inoblidable. Us agradarà

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Vaticà

Joan Pau II recomana fidelitat a Déu

■ Ho explicita a l'audiència general a l'aula Pau VI

CIUTAT DEL VATICÀ.— Continuen les anades a Roma cada dimecres per a l'audiència general de Joan Pau II. En l'última trobada d'agost, el Papa va alertar els pelegrins contra «la idolatria, temptació de tota la humanitat». Aquest tema preocupa el Papa en aquests moments, ja que al missatge per a la Jornada Mundial de la Joventut també ho ha evidenciat.

«La idolatria és una temptació de la humanitat; l'ídol és una cosa inanimada, nascuda de les mans de l'ésser humà, una estàtua freda, sense vida.» Així de ferm en contra de la idolatria es va mostrar Joan Pau II durant el comentari del salm 113, *Lloança al Déu veritable*. El Papa va dir que «el poble escollit presenta el seu Déu com el creador omnipotent» i va agafar aquest exemple per recordar als fidels que Déu i els ídols són conceptes oposats: «Qui adora els ídols de la riquesa, del poder i de l'èxit, perd la seva dignitat de persona humana», constata el salm.

Per al Papa és clar que «els fidels al Senyor saben que en el Déu viu troben la seva ajuda i el seu escut».

«Prou violència», clama el Papa

«He rebut amb gran dolor i preocupació les greus notícies sobre els atemptats terroristes a Israel i Rússia, on han mort moltes persones, víctimes indefenses i innocents», va començar dient el Papa després de l'audiència general. «Tampoc en el turmentat Iraq no es trenca la cadena cega de violència que impedeix tornar

com abans millor a la convivència civil», va reconèixer el Pontífex.

«A la condemna per la bàrbara execució de dotze ciutadans del Nepal, s'uneix la trepidació pel futur dels dos periodistes que segueixen segrestats», va afegir amb veu preocupada. «Adreço una crida apressant per tal que cessi la violència a tot el món, sempre indigna de tota bona causa, i perquè els dos periodistes francesos siguin tractats amb humanitat i tornin incòlums amb els seus familiars com abans millor.»

La invasió de Polònia i l'inici de la Segona Guerra Mundial també van estar en el record i les paraules del Papa: «Pensant en aquells dies, en aquest moment de tensions greus i difuses, invoquem Déu, Pare de tots els homes, el do preciós de la pau.»

Miriam Díez Bosch

El martiri és actual, recorda el Papa

CASTELGANDOLFO.— El martiri és un signe de la santedat de l'Església, i es dona també avui. El Papa ho va evocar a l'Àngelus de l'últim diumenge d'agost, dedicat a la memòria del martiri de sant Joan Baptista. Per a Joan Pau II, «si bé són relativament pocs els qui estan cridats al sacrifici suprem, existeix un testimoni de coherència que tots els cristians han d'estar disposats a donar cada dia, fins i tot amb patiments i grans sacrificis». Joan Pau II demana solidaritat amb qui pateix persecució per causa de la fe.

El Pontífex afirma que «es requereix una tenacitat de vegades heroica per no cedir a les dificultats per viure l'Evangeli». L'exemple de Joan Baptista «fa pensar en els màrtirs de la fe que al llarg dels segles han seguit vàlidament les seves passes». El Papa recorda especialment «els nombrosos cristians que el segle passat van ser víctimes d'odi religiós a diferents nacions d'Europa». «També avui, en algunes zones del món, els creients segueixen sotmesos a dures proves per la seva adhesió a Jesucrist i a la seva Església», afirma. El Papa vol que aquestes persones que pateixen persecucions per la seva fe «sentin la nostra plena solidaritat eclesial». (M.D.B.)

IRLANDA

L'Església catòlica demana «córrer riscos» per preservar la pau

DUBLÍN.— Amb ocasió del desè aniversari del primer alto el foc de l'Exèrcit Republicà Irlandès (IRA), l'arquebisbe d'Armagh i primat de l'Església a Irlanda, Mons. Sean Brady, ha demanat als diferents partits que negocien l'estatus polític d'Irlanda del Nord que «corrin riscos» per preservar la pau. Una «cultura de la pau» s'està desenvolupant a Irlanda, assenyala Mons. Brady en un comunicat. «Hi ha raons per celebrar aquest aniversari», diu Mons. Brady, i anuncia que «celebrarà la Confirmació de nens a Irlanda del Nord, que per primer cop després de moltes generacions no han conegut quotidianament els assassinats, els atemptats amb bomba, els enterraments i les armes». «Això ens ha d'incitar a fer progressos suplementaris durant els propers mesos i anys», assenyala l'arquebisbe primat. (ACI)

ÍNDIA

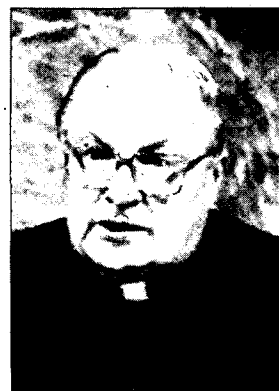
Brutal assassinat d'un sacerdot catòlic

NOVA DELHI.— La comunitat catòlica de l'Estat de Kerala, al sud-oest de l'Índia, està commocionada pel brutal assassinat del pare Job Chittilappilly, de 71 anys, el 28 d'agost a la parròquia de Nostra Senyora de Gràcies, a la ciutat de Thuruthiparambu. El sacerdot va ser trobat mort amb ferides d'arma blanca. Encara es desconeix el mòbil del crim i els investigadors apunten que la dinàmica de l'assassinat fa pensar en una execució. Fonts de l'Església local informen que el sacerdot havia rebut trucades telefòniques que l'amenaçaven de mort si no deixava l'activitat de «proselitisme». El pare Job visitava famílies hindús, les quals el rebien amb gust, i no feia proselitisme. El violent episodi se suma a una cadena d'agressions contra cristians a Jharkhand i Orissa que ha condemnat recentment la Conferència dels Bisbes Catòlics de l'Índia. (Zenit)

ITÀLIA

El cardenal Sodano s'uneix a la Setmana Litúrgica Nacional Italiana

SAN GIOVANNI ROTONDO.— La pàtria del pare Pius, el famós sant de Pietralcina, ha acollit la 55a Setmana Litúrgica Nacional d'Itàlia, dedicada a la *Litúrgia i santedat*. El cardenal secretari d'Estat, Àngelo Sodano, ha enviat una carta on transmet als participants les salutacions del Papa i explica que la santedat i la litúrgia estan molt lligades. Sodano reconeix que «les

Cardenal Àngelo Sodano.

celebracions litúrgiques fan present un o altre aspecte del Crist, del qual l'home pot treure energia constant i sosteniment en el seu camí de perfecció cristiana».

«Mitjançant els sagraments arribem a

les fonts de la salvació», escriu. Per a Sodano, «la litúrgia ens convida a avançar cap a la santedat tot responant a la crida evangèlica que ens vol perfectes com el Pare nostre que està al cel». El cardenal Sodano cita la carta apostòlica *Novo millennio ineunte* de Joan Pau II pel que fa al «redescobrimient de l'art de la pregària» i presenta l'Eucaristia com «l'autèntic rostre de la santedat cristiana». El pare Pius

també va ser present en la lletra de Sodano: «El secret de la seva adhesió total al Crist es troba en la celebració quotidiana de l'Eucaristia i en el constant ministeri al confessional.» (M.D.B.)

ISRAEL

El patriarca llatí de Jerusalem demana la fi de la violència

JERUSALEM.— «Prou armes, prou violència, tant israeliana com palestina. Aquests dos pobles han de ser capaços de viure en pau.» Així ho ha afirmat el patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, després del doble atemptat terrorista ocorregut a Beer Sheva. En una enèrgica declaració el prelat ha dit que «cal córrer el risc de la pau, que significa construir, malgrat l'odi que separa, no plegar-se a la lògica de la violència i prendre la via del diàleg». Mons. Sabbah ha subratllat que «les forces del mal s'uneixen, i hi ha el risc de caminar cap a una col·lisió entre Orient i Occident, absolutament possible d'evitar abans que sigui massa tard». Un primer pas, ha assenyalat, és «deixar l'Iraq al seu propi poble». Cal «provar tot mitjà i tota via possible en aquest temps d'anarquia». (N.E.)

Capítol general dels Missioners Oblats

ROMA.— El 30 d'agost es va obrir el XXXIV capítol general dels Missioners Oblats de Maria Immaculada. El capítol, que durarà quatre setmanes, té per tema *Testimonis de l'esperança: una crida, la nostra missió*. Entre els aspectes principals que es tractaran a la trobada destaquen el canvi demogràfic de la congregació, la formació i internacionalitat, i l'elecció del superior general i de l'administració general. (Fides)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles (home o dona)

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781 - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)

Sudan

L'Església denuncia la «neteja ètnica» de Darfur

■ Demana la intervenció de la comunitat internacional

AL GENINA.—Preocupats per la «tràgica situació de Darfur», «com a pastors i ministres no podem ignorar l'aniquilament d'un grup ètnic íntegre, qualsevol que sigui el seu credo, sexe o clan de pertinença», denuncien els bisbes catòlics del Sudan. Segons afirma la declaració, el govern del Sudan mai no ha admès, en els darrers 10 o 15 anys, l'existència de la rebel·lió a Darfur, però a través dels mitjans de comunicació ha propagat la idea que les agitacions a la regió són a causa de robatoris i pillatges.

«Terror, violació, tortura, assassinat i esclavitud» caracteritzen la situació diària a Darfur, on en el darrer any i mig s'han registrat 35 mil morts i ja hi ha dos milions de desplaçats interns, mentre que es compten 200 mil persones refugiades al veí Txad, alerten els prelatos sudanesos. És conseqüència de la violència iniciada el febrer del 2003. Aleshores, dos grups rebels nascuts com a forces d'autodefensa populars —el Moviment per a la Justícia i la Igualtat (JEM) i l'Exèrcit-Moviment d'Alliberament del Sudan (SLA-M)— es van aixecar en armes contra el govern de Khartum.

A aquest darrer se l'acusa d'abandonar Darfur perquè la seva població és majori-

tàriament negra i de finançar les milícies Janjaweed —saltejadors àrabs actius en l'occident sudanès—, que des de fa anys sembren mort i destrucció entre les poblacions no àrabs. D'aquí que els bisbes catòlics del Sudan facin una crida a les Nacions Unides i a la comunitat internacional perquè exerceixin pressió sobre el govern del país africà no únicament perquè deixi d'armar les milícies Janjaweed, sinó perquè les desarmi immediatament i porti els seus membres davant de la justícia.

Els bisbes reclamen la responsabilitat de qui ha armat els Janjaweed, els quals «no podien haver comprat armes ni munici-

Els infants pateixen especialment la tràgica situació de Darfur.

ons», ja que «no tenen fons per pagar aquests armaments» i «no tenen avions amb què bombardejar els civils innocents». Adreçant-se al govern sudanès, els bisbes catòlics l'exhorten que obri les portes a les agències humanitàries, per tal que puguin portar al país aliments i medicines i prote-

gir els desplaçats.

Igualment demanen al govern del Sudan que «faci passes positives com a govern que té l'interès primer de protegir la vida i el respecte a la dignitat dels seus ciutadans, i que s'assegui i negociï una solució justa i pacífica al conflicte». Advertint que «la guerra no és la millor manera per resoldre els problemes», els prelatos demanen a totes dues parts en conflicte que s'asseguin a la taula de negociacions «per aconseguir una solució justa i pacífica a la situació».

«No hi ha lloc per a més declaracions, discussions o deliberacions. És el moment d'actuar per salvar gent innocent», exhorta l'episcopat sudanès. Demanant a les Nacions Unides «que assumeixin les seves responsabilitats», els bisbes catòlics del Sudan afirmen que «l'holocaust de l'ètnia africana a Darfur és una neteja ètnica». (Zenit)

ZÀMBIA

El sistema escolar perilla per la sida

LUSAKA.—Els bisbes catòlics de Zàmbia han expressat en una carta pastoral la seva preocupació pel perill que corre el sistema escolar al país africà a causa de la difusió de la sida. «La malaltia és responsable del creixent absentisme a les aules de les escoles del país, de la reducció del nombre de professors i afecta directament també la qualitat de l'ensenyament», alerten. El text també constata l'escassetat de recursos financers i demana al govern de Zàmbia «que doni prioritat real a l'educació en tots els nivells». Les darreres dades del programa de les Nacions Unides per a la sida estimen que el 19% de la població adulta del país africà és seropositiva. (Zenit)

KENYA

Crida d'auxili davant de la sequera i la fam

NAKURU.—Davant de la fam que assota la diòcesi de Nakuru (Kenya centre-occidental), l'Església local ha fet una crida al govern i a la comunitat internacional perquè envii aliments «urgentment». 8.000 famílies de la zona estan totalment mancades d'aliments, i a elles podrien sumar-s'hi 9.000 més en pocs dies si s'acaben els aliments emmagatzemats. D'això es fa ressò l'agència missionera Misna, que alerta que aquesta situació és a causa d'«una de les més greus sequeres de la història» del país africà.

La comissió Justícia i Pau de l'esmentada diòcesi denuncia que «a més de la dificultat d'obtenir collites, s'hi sumen les especulacions dels mercats: el preu del cereal s'ha triplicat». Segons el PAM (Programa Alimentari Mundial), agència de les Nacions Unides, «són més de dos milions de persones les que necessiten ajuda alimentària immediata». Tesema Negash, que s'encarrega de la direcció del PAM a Kenya, ha alertat que la situació podria empitjorar en els mesos vinents si les pluges previstes per a finals d'any són tan escasses com les precedents. (Zenit)

XINA

Continua la persecució religiosa per als catòlics

PEQUÍN.—Els catòlics xinesos han patit un nou cop per part de les autoritats, en ser arrestats vuit preveres i dos seminaristes. En una manifestació més de la persecució que pateixen els catòlics en aquest país, els preveres i els seminaristes van ser arrestats durant un recés que es feia a Sujiazhuang, a uns 200 quilòmetres al sud-oest de Pequín, a la diòcesi de Boading. Segons la Fundació Cardenal Kung, la policia ha continuat registrant la zona a la recerca de preveres i seminaristes.

D'altra banda, a la diòcesi de Boading, els bisbes Giacomo Su Zhimin, de 72 anys, i Francesco An Shuxin, de 54 anys, es troben presoners des de fa set anys sense tenir cap contacte amb el món exterior. Molts creuen, fins i tot, que els prelatos podrien ser morts. El seu predecessor, Mons. Giuseppe Fan Xueyan, va ser torturat i assassinat a la presó. Mentre tres bisbes xinesos han estat arrestats i interrogats en els darrers tres mesos, el director dels afers religiosos a la Xina, Ye Xiaowen, continua negant que hi hagi una persecució religiosa al país. (N.E.)

INVITACIÓ

Les Paulines han ampliat i renovat la seva llibreria de Ronda de Sant Pere, 19.

Per celebrar-ho, conviden a tothom a gaudir d'una sèrie de promocions i preus especials durant tot el mes de setembre.

No t'ho perdis!

Tel. 933 011 488

E-mail: libreria.barcelona@paulinas.es

Espanya

El 15 de setembre comença l'Any Marià a la diòcesi de Santander

■ La catedral de Santander i el santuari de la Ben Apareguda, declarats temples jubilar

SANTANDER.— El bisbat de Santander commemorarà, a partir del 15 de setembre, el 250è aniversari de la creació de la diòcesi i els 400 anys de l'aparició de la Mare de Déu de la Ben Apareguda, patrona de Cantàbria. Se celebra amb múltiples actes religiosos, culturals i socials. Com a gest social, el bisbat habilitarà diversos pisos perquè hi pernoc- tin immigrants mentre esperen que la seva situació s'estabilitzi.

El bisbe de Santander, Mons. José Vilaplana, es va encarregar de la presentació del programa d'actes amb els quals es commemoraran els 250 anys de la creació de la diòcesi de Santander, els 400 de l'aparició de la Mare de Déu de la Ben Apareguda, els 100 de la declaració de la Ben Apareguda com a patrona de la diòcesi i de Cantàbria i els 50 de la coronació canònica de la seva imatge.

L'Any Marià amb el qual es volen recordar tots aquests esdeveniments s'iniciarà el 15 de setembre del 2004 amb una Eucaristia solemne al santuari de la Ben Apareguda, i es tancarà el 15 de setembre del 2005. Les celebracions litúrgiques de l'Any Marià tindran l'objectiu de «marcar la unitat de la diòcesi», és a dir, va aclarir el bisbe, «les activitats catequètiques i culturals proposades per a aquest Any tindran com a fi desvetllar el sentit de pertinença a la diòcesi».

A més, enguany, tots els fidels que durant els propers dotze mesos visitin la catedral de Santander i el santuari de la Ben Apareguda a l'alt d'Hoz de Marrón obtindran la indulgència plenària. Mons. Vilaplana va aprofitar la seva estada al

Vaticà el mes de març passat per sol·licitar una carta del Papa sobre l'obertura de l'Any Marià i que es declaressin temples jubilar els anteriorment esmentats. Des del 2 d'abril el bisbat de Santander té el consentiment de la Santa Seu.

A més de les Eucaristies que el bisbe de la diòcesi celebrarà cada diumenge durant aquest any a la catedral de Santander, se celebrarà la coronació canònica de Nostra Senyora del Mar, patrona de la ciutat, el 25 de juny del 2005; es publicarà l'himne de la Ben Apareguda; se celebrarà un congrés sobre l'Església diocesana de Santander, i un altre dedicat a la Mare de Déu al santuari de la Ben Apareguda.

La programació per a l'Any Marià està formada per un pròleg que té com a objectiu potenciar el diàleg entre fe i cultura a través, per exemple, d'un cicle de conferències, de celebracions litúrgiques i altres cultes l'objectiu dels quals és donar gràcies a Déu com a Església diocesana unida; i finalment, el programa també inclou les activitats catequètiques i culturals que pre-

La catedral de Santander, temple jubilar durant l'Any Marià 2004-2005.

rehabilitació d'aquests pisos ubicats al centre urbà de Santander, entre 25 i 30 persones hi podran romandre fins que se'ls estabilitzi la situació.

Els actes organitzats per la diòcesi de Santander com a pròleg a l'Any Marià van incloure la presentació, el mes d'abril passat, del llibre *Versos divinos* de l'escriptor càntabre Gerardo Diego, amb la presència de la filla del poeta, i l'exposició *Encontre en la llum* de la pintora Teresa Peña, al claustre de la catedral durant els mesos de maig a juliol.

Es va inaugurar la Casa de l'Espiritualitat Mare de Déu del Soto, a la localitat de Soto Iruz, monestir que ha estat rehabilitat i que va acollir durant l'agost una exposició de pintura religiosa de l'artista José Ramón Sánchez. Així mateix, Mons. José Vilaplana va comentar que també hi ha la intenció d'obrir una sala d'art contemporani al Museu Diocesà de Santillana del Mar.

Consuelo Chaves Mejuto

La Ben Apareguda, patrona dels emigrants

A 5 km d'Ampuero i a 12 de la carretera d'Irun a Santander s'aixeca sobre un turó el santuari de la patrona de la regió de Santander, la Mare de Déu de la Ben Apareguda. El 1605 uns infants pastors van trobar de manera prodigiosa, en una finestra de l'ermita de Sant Marc allà situada, una imatge molt petita de la Mare de Déu. El fet singular té gran repercussió en tota la regió i aviat es va iniciar una afluència de pelegrins a la muntanya de Somahoz; d'aquesta manera va néixer aquest important santuari marià.

La imatge, de 21 cm d'alçada, és de fusta policromada i el seu origen pot datar del segle XV; és situada pels especialistes en l'estil hispanoflamenc. A començaments del segle XVIII es construeix el temple actual, en el qual cal destacar els seus cinc retaules d'estil barroc xorigueresc, una veritable filigrana, amb les seves talles policromades de mida natural, plenes d'expressió i bellesa. Són obra de l'escola d'artistes trasmerans, famosa en el segle XVIII. Actualment se'n conserven tres; un dels restants va ser traslladat a la catedral de Santander el 1995 i l'altre va desaparèixer a començaments de segle a conseqüència dels tèrmits.

La imatge deu el seu nom a un antic litigi entre els habitants d'Hoz Marrón i els d'Ampuero. Els primers afirmaven davant dels segons que creien robada la imatge de la seva patrona corresponent, que la seva imatge era «l'apareguda i ben apareguda». Compta amb nombrosos miracles a favor de navegants en forts temporals, a malalts... per això sempre va ser molt venerada.

L'advocació de la Ben Apareguda es desenvolupa per aquells anys (segle XVIII) íntimament lligada als muntanyesos nadius i d'una manera especial a tots aquells que emigren cap a altres terres. Entre aquests sobresurten els emigrants a Amèrica i els residents a Madrid. Aquests últims determinen el 1752 fundar a Madrid la Congregació de Nacionals de la Muntanya, sota patronatge de la Ben Apareguda, imatge que veneraven a l'església de Sant Felip el Reial.

Actualment el santuari és visitat durant tot l'any i té una vida molt intensa en determinats períodes. En la festa patronal del 15 de setembre, el turó de Somahoz esdevé un veritable centre del sentiment religiós popular regional, amb una desfílada ininterrompuda de pelegrins i romeus.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Amb motiu de la Diada

Tots desitgem que Catalunya sigui cada vegada més rica i plena. Això demana i exigeix naturalment que augmenti el seu potencial tècnic i econòmic, que creixi el nivell de vida i que millorin les possibilitats de benestar de tots els qui viuen al nostre país.

Tanmateix, tot aquest creixement cal que vagi ben acompanyat d'autèntics valors humans i cristians i de l'assoliment de la cultura de la vida i de l'amor que respecta la dignitat humana de totes les persones i fa créixer l'amor, la solidaritat i el respecte entre tots els ciutadans.

La Diada és motiu per reflexionar sobre les diverses realitats del país i fer-ne una valoració. És una bona ocasió per prendre major consciència de la societat catalana que tots formem i que tots fem. El document *Arrels cristianes de Catalunya*, dels bisbes catalans, parla de «l'amor a Catalunya com a part i forma de l'amor al proïsme. Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva

dimensió individual, sinó també en la seva realitat social».

És ben cert que el nostre amor no té fronteres i que no acaba, de cap manera, en el propi país. Però és igualment cert que hi passa, necessàriament, i s'hi forja. Cal que sapiguem mantenir sempre el sentit de servei al bé comú per damunt dels interessos personals i de grup.

Aquest compromís té per al cristià una altra dimensió: és vehicle a través del qual es fa present en el seu món i li fa do del llevat de l'evangeli. Avui que observem un cert decandiment dels valors cristians en el nostre poble i que va creixent un clima laicista en la societat hauríem de revisar si som prou generosos i creatius per assolir una presència activa i comunicativa de la nostra fe en el teixit social, cultural i institucional de la societat catalana. El Concili Provincial Tarraconense afirma que «als laics cristians, especialment, pertoca fer que l'Església, mantenint-se en la seva identitat, no esdevingui culturalment i socialment irrellevant, ja que la fe veritable tendeix a evangelitzar totes les cultures i a enriquir-se amb els seus

valors, purificant-los, si cal, amb un diàleg respectuós i fructuós».

L'Església de Catalunya té un repte prioritari que ha estat la gran invitació del nostre Concili Tarraconense: evangelitzar la nostra societat. Això demana un esforç de comunió afectiva i efectiva entre tots. No hi ha dubte que la comunió eclesial de grups i tendències ens fa més aptes per a la missió, per al diàleg i per a l'apropament a la realitat social i cultural de casa nostra. Per a les nostres Esglésies també és veritat que «fer de l'Església la casa i l'escola de la comunió és el gran repte que tenim davant nostre si volem ser fidels al disseny de Déu i respondre a les profundes esperances del món».

L'Església ha de ser fidel a la identitat que Jesucrist li ha donat en fundar-la. Només així és com pot estimar de veritat els homes i les dones de cada lloc i de cada generació i estar ben a prop seu, oferint el tresor que Jesús li ha confiat: la paraula de Déu i els sagraments de vida nova.

Missatgers de la Bona Notícia

CATALUNYA CRISTIANA

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Antonio Bordàs
Rector de Batea

La samaritana, una lectura actualitzada

Fa uns dies en una reunió de jovenets vam parlar de la dona samaritana que es troba Jesús a la vora del pou. Ella anava a treure aigua; la població s'anomenava Sicar. Aquesta dona té un valor paradigmàtic, més enllà de la persona que representa davant de Jesús, que dialoga amb ella, i ella ha de demanar-li l'aigua viva; hi veiem una imatge de l'Església que obre les portes més enllà del poble jueu.

Quan Jesús li diu que cridi el seu marit, i que n'ha tingut cinc, està parlant d'aquell poble que primer era fidel a Déu, però que ara s'havia apartat i donava culte als llocs alts, un culte cismàtic, separat del de Jerusalem. Aquí ens ve la imatge del poble elegit. Déu representa l'espòs i el poble com l'esposa que no ha estat fidel. L'esposa s'ha buscat altres substituïts del seu autèntic marit que ens recorda la vivència impressionant del profeta Osees (2,4-15).

La samaritana representa l'experiència desgraciada del seu poble, primer creient en Déu; amb la separació del regne de Judà comença a oferir culte als ídols, però un dia troba l'oportunitat de tornar. La samaritana va cridar la gent del seu poble i els va dir que havia trobat el Messies esperat.

Veiem, a més, la imatge d'aquella Església que surt de la ciutat de Jerusalem i s'obre a altres poblacions, arriba a Samària, hi van Felip i altres a ensenyar la Bona Nova de l'Evangeli (Ac 8,4-5). Això motiva que Pere i Joan es desplacin a Samària per reconèixer aquell anunci de l'Evangeli.

La samaritana demana l'aigua viva, el coneixement

de Jesucrist i l'Església comença a expandir-se entre els pobles. D'aquí que no hi ha cap obstacle que gent de moltes procedències arribi a la fe en Jesucrist. La imatge de la samaritana a la vora del pou, que treu aigua per a Jesús, és tan suggerent que quan llegim el passatge ens porta a cadascú de nosaltres a formar part d'aquell diàleg amistós i entranyable: Jesús, la samaritana i jo mateix.

La samaritana és cada persona que està a la recerca de la veritat, tant els joves com els grans, que tenen inquietuds i un dia es troben de front amb ella i frueixen d'aquesta troballa, d'aquest tresor.

La samaritana i els seus conciutadans, després d'anar a la recerca de molts déus com l'alcohol, la velocitat, les festes, les drogues, les riqueses... un dia es troben davant de Jesús. El politeisme que professen cau; és la gran imatge amb els peus de fang.

D'ara endavant els veritables adoradors adoraran Déu en esperit i en veritat. No tenien raó els samaritans, s'havien desviat i el seu culte no era volgut per Déu. Els jueus tenien raó, però en tot temps es podrà reconèixer Déu perquè és esperit. La samaritana, que

no formava part del poble de Déu, demana l'aigua viva; i ja ho sabem, la pot beure, però no d'aquell pou sinó de l'Esperit Sant mateix. Ella compleix el desig del salmista: «Com la cèrvola es deleix per l'aigua viva, així glateixo jo per vós, o Déu. Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida» (Sl 41). L'allunyament de Déu i ensems la recerca de Déu és una constant de l'home actual; meditem en la samaritana.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La vanitat

La tarda del darrer diumenge anava llegint un llibre sobre el desenvolupament de la vida cristiana. I, com en altres ocasions i en altres temes, he quedat impressionat per la forma de tractar el concepte de vanitat. M'he adonat que, moltes vegades, ens hi referim de manera superficial. Per això el meu interès s'ha desvetllat. I he pensat que podia ser útil oferir algunes reflexions als lectors del nostre setmanari.

En primer lloc, l'autor afirma que la vanitat és una aflicció de l'ànima. I què fa? «M'obliga a fer totes les coses correctes per un motiu equivocat.» I afegeix que «la vanitat és treure benefici de les bones accions». Què vol dir? Que «el sentit veritable de la glòria és la presència de Déu, i la vanitat s'apodera d'aquesta presència per indicar el «jo» en el lloc de Déu». L'escriptor afirma que el problema és una aflicció de la motivació.

No fem altra cosa que posar la màxima atenció en el

«jo». I encara escriu que «la vanitat em fa conscient del que els altres pensen de mi, de com em veuen. Em miro a mi mateix a través del que penso que els altres pensen de mi. Em trobo en un enorme engany».

He considerat aquests pensaments molt justos i precisos. Crec que aquesta descripció de la vanitat escau. I m'adono de la deformació de l'òptica espiritual que comporta allò que és una vertadera aflicció. No em vull pas quedar aquí, sinó que prometo desenvolupar aquest concepte. I fer-ho amb aquest estil que coneix profundament les motivacions de molts actes de la vida humana i cristiana.

De vegades, hi ha afliccions que ens fan patir molt. Serà tal vegada per culpa de la vanitat? No pot ser que em manqui centrar-me més en Déu? Centrar-me en el «jo» i substituir Déu pel meu «jo» només mereix el nom d'aflicció. Cal alliberar-se de la vanitat! Serà una gràcia molt gran!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'últim títol

El lector de la setmana passada, legítimament, es preguntaria quina relació tenia el títol amb el contingut. Sincerament li contestaré que cap. Em vaig proposar començar lloant l'estampa familiar que presenta el llibre revelat i em vaig quedar en els interrogants que susciten uns quants aspectes de la realitat educativa actual i d'aquí.

I tornaré novament a la meua experiència personal. El meu pare em va ensenyar a llegir, escriure i el que antigament s'anomenaven «les quatre regles». Els meus germans van gaudir del mateix privilegi. Reconec que la pràctica actual d'encomanar aquests afers a l'escola és molt correcta. Això no obstant, un es pregunta de vegades com la institució escolar transmet i com incita l'amor a la cultura.

Tornaré a referir-me a una experiència local, pròpia de la gent que viu a Barcelona o al seu entorn. Se celebra aquesta temporada l'anomenat Fòrum 2004, un esdeveniment destinat al diàleg entre cultures. No és aquest el lloc de comentar l'èxit o fracàs que ha aconseguit, el que sí que és digne d'esmentar és l'experiència d'un bon nombre de famílies amb les quals ho hem comentat. Reconeixien els adults que no l'havien visitat, no havien tingut temps o no els interessava. Ara bé, els fills, infants alguns de quatre anys o poc més, sí que hi havien anat amb l'escola, en horari propi. Tot seguit els preguntava jo què els havia semblat i no eren capaços de manifestar el més mínim entusiasme, ni d'explicar-me res que poguessin haver après.

Em recordava llavors de quelcom semblant que ens va passar fa anys. Anava amb un matrimoni amic i els seus fills per França i vam decidir visitar un parc que oferia a mida natural un poblat de gals primitius. Vam imaginar que la canalla gaudiria recordant Astèrix i Obèlix i observant-ne les edificacions, armament, places i temples. No els va interessar. Deia llavors la mare, mestra de professió, que la manca d'interès es donava perquè coses com aquestes les visitaven obligatòriament en visites escolars. Els sonava, per tant, com a nosaltres antany, el llatí o les matemàtiques.

En la família bíblica a la qual m'estic referint no actuaven així. Quan Tobies, pare, que està xacros i cec, ha d'enviar el seu fill a un país llunyà per recuperar un patrimoni familiar, li encarrega que busqui un «pedagog» per al camí i abans de partir vol conèixer-lo i interessar-se pels seus orígens i capacitat per complir la comesa. Tot i que estableixin un pacte monetari, el tracte és cordial, personal, de manera que durant el viatge l'esmentat acompanyant, que resultarà ser un àngel, li ensenya el que avui anomenaríem medicina alternativa, que li serà molt útil per a ell en la seva futura vida conjugal i per a la guarició de la ceguesa paterna.

Juntament amb el missatge familiar, el llibre revela, amb extraordinària claredat i senzillesa, el que ha de ser el fonament de la religiositat: pregària, dejú i almoïna. Sovint ho oblidem i es tracta de vegades d'educar en la vida cristiana mitjançant ensenyaments erudits de doctrina, amb «misses boniques» o invents similars. I s'aconsegueixen resultats escassos. Lectors, llegiu el llibre, que ja vaig dir-vos que és curt.

Notes insignificants

Germà Adrià

Conviure amb la sida

La sida. Ha perdut públic. Sí, es donen estadístiques terrorífiques de països de l'Àfrica, d'Àsia i de Sud-amèrica... Però aquí es troba, entre nosaltres. Cruel i despietada. Però... es dona una mica com la llei del silenci. I els qui tenen la sida ho han d'amagar o dissimular.

A mi em toca viure-la en molts dels meus amics. I no sé com és que no la porto també per les meves venes, després de tantes abraçades i petons, i de compartir moltes coses.

És el capvespre. Avui, diumenge, he tingut fins ara catorze visites. I d'elles, sis amb sida. Parlo d'ells, amb noms falsos, com sempre.

La Nari. Cinquanta anys. Va ser rica. Es va arruïnar amb la droga. I fa almenys vuit anys que li van dir que tenia la sida. Ha estat hospitalitzada diverses vegades. Ara s'ha de tractar de diverses malalties producte de la sida. I ha de caminar amb crosses. No vol internar-se. És bona i afectuosa. La mirada la delata. Intenta somriure.

El Flaco. Ve cada diumenge a saludar-me. Dorm al carrer quan no es troba hospitalitzat. Amb prou feines li queda pell sobre els ossos. La seva cara és tot nas i dents sense llavis. Però vol viure i gairebé no li ho consenteixen, se'n va de l'hospital i torna al carrer. Dorm en un portal.

Ha vingut avui amb la cama embenada. És el Tori. Té 36 anys. És d'un poblet de Lleida. De bona família, que no sap on para. Ell va per aquí, pel Xino, diu. També dorm al carrer, a prop de Sant Ramon. Ara va amb la cama embenada perquè li van sortir nafres. I també té la boca nafrada. No el deixen entrar als bars. A més, va molt mal vestit. Trigarà gaire a morir?

La Mari. Antiga prostituta de luxe. Antiga cambrera de barra americana. Ja té 52 anys. Torna a estar hospitalitzada. Avui l'han deixada sortir de passeig. La seva família, de bona posició, no sap res d'ella. I ella no vol que sàpiguen que aviat morirà de sida. Va començar amb la droga quan ja era mare de família. I se'n va anar de casa, on es van quedar el seu marit i les dues filles, casades ja totes dues. De tant en tant m'ensenya les fotos de les «nenes» quan eren petites. Una amiga, malalta també, l'ajuda a pregar. Ha estat en tres pisos assistits. No aguanta el control.

L'Armi. Quaranta anys. Estranger que parla català i castellà molt bé amb una mica de deix de la seva Alemanya. Ha estat pres en diverses ocasions. Ara, en llibertat, fa la vida al carrer i quan recull sol ser per a la droga. Què li importa ja morir de la droga si el matarà la sida?

La Marina. Ha vingut amb els seus fillets. Ella i el seu marit, amb sida terminal. Els infants, completament sans. El seu marit ja no es lleva gairebé cap dia. Ella també es quedaria al llit molts dies, però hi ha els nens... i són tots dos tan simpàtics. La Marina no voldria morir-se fins que els seus fills fossin grans. Però els metges li han dit que no pot durar gaire. I encara menys el seu marit.

Aquesta és la sida que avui he viscut. Avui, diumenge.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Veus

L'exposició *Veus* es pot visitar al Centre de Convencions del Fòrum de Barcelona. Ocupa 3.127 m². Vol presentar al visitant el so de moltes de les 5.000 llengües que hi ha al món. El muntatge tècnic, l'exotisme de les imatges, les diversitats fonètiques... resulten atractius. La bellesa del fet multilingüístic contrasta amb una realitat molt més dura i plena d'arestes. La diversitat d'idiomes s'ha vist des de l'antiguitat com una autèntica punició. Babel permet explicar-ho. Per castigar la pretensió humana de construir unes torres que freguessin el cel, Déu va confondre els arquitectes i els constructors amb una diversitat de llengües tal que no podien entendre's entre ells.

Aquesta visió dona a entendre que no es va assumir la diversitat de llengües com una riquesa i com un fet d'evolució humana. El treball també va ser considerat com a càstig. La teologia moderna no comparteix aquesta perspectiva. Tant la llengua com la capacitat laboral de l'home i de la dona són possibilitats de realització humana. El pecat introdueix altres elements com són que les llengües esdevinguin instrument de domini i el treball mitjà d'explotació. I, malauradament, és el que passa. Això no obstant, a Pentecosta tot canvia. Els apòstols parlen en la seva llengua i cadascú els entén en la seva. Una magnífica traducció simultània garantida en aquell moment per l'acció de l'Esperit.

El Concili Vaticà II va retornar l'ús de la llengua al seu just lloc. Durant segles el llatí havia estat l'idioma que pretenia garantir la unitat eclesial. És evident que, si bé tenia certs avantatges, els inconvenients eren molt més importants. Sobretot si pensem en la dimensió pastoral de les celebracions litúrgiques, en l'aproximació de la Paraula de Déu als creients i en el respecte per totes les cultures. No

es podia evitar la imposició d'un model cultural i lingüístic. La inculturació del missatge evangèlic ha impulsat molts missioners a valorar les llengües vernacles i a dotar-les fins i tot de les seves primeres gramàtiques. Una tasca que li cal reconèixer a l'Església en el camp de la cultura i del respecte a les diferències.

A Catalunya, el procés de normalització lingüística és encara més un objectiu que una realitat, tot i les passes que s'han fet. Sembla com si en el concert estatal el català encara hagués de demanar permís per existir. L'article de Pemán *El catalán, un vaso de agua clara* per a molts és una autèntica utopia perquè s'esforcen a convertir-lo en un got d'aigua tèrbola. La bellesa del castellà perd el seu encant quan pretén dominar i aixafar les llengües que es parlen en la pell del brau. És curiós que els més engrescats en veure com l'espanyol avança, si més no en les primeres onades d'immigració, en el context anglès dels Estats Units són els botxins més furibunds a Espanya d'altres llengües que no siguin el castellà. Se sap que certes disposicions polítiques que marginen Catalunya tenen a veure amb la seva voluntat de ser fidels a la llengua dels seus pares, perquè és un element que n'alimenta la identitat.

La pròxima celebració de la Diada pot constituir una oportunitat per repensar el paper de les llengües al nostre país. Una derrota militar (1714) no és una justificació per acallar una llengua, que té vitalitat i voluntat de ser, literatura i producció. Fa vergonya observar com els partits estatals no han volgut defensar la inclusió del català en el marc de la nova Europa, només perquè no té una estructura estatal que li doni suport. Un tema de justícia i de respecte.

Zoom

Eduard Brufau

El febrer del 2005 s'iniciarà la construcció del futur Centre Cultural del Born, a Barcelona. Cal dir que es respectarà l'edifici del Mercat del Born, dissenyat per Josep Fontserè, i tot el jaciment arqueològic que va quedar al descobert amb motiu de les obres de la que havia de ser la Biblioteca de Barcelona. Mentrestant, s'ha posat en marxa el programa «El Born: obrim per obres», organitzat per l'Ajuntament de Barcelona per tal que els ciutadans puguin observar «in situ» les restes arqueològiques —que ocupen una superfície de 8.000 m²— de la Barcelona dels segles XIV al XVIII. També hi ha indicis que les tropes de Felip V van entrar per aquí durant el setge a Barcelona del 1714. El públic pot veure aquest patrimoni històric des d'una plataforma de 70m² habitada al carrer de la Ribera.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

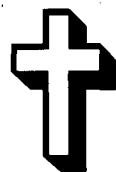
Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Cartes del lector

□ Als meus professors de matemàtiques

Déu és tan meravellós i Pare generós que a cadascun dels seus fills i filles omple amb un infinit de dons. Ningú no pot sentir-se gelós perquè cada persona té el seu infinit i ningú no li treu res a ningú.

I això és perquè Déu és bo. Vol un repartiment equitatiu i absolut de les seves coses als homes, tot i que podria donar-se el cas d'un fill o d'una filla que corresponguessin extraordinàriament al seu Pare Déu, amb la qual cosa aquest podria tenir la facultat i el lliure arbitri de compensar-los amb dos infinits!

Sabem que la humanitat no és infinita. Tindrà un nombre comptat de persones. Moltíssimes, sí, a les quals caldrà descomptar les rèprobes. El do de ser agraïts és tan important! De vegades ell tot sol omple la mesura de la infinitud.

CONCEPCIÓ MARTÍNEZ
Barcelona

□ Prioritats informatives

Les prioritats informatives de la majoria dels mitjans amb freqüència em deixen perplex. Diàriament ens tenen perfectament informats de les baixes de la guerra de l'Iraq. Tot i que són moltes i lamentables totes elles, són força menys que les que es produeixen pel genocidi del Sudan, especialment d'infants. Segons declaracions de Silvia Abascal, ambaixadora d'Unicef, poden arribar a més de 350.000 a finals d'any. Això no obstant, la dada amb prou feines mereix l'atenció i encara molt menys els titulars dels diaris.

Fa pocs dies es donava a conèixer el darrer cens de l'Institut Nacional d'Estadística. Segons el mateix, a Espanya hi ha unes 10.500 parelles homosexuals oficialment registrades, i prop de dos milions de persones ancianes viuen soles. La primera dada va ser àmpliament difosa i comentada per tots els mitjans informatius; la segona va passar força desapercebuda. Pel que es veu, a la societat espanyola només li deu preocupar la situació dels milers d'homosexu-

als i, en canvi, no deu considerar un problema social la situació de les nostres persones grans, tot i ser milions. No sé si als mitjans allò que els interessa és reflectir l'opinió pública o contribuir a configurar-la.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

■ La «Marona» i el doctor Tarrés

El Dr. Pere Tarrés era un gran devot de la Mare de Déu. Tendrament i afectuosament l'anomenava: «Marona!»

De petita, anant a l'escola amb les Germanes Carmelites de la Caritat, Germanes Carmelites Vedruna, aprenguérem una cançó a la Mare de Déu que m'agrada tant que encara recito cada dia i que, fa ben poc, he sabut que la va compondre el Dr. Pere Tarrés: «Marona!, feu-me ben pur, / lligueu-me fort a vos braços, / i quan l'enemic impur / estaloni els meus passos, / no em deixeu dels vostres braços, / doneu-me ànima d'infant, / Mare meva!, ai, feu-me sant!»

En les vigílies de la Mare de Déu de Núria, de qui era tan devot, serà beatificat aquest gran model dels nostres temps. Que el seu testimoni ens esperoni a demanar també amb confiança a la Mare de Déu els millors dons: la petitesa, la puresa, la caritat, la santedat!

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Cornellà de Llobregat

□ També vaig conèixer el Dr. Tarrés

Era molt joveneta i treballava de dependent, i com abans es feia, la dependentia escombrava i regava la vorera. Com que on jo treballava era molt a prop de les monges franciscanes on Mn. Tarrés celebrava la missa, passava per aquell lloc on jo feia la meva primera feina. I, és clar, com que abans també (parlo de 55 o de 60 anys enrere) es tenia una mica d'educació i d'atenció a les persones, m'aturava i deixava passar el vianant,

fos home o dona, i entre ells hi entrava el Dr. Tarrés. Quan ell veia la meva acció em deia «gràcies, maca, ja puc passar».

Aquí no vull pas ressaltar el meu comportament, ja que també avui hi ha jovent atent a les persones grans i no tan grans que tenen necessitat d'ajuda. Sols vull destacar l'agraïment del mossèn al petit detall com és el de cedir el pas evitant molèsties; en aquest cas, la molèstia de la pols.

C. LLAURADÓ
Barcelona

■ Matrimoni i família

Quan les institucions es desordenen i perden en part el sentit pel qual van ser creades, no és qüestió que les acabem d'enfonsar, sinó, al contrari, hem d'enfortir-les si és que tenen raó de ser.

El matrimoni, molt vulnerat actualment en un tant per cent de la població, té les seves arrels fermes en la mateixa naturalesa i és absolutament necessari per a la subsistència de la raça humana.

La seva conseqüència: la família és la institució més valorada per la joventut actual i els fruits que produeix són imprescindibles. Si la idea de parella vol substituir el matrimoni i la procreació és una cosa susceptible del desig momentani, és que estem relativitzant els valors autèntics de la vida i de la família, que són els que realment omplen les nostres hores baixes.

Estimem allò que coneixem i l'infant pot o no ser desitjat abans de ser concebut; però el cert és que un cop nascuts tots els infants són estimats.

MONTSE COLOMER
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb **nom i cognoms** i ha de constar-hi **l'adreça i el telèfon**. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ El món al revés

Potser és que estem vivint en un nou món on els matrimonis se separen, els gais volen casar-se, els qui pensen com ells pretenen posar en qüestió l'Església, la Generalitat gasta un munt d'euros per canviar el terme «Sanitat» pel de «Salut», als joves se'ls anima a fer servir la píndola de l'endemà en lloc de parlar-los de virtuts, als ancians d'aquí a poc se'ls practicarà l'eutanàsia i es malinterpreta la igualtat entre home i dona en aparèixer unes senyores ministres en una revista amb la pretensió de

donar una imatge de paritat al govern.

La veritat, prefereixo fer tot allò que estigui a les meves mans per aconseguir una societat en què la dignitat de l'ésser humà es respecti, en què hi hagi un «estatut» especial de la dignitat del cos, un fonament antropològic de les lleis i un govern que no faci despeses innecessàries que atemptin contra l'economia del «meu país».

MARÍA FABREGAT
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Església-Estat

—Davant de l'actual confrontació que sembla donar-se darrerament entre l'Església i l'Estat, quins són els principis catòlics de la relació entre totes dues realitats? És que l'Església vol avui tornar a la confessionalitat de l'Estat? No li sembla que l'Església manifesta sovint un complex de persecució al qual atribueix tots els seus mals?

—Sobre la darrera qüestió em sembla que n'hi ha prou de fer un cop d'ull a la història de l'Església en general i dels darrers cent anys en particular. Si el martiri de multitud de fidels no obeeix a una persecució, ja em dirà vostè quina n'és la causa. Això no és nou. Nostre Senyor ens va augurar persecucions, però també la victòria. Crec que avui és innegable a Espanya l'existència d'un laïcisme agressiu persecutor, però també crec que seria un greu error atribuir els problemes de l'Església als seus enemics externs. Recordo un savi cardenal romà que deia: «La gent li demana a Déu que la guardi dels seus enemics. Jo, en canvi, li demano que em guardi dels meus amics, perquè dels meus enemics ja me'n guardo jo.» Així, a parer meu, allò preocupant no és la multitud o el poder dels enemics externs (que hi són!), sinó la manca de capacitat de reacció, d'identitat i de vitalitat dels mateixos membres de l'Església. Les enquestes (amb tota la seva ambigüitat) demostren al nostre país un procés accelerat de descristianització en contrast net amb altres països europeus. Llegia fa poc que al món creix el nombre de persones religioses mentre decreix al nostre país. Potser això demostra que en certs aspectes patim un considerable endarreriment i un desajustament en els processos de creixement i de maduresa respecte d'altres nacions.

La relació Església-Estat al nostre país ha patit molts vaivens al llarg de la història i potser no acabem de trobar el model més oportú. Jo crec que actualment més per culpa de l'Estat (que no s'identifica necessàriament amb la societat) que per culpa de l'Església. Com s'ha expressat recentment el Papa a França (*enfant terrible* del laïcisme), el camí passa pel respecte i la cooperació. La doctrina catòlica recollida al Catecisme de l'Església catòlica ens recorda que una intervenció massa forta de l'Estat pot amenaçar la llibertat i la iniciativa personals. La doctrina de l'Església ha elaborat el principi dit de subsidiarietat que s'oposa a tota forma de col·lectivisme i d'abus d'autoritat. Si en altres temps l'Església (entesa com a organització eclesial) va poder excedir-se en autoritarisme, avui la temptació d'imposar un *modus vivendi* i de controlar excessivament la persona no prové justament de l'Església. El totalitarisme (també en la seva versió de globalització indiscriminada) niua en altres instàncies. No em sembla exagerat afirmar que si avui hi ha una gran institució en l'àmbit mundial que defensa l'home, la seva llibertat i els seus drets més fonamentals, aquesta institució és l'Església. Quant al plantejament de la confessionalitat de l'Estat ara per ara (fora del fonamentalisme islàmic) no té lloc en cap persona de seny. Només aspirem (justament) que reconeguin les nostres arrels cristianes i la nostra identitat. I això, tan elemental i innegable, ni tan sols no ha estat acollit en la futura Constitució europea. Quan al nostre país s'ha arribat a l'extrem de no reconèixer el paper de les institucions catòliques en els serveis socials i en l'educació, cal preguntar-se honestament qui abusa de qui, si l'Església o l'Estat.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com - catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org - apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

SETEMBRE

12. Diumenge

XXIV de durant l'any, Verd. Lectures: Èxode 32,7-11.13-14 / Salm 50 / 1 Timoteu 1,12-17 / Lluc 15,1-32

ALTRES CELEBRACIONS: Mare de Déu de Lluc. Sants, Guiu, pelegrí; beat Miró, prev.

Festa Major: a Bellpuig, Calaf, Cardona, Castellar del Vallès, Colomers, Esparreguera, Folgueroles, Gavet de la Conca, Granyena de Segarra, Josa i Tuixén, la Llagosta, Martorelles, Palau-sator, les Piles, la Pobla de Claramunt, Sant Feliu Sasserra, Sant Joan de les Abadesses, Tàrraga, Ulldemolins, Vilanova de Meià i Vilobí d'Onyar.

13. Dilluns

Sant Joan Crisòstom (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 11,17-26.33 / Salm 39 / Lluc 7,1-10

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip.

Festa Major: a Castellnou de Seana.

14. Dimarts

L'Exaltació de la Santa Creu (F), Vermell. Lectures: Nombres 21,4b-9 (o bé: Filipencs 2,6-11) / Salm 77 / Joan 3,13-17. (LLEIDA: Aniv. ord. episc. bisbe Francesc Ciuraneta; VIC: Aniv. ord. episc. bisbe Romà Casanova)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crescenci, mr.; Santes, Ròsula, mr.

Festa Major: a la Granadella, Ponts i la Riera de Gaià.

15. Dimecres

La Mare de Déu dels Dolors (MO), Blanc. Lectures: 1 Corintis 12,31-13,13 / Salm 32 / Joan 19,25-27 (o bé: Lluc 2,33-35)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicomedes, mr.; Santes, Caterina de Gènova, viuda.

16. Dijous

Sant Corneli i Sant Cebrià (MO), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-11 / Salm 117 / Lluc 7,36-50

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Víctor III, p.; Santes, Edita, vg.

Festa Major: a Tiana.

17. Divendres

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 15,12-20 / Salm 16 / Lluc 8,1-3. Si es vol: Sant Robert Bel-larmino (MLI), Blanc. VIC: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere d'Arbuès, prev. i mr.; Santes, Coloma, vg. i mr.; Ariadna, mr.

18. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 1 Corintis 15,35-37.42-49 / Salm 55 / Lluc 8,4-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep de Cupertino, prev.; Ferriol, mr.; Santes, Sofia, mr.; Irene, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge XXIV del
temps de durant l'any

Lectura primera

Ex 32,7-11.13-14

El Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat
de fer al seu poble

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, el Senyor digué a Moïses: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte."» Per això el Senyor digué a Moïses: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moïses apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que heu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre."» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

Salm responsorial

50

Compadriu-vos de mi, Déu meu,
vós que estimeu tant;
vós que sou tan bo,
esborreu les meves faltes;
renteu-me ben bé de les culpes,
purifiqueu-me dels pecats.

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur;
feu renéixer en mi un esperit ferm.
No em llenceu de la vostra presència,
ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor,

i proclamaré la vostra lloança.

La víctima que ofereixo és un cor penedit;
un esperit que es penedeix,
vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Lectura segona

1Tm 1,12-17

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu:

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injurava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Al·leluia

2Co 5, 19

Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell
mateix, i a nosaltres ens confia el missatge de la
reconciliació.

Evangeli

Lc 15,1-32

Al cel hi haurà alegria per un sol pecador
convertit

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven-entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.

I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

Com celebrarem el beat Pere Tarrés

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Camí lliure al culte litúrgic

Amb la beatificació del Dr. Pere Tarrés, prevere de Barcelona, comença la possibilitat del seu culte litúrgic. Això ha tingut la seva màxima i original manifestació en la solemne celebració que el papa Joan Pau II ha presidit al santuari de Loreto. Però aquest esclat de festa que és la declaració de «beat» no pot ésser pas un terme del culte, sinó tot just el començament. De fet, una primera gran assemblea en aquest sentit ha estat la missa d'acció de gràcies a la basílica de Sant Pere del Vaticà, a l'altar de la càtedra.

Les normes litúrgiques que acompanyen les beatificacions i les canonitzacions preveuen que, durant l'any que segueix la declaració pontifícia, la missa en honor del beat o del sant pugui ésser celebrada com una solemnitat, amb els privilegis que corresponen a aquest nivell. Pot ésser celebrada, per tant, gairebé sempre, excepte en les grans solemnitats del calendari, i en els diumenges d'Advent, Quaresma i Pasqua.

Aquesta concessió dona una pista in-

teressant per a l'organització de les celebracions que, aquest any, convindrà que siguin nombroses en honor del Dr. Tarrés. Sens dubte, a nivell diocesà, caldrà que hi hagi iniciatives que corresponguin a tota la diòcesi. Hi haurà, certament, la missa d'acció de gràcies, a la qual tothom s'ha de sentir convidat. Però hi ha altres nivells que tenen molta importància per als fidels, com són, per exemple, les parròquies.

Iniciatives parroquials o de grups

Una manera senzilla de celebrar, cada parròquia, la memòria del Dr. Tarrés —a més del dia que s'assenyali en el calendari litúrgic— pot ésser la d'escollir un dia dels que es pugui celebrar la missa pròpia i donar-li un relleu particular en l'àmbit de la comunitat parroquial. Aquest relleu pot ésser la solemnitat mateixa de la celebració, cosa que convindria en qualsevol cas. Però hi ha també més maneres de donar, amb sentit pastoral, un relleu més ampli. Per exemple: a

l'entorn del dia que s'hagi previst per a la festa parroquial del Dr. Tarrés, preparar una predicació extraordinària sobre els aspectes més destacats de la figura del beat: l'apostolat dels laics, la santedat de la vida cristiana, la visió de fe del món de la salut, les vocacions al ministeri, el zel apostòlic... Les seves obres, les biografies, els subsidis publicats amb ocasió de la beatificació poden ajudar a preparar aquesta predicació, i a donar-li el seu ambient de relació amb la figura de Tarrés.

Una altra iniciativa parroquial pot ésser una visita organitzada al sepulcre del beat, a l'església parroquial de sant Vicenç de Sarrià. També en aquest cas caldria acompanyar-la amb la predicació i la pregària; per exemple, el cant o la recitació de vespres. Una visita d'aquestes característiques pot convertir-se en un moment intens de reflexió, una mena de recés espiritual, que ajudi els participants a recollir l'exemple del beat Tarrés i demanar la seva intercessió: Una visita al Memorial Tarrés, allà mateix, ajudarà a comprendre la seva personalitat.

El fruit que demanem

En aquests anys que han precedit la beatificació ja han estat molts els fidels que han pregat vora el sepulcre del beat Tarrés, a Sarrià. I molts també els qui, una mica a tot arreu, s'han encomanat a la seva intercessió. Tant de bo que ara es multipliquin! La nostra pregària i el nostre interès poden ésser decisius per arribar a la canonització, que és el terme del procés iniciat.

En qualsevol cas, però, és més important que ens deixem il·luminar tots amb el seu exemple en l'exercici de les nostres responsabilitats, àdhuc en les contradiccions, les dificultats i el sofriment. El beat Pere Tarrés fou un autèntic «expert» del sofriment en les diverses etapes de la seva vida, tal com ho traspuen els seus escrits. Igualment, el seu exemple és una incitació al zel apostòlic, aquella «passió» de què parla el papa Joan Pau II com a programa per al nou mil·lenni. Aquest seria, d'entrada, el fruit més preuat de la beatificació d'aquest sacerdot de Barcelona, que ennobleix el presbiteri d'aquesta Església.

Per Eduard Brufau

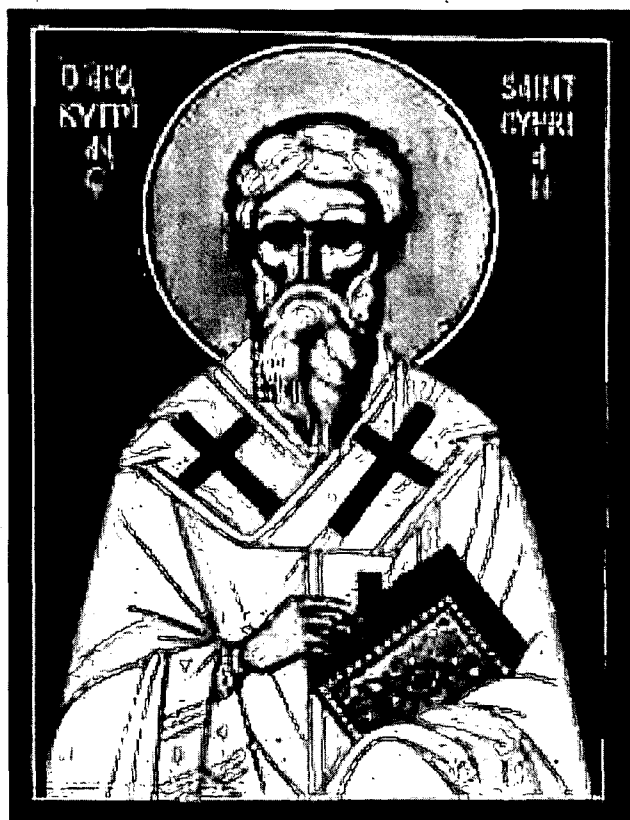
El sant de la setmana

- ☐ Neix a Cartago cap a l'any 210
- ☐ Convertit al cristianisme, és escollit bisbe de la ciutat
- ☐ Favorable a reacceptar els cristians que havien renegat de la fe durant les persecucions
- ☐ Arrestat i decapitat durant la persecució de Valerià l'any 258

Sant Cebrià va créixer i es va educar en la religió oficial romana, però d'adult —quan tenia uns 35 anys— va acabar abraçant la fe de Crist. Poc temps després, l'any 249, va ser escollit bisbe de Cartago. I tan sols al cap d'un any d'ocupar el càrrec, Cebrià es va trobar amb dificultats greus perquè l'emperador Deci va ordenar que tots els ciutadans oferissin la seva devoció als déus romans, i que els que s'hi neguessin fossin empresonats i fins i tot executats. Força cristians van resultar morts, inclòs el mateix Papa del moment, Fabià. Sant Cebrià i molts cristians de Cartago, en canvi, van aconseguir eludir les autoritats.

Quan la persecució es va acabar, l'Església es va trobar que alguns cristians que havien adorat les divinitats romanes per por i la forta pressió del moment desitjaven ser readmesos a la fe de Crist. Algunes autoritats eclesiàstiques

Sant Cebrià

s'hi negaven, però sant Cebrià, juntament amb el nou Papa, sant Corneli, eren partidaris d'acceptar de nou els germans esgarriats. I aquesta manera més indulgent i més d'acord amb la misericòrdia de l'Evangeli va ser la que es va acabar imposant. Però les dificultats amb l'imperi, i fins i tot dins de l'Església, van tornar al cap de ben poc, ja que l'any 253 l'emperador reprèn la persecució, durant la qual el papa Corneli és deportat, i mor als afores de Roma. Sant Cebrià perd així un dels seus grans aliats. La seva relació amb un dels pontífexs posteriors no serà tan bona, perquè sant Cebrià s'oposava a admetre com a vàlid el bateig que administraven els heretges, tal com feia el Papa. A més d'aquestes dificultats internes, la pressió de les autoritats romanes no cessava, i l'any 257 s'ordena una altra persecució que aquest cop s'acabarà l'any següent amb l'arrest i la decapitació de sant Cebrià.

Butsènit i Grenyana, les Maredeus trobades de l'Horta de Lleida

Les dues ermites celebren els seus aplecs tot commemorant la festa

El 8 de setembre se celebra litúrgicament la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, una festa mariana molt arrelada a casa nostra i coneguda popularment com la festa de les Maredeus trobades. És en aquesta diada mariana quan molts pobles d'arreu de Catalunya viuen la seva festa major i nombrosos santuaris i ermites dedicades a la Mare de Déu celebren també la seva diada o aplec a l'entorn d'una advocació arrelada en la devoció popular i la tradició d'aquell indret.

En aquesta festa de les Maredeus trobades s'inclouen tot un estol d'advocacions marianes que tenen el seu origen en alguna antiga llegenda o tradició que evoca la «trobad» d'una imatge de Maria, generalment per un pastor. És el cas entre altres de la patrona de Catalunya, Santa Maria de Montserrat, que en aquesta jornada celebra també la seva festa major commemorant el fet de ser una imatge de Maria trobada en una cova; o les advocacions de Núria, de Meritxell (Andorra), de Queralt (Berga), de Tura (Cardona), de la Serra (Montblanc), del Claustre (Solsona), etc.

La ciutat de Lleida té també les seves Maredeus trobades en dues advocacions arrelades en la tradició i devoció, principalment entre la pagesia de l'Horta de Lleida: Santa Maria de Butsènit i Santa Maria de Grenyana.

Totes dues compten amb singulars i representatives ermites aixecades a una banda i a l'altra del riu Segre i amb tradicionals i concorreguts aplecs que volen commemorar la festa de la Nativitat de la Mare de Déu i alhora el naixement de la pròpia advocació.

12 de setembre: l'aplec de Butsènit

El primer aplec se celebra a l'ermita de la Mare de Déu de Butsènit, actualment parròquia de la partida que porta el seu nom, el diumenge següent al 8 de setem-

bre, que enguany s'escau el dia 12.

Els actes tradicionals se celebren al matí a l'ermita ubicada a la riba dreta del riu Segre, a sis quilòmetres de la ciutat, vora l'antic camí d'Alcarràs. S'inicien amb l'ofrena de flors a la Mare de Déu a càrrec dels infants i tot seguit amb la missa major, que finalitza amb el tradicional cant dels *Goigs*:

«Puix per l'hora sou Maria,
el sol que Lleida ha escollit:
de Butsènit, Mare pia,
sigueu llum de l'esperit»

Finalitzada la celebració religiosa, té lloc a la plaça de l'ermita el vermut popular i la tradicional ballada de sardanes. A la tarda continuen els actes festius propis organitzats per l'Associació de Veïns.

Ens diu la tradició que la imatge de la Mare de Déu va ser trobada per un pastor, que va observar com un dels seus bous acabava de trobar un objecte que no era res més que una imatge de Maria «molt menudeta i molt bonica».

Els veïns de l'horta van aixecar en aquest indret una petita capella en honor de la Mare de Déu trobada. L'any 1300, un valencià de cognom Butsènit va fundar un benefici per a la conservació i el culte de l'ermita, nom que amb el temps es faria extensiu a la partida i al santuari de la Mare de Déu, coneguda des d'aleshores per Santa Maria de Butsènit

La Mare de Déu de Butsènit al seu cambril.

L'any 1485 es beneeix una nova ermita, i al lloc d'aquesta l'any 1649 va aixecar-se'n una altra. És l'actual, que en aquests darrers anys ha estat bellament restaurada i decorada amb murals del pintor Víctor P. Pallarès.

La imatge de la Mare de Déu de Butsènit va desaparèixer quan va ser destruït el santuari durant la Guerra dels Segadors. L'any 1657 va ser esculpida de nou, feta d'alabastre policromat, com l'anterior, i és la que es venera actualment. La talla, de 22,5 cm d'altura, sedent en un tron, és de

reduïdes dimensions.

La Mare de Déu de Butsènit ha estat especialment venerada com a advocada de les malalties de la vista i són aquests malalts els qui de sempre han acudit al seu santuari vinguts dels pobles dels voltants i fins i tot de les veïnes terres d'Aragó:

«Curant cecs infinits
als de vista mal danyada
puig sou Reina singular
de Butsènit nomenada»

19 de setembre: l'aplec de Grenyana

El diumenge posterior a l'aplec de Butsènit se celebra l'aplec a l'ermita de Grenyana, que s'aixeca al marge esquerre del riu Segre, també a uns sis quilòmetres de distància de la ciutat de Lleida.

També a Grenyana la tradició ens parla d'un pastor que pasturava uns bous per aquells entorns. Repetidament i al mateix indret un dels bous es quedava aturat davant d'un canyisser i la feina era de reconduir-lo de nou a la bouada. Aquest fet va preocupar el pastor, fins que va adonar-se que entre les canyes, amagada enmig de verdes fulles i vora una font hi havia la figura d'una petita imatge de la Verge Maria.

El pastor, que quedà corprès de la trobada, es va agenollar i amb tota la diligència va fer saber la bona nova als veïns. Tothom hi va anar i ben aviat es va aixecar una ermita a l'indret. Imatge i ermita varen ser anomenades «Grenyana», ja que aquest era el nom de Berenguer de Grenyana, el senyor que posseïa aquelles terres i que havia estat un dels acompanyants

Esplanada de l'ermita un diumenge d'aplec abans de la missa.

A la Mare de Déu de Butsènit

Mare de Déu de Butsènit,
com m'abrandàreu el pit!
Camins humils em dugueren
a Vós, que sou l'infinít.
La multitud s'apressava
com un llevant beneït.
Lluïen altes les comes;
Ja furgava el corriol;
Les olives cantaven
empolsinades de sol,
Mare de Déu de Butsènit,
lliureu-nos de mort i dol...

Jaume Agelet i Garriga

Marededéus ida

de la Nativitat de Maria

La talla de la Mare de Déu de Grenyana és de l'escultor Jaume Gort.

nyants del comte Ramon Berenguer IV en la conquesta de Lleida l'any 1149.

L'ermita seria destruïda durant la Guerra dels Segadors. L'any 1652 se'n bastiria una de nova, l'actual. Durant la guerra civil, ermita i imatge van ser incendiades. L'any 1955 es va restaurar de nou l'ermita i l'escultor Jaume Gort va esculpir en fusta una nova talla de la imatge, que va ser entronitzada al seu cambril.

L'any 1979 es van fer obres de millora al santuari i als voltants, amb la reposició de dues antigues creus de terme, una d'elles col·locada al camí que porta a l'ermita i l'altra a la vora d'aquesta, amb una inscripció que diu:

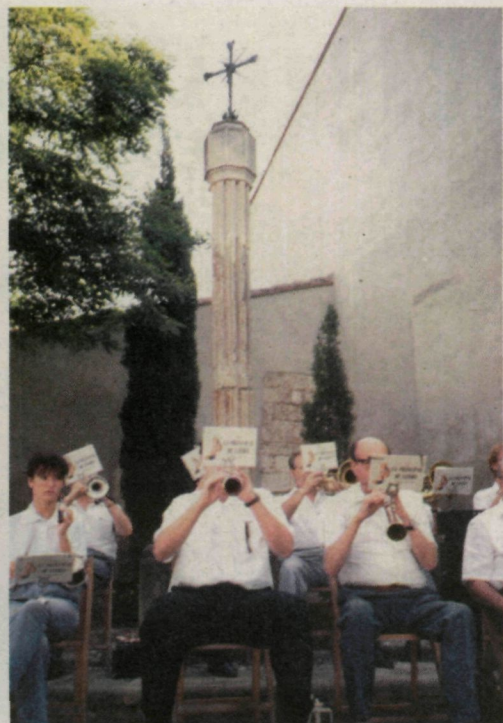
«Perquè Terra Ferma
no oblidí a què deu
aquest bé de Déu.
Beneeix el terme
Signe de la Creu.»

Façana de l'ermita de Grenyana amb una petita imatge de l'escultor Víctor Pallarès.

Els aplecs a l'ermita de Grenyana han estat i són encara molt importants dins del calendari de les festes tradicionals i religioses de la ciutat de Lleida. Els actes se celebren a l'igual que a Butsènit tot el cap de setmana, organitzats per l'Associació de Veïns de la partida conjuntament amb la parròquia de la Sagrada Família, a la qual pertany eclesiàsticament l'ermita.

La diada d'aplec s'inicia a les onze del matí amb l'ofrena de flors i de fruits a la imatge de la Mare de Déu al seu cambril, i tot seguit té lloc la missa solemne, que finalitza

Ballada de sardanes davant de la creu de terme de l'ermita.

amb el besamans i el cant dels goigs:

«Puix de Vós lo món confia
Reina del Cel sobirana;
Empareu-nos nit i dia,
Verge pura de Grenyana»

Lleida, com tots els setembres, celebrarà també enguany amb tota solemnitat i devoció les seves Marededéus trobades de Butsènit i de Grenyana, i l'Horta reviu-
rà els seus ben arrelats costums i tradicions a l'entorn de la Nativitat de Maria.

Text i fotos: Jordi Curcó

**¿QUIERE DESCANSAR
Y LEVANTARSE
COMO NUEVO?**

Llame al

93 757 82 98

**Grandes ofertas
agosto y septiembre:**

**No lo dude: aproveche esta oportunidad,
la mejor inversión para su salud:**

Colchón Eliocel 40

**DESDE
260 €**

**TENEMOS TODAS
LAS MEDIDAS DE
MATRIMONIO E INDIVIDUALES**

**Y además les ofrecemos
SOMIERES ARTICULADOS
MANUALES Y ELÉCTRICOS**

**(precios
excepcionales)**

**FINANCIAMOS HASTA 36 MESES
CONCIERTE SU ENTREVISTA SIN COMPROMISO**

L'ESTATUT **ÉS DE TOTHOM**

Parla

Pots cridar, pots suggerir. Pots proposar, pots discutir. Pots estar-hi a favor... o en contra. Pots opinar, criticar, exigir, reivindicar... El que no pots fer és callar. Ara tens l'oportunitat històrica de participar en l'elaboració del nou Estatut, l'Estatut de tothom. Parla. L'Estatut que fem ara marcarà el futur de Catalunya.

Com participar:

- www.gencat.net/nouestatut
- Apartat de correus Núm. 273 FD 08080 Barcelona
- Assistint als actes que s'organitzen

Generalitat de Catalunya

Lleida

diòcesis

Nous responsables de les delegacions, departaments i secretariats del bisbat

■ Gairebé tots els delegats nomenats són laics en una aposta clara per donar responsabilitats eclesials als seglars

LLEIDA.— Amb la tornada de les vacances, la diòcesi de Lleida ha encetat una nova i engrescadora etapa de renovació a partir del decret signat pel bisbe Francesc Xavier Ciuraneta amb data del dia 1 de setembre del 2004, mitjançant el qual s'estableix un nou organigrama dels Serveis Diocesans.

Aquests nous serveis funcionals de caràcter diocesà constaran, a més de les delegacions i departaments fins ara existents, d'uns secretariats i d'unes comissions que han d'estar, en paraules del bisbe Ciuraneta, «al servei del Pla de Pastoral i de l'evangelització i de la santificació».

16 delegats laics i nous consiliaris

La renovació ha afectat gairebé totes les delegacions diocesanes, concretament 16. A partir del decret episcopal tindran gairebé totes elles nous delegats laics, en una aposta clara per donar responsabilitats eclesials als seglars.

El decret crea alhora la figura del consiliari per a cadascuna d'elles, a excepció feta de les delegacions de Vida Consagrada, que tindrà com a delegat a Mn. Vicenç Ros, i de Pastoral Caritativa i Social, a càrrec del diaca permanent Plàcid Burgués. Aquestes delegacions seran les dues úniques que no tindran un delegat laic.

Els 16 delegats seglars nomenats han estat: Roser Garcia, Catequesi; Rosa Pla, Ensenyament; Antoni Ruiz i Maria Mateu, Vocacions; Caritat Mercadé, Missions; Francesc Agustí, Ecumenisme i Diàleg Interreligiós; Joan Carles Nicuesa, Apostolat Seglar i Pastoral Obre-

ra; el joves esposos Josep Sanz i Anna Kruter, Pastoral dels Joves; Francesca Arturo, Pastoral del Lleure; el matrimoni Juan L. Salinas i Blanca Roca, Pastoral de la Família i Vida; el també matrimoni Antoni Miquel i Lourdes Solà, Pastoral Litúrgica; Cándido Sánchez Pérez, Pastoral Penitenciar, i la pediatra Montserrat Esquerda, Pastoral de la Salut. Resta pendent de nomenar el delegat de Pastoral Universitària.

El corresponsal de «Catalunya Cristiana» a Lleida, nou responsable del Departament de Comunicació

Pel que fa als departaments diocesans existents que per raó de l'àmbit pastoral tenen un estatut especial, gairebé tots ells continuen amb el director que hi havia fins ara: Mn. Josep Ginestà, Afers Econòmics; Mn. Josep Meda, Afers Matrimonials no Jurídics; Mn. Jesús Tarragona, Patrimoni Artístic i Cultural, i el diaca Francisco Mata en l'Assessoria Jurídica.

Mons. Francesc X. Ciuraneta fa una clara aposta pels laics.

El Departament de Mitjans de Comunicació Social és l'únic que s'ha vist renovat en la seva direcció, que serà ocupada a partir d'ara pel corresponsal de Catalunya Cristiana a Lleida, Jordi Curcó. Aquest periodista i historiador lleidatà substituirà Mn. Jaume Montaña, que ha

exercit aquesta responsabilitat durant els darrers trenta anys i que va ser també durant molts anys corresponsal a Lleida del nostre setmanari.

Cinc nous secretariats i tres comissions

El nou organigrama diocesà inclou cinc nous secretariats: Diaconat Permanent, que serà dirigit per Mn. Jaume Montaña; Pietat Popular, per Mn. Mateu Freixes; Atenció pastoral als Immigrants, per Mn. Joan Mora; Pelegrinatges, per Mn. Lluís Pociello, i Santuaris i Turisme pel carmelita i prior del santuari de Santa Teresina de Lleida P. Àngel Briñas.

Es completa aquesta renovació amb la concreció de tres comissions, com a òrgans tècnics, amb la finalitat d'impulsar actuacions molt determinades i concretes com és la Comissió Pro Canonització del beat Francesc Castelló o la del Procés de Beatificació dels màrtirs, amb Mn. Gerard Soler i Mn. Joan R. Ezquerria com a vicepostuladors respectivament de cadascuna d'elles. Així mateix, els matrimonis d'historiadors Romà Sol i Carme Torres i el professor Ximo Company tindran cura de la comissió de l'estudi sobre les «Arrels cristianes de Lleida».

Imatge de la seu del bisbat de Lleida.

Finalment es nomena com a formadors del Seminari Mn. Daniel Turmo (per als joves), Mn. Manel Mercadé (per als adolescents) i Mn. Vicenç Alfonso (per als infants).

Els nous responsables dels organismes diocesans han estat convocats a una reunió amb el bisbe de la diòcesi i el vicari general el proper 16 de setembre a les set de la tarda, oficialitzant així l'inici d'aquesta nova etapa per a la diòcesi de Lleida, que el mateix bisbe Ciuraneta ha qualificat com un procés d'evangelització integral «en el qual els departaments, delegacions, secretariats i comissions han de ser mitjans adequats al servei de la santificació i de l'evangelització dels homes. Som nosaltres que hem de convertir aquests organismes en mitjans eficaços per obrir nous camins». (C.C.)

Els nous consiliaris

En la nova reestructuració dels organismes diocesans, destaca per la seva novetat la figura del consiliari, tots ells preveres o religiosos que juntament amb els delegats laics coordinaran les delegacions diocesanes.

En total han estat nomenats tretze consiliaris. Alguns d'ells havien estat fins ara els màxims responsables de les delegacions a les quals ara serviran com a consiliaris. Mn. Josep A. Jové, Catequesi; Mn. Vicenç Alfonso, Ensenyament; Mn. Daniel Turmo, Vocacions; Mn. Amadeo Carrera, Missions; Mn. Jaume Pedrós, Ecumenisme; Mn. Bonaventura Pelegrí, Apostolat Seglar; el franciscà P. Joan Pujol, Pastoral de Joves; Mn. Lluís Sallán, Pastoral del lleure; Mn. Ramon Prats, Pastoral Universitària; Mn. Jordi Pardell, Pastoral de la Família; Mn. Gerard Soler, Pastoral Litúrgica; Mn. Àngel Escàles, Pastoral de la Salut, i el religiós mercedari P. Joaquim Pérez, Pastoral Penitenciar.

A banda de les delegacions, també un Departament, el de Mitjans de Comunicació Social, comptarà amb la figura del consiliari.

Nova Unitat Pastoral a la ciutat de Lleida

LLEIDA.— Mons. Francesc X. Ciuraneta ha creat la Unitat Pastoral de les parròquies de Santa Maria Magdalena i de la Mare de Déu del Pilar, i ha nomenat com a nou rector de la mateixa a Mn. Francesc Xavier Jauset, fins ara rector del Pilar.

Com a sacerdots adscrits a la nova Unitat Pastoral han estat nomenats Mn. Lluís Pociello, fins ara rector de la Magdalena; Mn. Francesc Roselló, Mn. Antoni Fontova i Mn. José García Poblet.

Amb aquesta són ja quatre les unitats pastorals creades a la ciutat de Lleida. La primera d'elles va ser la formada per les parròquies del centre: el Carme, Sant Joan i Sant Pere. Posteriorment va ser creada la Unitat Pastoral de les parròquies del barri antic: Sant Llorenç, Sant Martí i Sant Andreu. I la darrera es va crear el mes de juny passat, amb la nova Unitat Pastoral de les parròquies de Sant Agustí, del barri de la Bordeta, i de Sant Josep Obrer, del barri de Magraners.

Així mateix el bisbe de Lleida ha nomenat Mn. Manel Mercadé com a rector de la Unitat Pastoral formada pels pobles d'Almatret, de Llardecans, de Maials, de Sarroca i de Torrebesses a Mn. Manel Mercadé, i com a vicari Mn. Josep Maria Cebrià.

El nomenaments sacerdotals en aquest inici de curs es completen amb el de Mn. Antoni Porta com a assistent religiós de la Congregació dels Dolors de Lleida i de Mn. Mihai Diac, sacerdot romanès de la diòcesi de Iasi, per assistir pastoralment els romanesos catòlics al bisbat de Lleida. (J.C.)

Lleida

«La llengua és el suport de tota acció evangelitzadora»

■ El franciscà Josep M. Massana és l'autor del «Diccionari de lleidatanismes»

LLEIDA.— El franciscà Josep M. Massana i Mola, nascut fa 66 anys al petit poble d'Oliola, a la Noguera, acaba de publicar un *Diccionari de lleidatanismes* amb més de 4.000 mots, frases fetes i proverbis. El P. Massana és llicenciat en Filologia Germànica per la Universitat de Barcelona. A més de parlar les princi-

pals llengües europees, en domina tres d'africanes: el kirundi, el kiswahili i el chichewa, ja que com a missioner franciscà va viure durant 28 anys al continent negre. Quan era a Malawi va publicar, entre d'altres obres de caire africà, un diccionari de la llengua d'aquest país: el *Chichewa-English Dictionary*.

—P. Massana, per què un *Diccionari de lleidatanismes*?

—Mireu: em penso que aquest *Diccionari de lleidatanismes* pot contribuir a prendre i a fer prendre consciència dels valors lingüístics que té el lleidatà, i també per tal de treure'ns del damunt l'estigma que ens han clavats que parlem malament... Ens ho hem sentit dir tantes vegades que fins i tot potser ens han fet sentir vergonya de parlar amb les nostres variants.

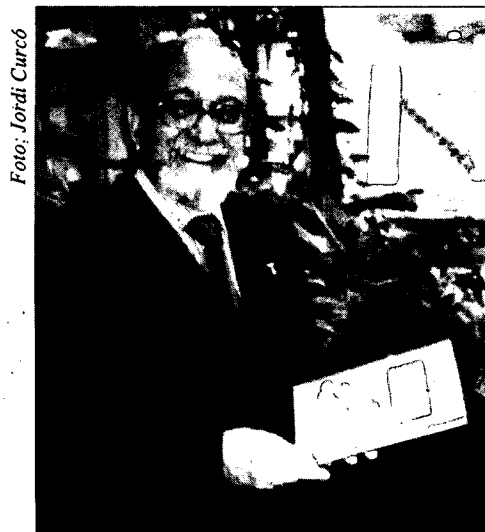
—En el vostre diccionari, heu recuperat paraules o recollit paraules amb significat religiós?

—El *Diccionari de lleidatanismes* no vol recollir tot el que és lleidatanisme. La immensa majoria de paraules són de l'àmbit profà. Però ja que em preguntau si he recuperat paraules amb significat religiós, us responc que sí. Algunes són «llatinades» que provenen de l'antiga missa i litúrgia en llatí. Hi podeu buscar les entrades següents, per donar alguns exemples: *cumquibus*, *salispàs*, *sicutèret*, *quando celimo*... I n'hi ha d'altres que trobareu fullejant el llibre. També són nombrosos els refranys i les frases fetes referents a la religió, a Déu, als sants.

—Què sou primer, franciscà o poliglota?

—Primer de tot franciscà. Parlar llengües estrangeres és un aspecte secundari que està al servei del fet de ser franciscà.

—Que un frare escrigui diccionaris i sigui especialista en llengües no és gaire freqüent. Sou de fet una *rara avis* dins de l'orde?

El P. Josep M. Massana.

—Diria que no, ja que els 18.000 frares que té l'orde exerceixen les feines més diverses. Hi ha des de frares que es dediquen als treballs i als oficis més variats fins als que es donen a la investigació i a la ciència. I el que és bonic del cas és que tots ens considerem germans i no fem diferències per raó de l'ocupació que tingui cada frare. O sigui que em considero una *avis communis*.

—Llengua i evangelització, ha estat una bona combinació en la vostra tasca missionera?

—Absolutament. La llengua és el vehicle per excel·lència de la comunicació humana, i, si volem fer avinents els valors de l'Evangeli de Jesucrist, ho hem de fer amb la llengua del poble. Parlar la seva llengua

és obrir-se a la seva cultura i als seus costums, al seu pensament i tarannà, a l'amistat i al bescanvi humà. Això és el suport de tota acció evangelitzadora. Un missioner que no conegués la llengua dels nadius es veuria limitat a intercanviar exclusivament amb la classe alta, és a dir, amb una minoria molt minsa de la població.

—Quina és actualment la vostra acció pastoral com a frare franciscà?

—Estic al servei del santuari de Sant Antoni, que el nostre convent de Barcelona regeix. Hi ha molta assistència i així la feina pastoral és també força important. És molt diferent de la tasca que podia desenvolupar a l'Àfrica, però la faig també molt a gust i és també una bona missió. També estic al servei de diverses comunitats de religioses que demanen una assistència espiritual d'algun recés o exercicis espirituals; visites i serveis religiosos a algunes llars de la tercera edat; ocasionalment faig animació missionera. I sempre hi ha mil activitats amb les quals podem ser útils.

—El vostre provincial va dir de vos en la presentació del llibre a Lleida que éreu un «pou de ciència»...

—Aquí sí que no sabia què dir-vos, ja que el pare provincial, què havia de fer sinó presentar-me d'una manera amablement exagerada? D'altra banda, si hi ha hagut cap «pou de ciència» aquest és el pare sant Francesc, que tot i que ni tan sols va acabar l'escola primària ens ha deixat la verdadera saviesa de la pobresa i de la senzillesa evangèliques.

—Teniu cap altre llibre o projecte lingüístic en cartera?

—Els projectes no falten, i les il·lusions tampoc. M'agradaria poder desglossar una mica el contingut teològic que alberga el pròleg de l'Evangeli de sant Joan, els divuit primers versets del capítol primer. És un projecte teològic i bíblic, que també té molt de lingüístic, ja que sant Joan empra els mots amb una densitat extraordinària que li és característica.

—La llengua oficial de l'Església és el llatí, però no la practiquen ni els cardenals. Creieu que caldria recuperar-la i situar-la al lloc que es mereix?

—És important que hi hagi una llengua més o menys oficial com a vehicle de comunicació dins de l'Església. Crec que el llatí ha complert i compleix aquesta finalitat. D'altra banda, però, no podem lluitar contra unes circumstàncies que tendeixen a suprimir el llatí. Avui hi ha altres mitjans lingüístics que supleen aquesta mancança i que privilegien altres llengües que compten amb l'avantatge de ser «vives».

—Parlar bé sempre ha estat una virtut avui molt poc reconeguda. Què cal fer des de l'Església en aquest sentit?

—M'agrada que em formuleu aquesta pregunta dient que «parlar bé» és una virtut. «Parlar bé» es pot referir a la correcció lingüística, i això és la tasca dels entesos que determinen el que està ben dit o mal dit.

Ara bé, quan «parlar bé» vol dir correcció moral, penso que aquesta no és la tasca exclusiva de l'Església, sinó de tota persona de bona voluntat, independentment de la seva confessió religiosa o partit polític. «Parlar bé» és tasca de tots! Per això em fan llàstima (per dir-ho d'una manera educada) certs diaris, certs programes de ràdio o de televisió, certes persones, que fan de la llengua un vehicle per «malparlar», sense adonar-se que fent-ho així no sols es rebaixen ells a la categoria de «moralment incultes», sinó que fereixen el dret que té tothom a sentir parlar bé, i a llegir en un català moralment correcte (o en la llengua que sigui).

Aprofito l'avinentsa per dir a *Catalunya Cristiana* que els qui ens sentim catalans i cristians (sense abandonar el dret de tenir punts de vista diferents), estem contents de trobar al setmanari, ensems, la correcció de la llengua i la correcció moral, cosa que malauradament no podem dir de tot el que es publica en la nostra llengua.

Jordi Curcó

Darrera festa de Santa Teresa Jornet a l'actual temple

LLEIDA.— La parròquia de Santa Teresa Jornet de Lleida va celebrar el 26 d'agost la darrera festa de la seva titular a l'actual temple, ubicat en uns baixos del número 17 de l'avinguda de València, al barri de Cappellet.

L'actual parròquia serà substituïda per la nova església i dependències annexes que s'estan construint en un solar cedit per l'Ajuntament de Lleida, a la nova zona d'expansió del barri i delimitat pels carrers Mare Esperança i Riu Ter.

Les obres, que executa l'empresa Sorigué de Lleida d'acord amb el projecte de l'arquitecte i jesuïta Enric Comas, es troben ja molt avançades tot i que es podrien perllongar fins a finals d'aquest any o començaments del 2005. En aquest sentit, el rector de la parròquia, Mn. Francesc Soldevilla, ja avança una possible data per a la seva inauguració. «Seria molt simbòlic que es pogués fer tot coincidint amb el 31è aniversari de la canonització de santa Teresa Jornet pel papa Pau VI, el 27 de gener del 1974», diu amb il·lusió i certa satisfacció en comprovar que la construcció de la nova església de la santa va a un bon ritme.

Els actes en honor d'aquesta santa lleidatana filla d'Aitona i fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparats van iniciar-se a les onze del matí amb una Eucaristia que va presidir Mn. Gerard Soler, rector de la parròquia de Santa Maria de Gardeny i mestre de cerimònies de la catedral de Lleida. Ja a la tarda, va tenir lloc la solemne Eucaristia presidida pel vicari

general de la diòcesi, Mn. Joan R. Ezquerria, i concelebrada pel rector, Mn. Francesc Soldevilla.

El vicari general, en la seva homilia, va destacar el fet que la d'enguany era la darrera festa de la titular que se celebrava a l'actual església, i va destacar la il·lusió que la parròquia i molts veïns i col·lectius del barri han posat en el nou temple que es va aixecant amb l'esforç de tots.

Mn. Ezquerria, referint-se a l'exemple de santedat de Teresa Jornet, va destacar per damunt de tot el seu amor i lliurament total a Crist i als germans més necessitats, els ancians desemparats, essent testimoni del manament de l'amor. El vicari general va qualificar Teresa Jornet de santa universal.

La festa de Santa Teresa Jornet va ser també celebrada amb molta solemnitat al seu poble natal, Aitona. En aquesta població del Segrià la festa és protagonitzada per l'Associació de Jubilats, que commemora cada any la seva convilatana com a patrona de l'ancianitat.

Els actes es van iniciar com és costum amb una ofrena de flors a l'altar de santa Teresa Jornet a la parròquia i amb la celebració d'una missa solemne en honor seu. Tot seguit els assistents es van dirigir a la residència que les Germanetes del Ancians Desemparats tenen al poble bressol de la seva fundadora, on va tenir lloc un acte festiu. La jornada va acabar amb una dinar de germanor com a homenatge a la gent gran, en la festa de la seva patrona. (J.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Sant Feliu de Llobregat

Ha mort el monjo de Montserrat Policarp Majoral

■ Durant més de 25 anys va ser el confessor penitencier del santuari

MONTSERRAT.— El 24 d'agost passat va morir a Montserrat el P. Policarp (Sebastià) Majoral, als 85 anys d'edat. Durant més de 25 anys, el P. Policarp va ser el confessor penitencier del santuari de Montserrat. El P. abat Josep M. Soler va destacar en l'homilia del seu enterrament que era un monjo que «tenia un do especial, el de conseller i de ministre del sagrament de la reconciliació», i que «van ser molts els qui es beneficiaren de la seva paraula per tornar cap a Déu».

A l'P. Policarp Majoral hi acudien moltíssimes persones que «es van beneficiar de la seva paraula per tornar cap a Déu, per experimentar el perdó, per guarir les seves ferides del cor, per trobar una sortida a les seves situacions difícils, per mantenir viva l'esperança, per obtenir un consell, per retrobar la pau», afirmava també el P. abat de Montserrat en l'homilia del seu enterrament, celebrat a la basílica de Santa Maria de Montserrat el 25 d'agost. El seu consell el rebien monjos, preveres, religiosos i laics, ja que era un home que estava sempre disponible i esmerçava tot el temps que calgués a escoltar, a confessar i a atendre els qui li demanaven, tant personalment com per telèfon.

El P. Policarp Majoral, es deia Sebastià de nom de baptisme i havia nascut a Fondarella (Pla d'Urgell). Als 10 anys va entrar al col·legi de postulants de Montserrat, on l'havia precedit un germà

seu, Dom Efrem, que va morir essent diaca quan el P. Policarp era encara novici. Des d'aleshores, el monestir de Montserrat ha estat casa seva.

El P. Policarp va patir un dur període durant l'inici de la guerra civil espanyola. Va estar a la presó i, un cop va poder sortir amb altres monjos, i després d'estar amagat al seu poble de Fondarella, va fugir cap a Andorra, on va ser acollit per un nombrós grup de monjos a la casa de Montserrat, a les Escaldes. Acabada la guerra va tornar a Montserrat, on va fer la professió solemne i el van ordenar sacerdot.

Impulsor de la revifalla del Miracle

El P. Policarp Majoral va servir la comunitat en diverses seccions, particularment a majordomia, com a professor de diverses matèries a l'Escolania i de grec

El P. Policarp tenia 85 anys.

als joves monjos. Però n'hi una que cal destacar particularment, segons el P. abat de Montserrat. L'any 1957 va ser enviat al monestir del Miracle amb la missió de liquidar totes les coses i de tancar-lo; des de Montserrat no es veia que aquella casa pogués tenir cap sortida. El P. Policarp no sols no la va tancar, sinó que la va començar a renovar i a donar-li més vida. També allí es va convertir en un home de consell. I no sols va treballar a favor d'aquell monestir, sinó també a favor de tota la contrada, particularment per aconseguir

hi la instal·lació de l'electricitat i del telèfon. La gent de Riner encara el recorda amb estimació i amb agraïment. Va deixar de ser superior del Miracle i va tornar a Montserrat el novembre del 1963.

Ara fa nou anys va patir una paràlisi de cames, que li va impedir d'arribar al confessional d'aquesta basílica. No obstant això, va continuar desplaçant-se amb la seva cadira de rodes per atendre la gent que el sol·licitava a la porteria del monestir.

En l'homilia del seu enterrament, el P. Josep M. Soler va dir que el P. Policarp, al començament del seu ministeri, tenia una actitud força més estricta —deguda a la formació moral típica de la seva època de jove—, però «la pregària, la reflexió i la lectura d'alguns especialistes en teologia moral li havien fet eixamplar els horitzons, comprendre millor les persones i valorar la importància del simple gest de demanar perdó. Es volia ministre i testimoni de la misericòrdia de Déu, no pas jutge fred i implacable; metge de l'ànima i no àrbitre indiferent que analitza uns fets determinats. Això li va donar una obertura de mires que feia que fins i tot els joves es trobessin bé amb la paraula que els deia. Quan parlava del tema, insistia en el respecte i la comprensió que s'havia de tenir per cada persona que s'atansava a demanar perdó». (C.C.)

TARRAGONA

Convivències juvenils Tarrés 2004

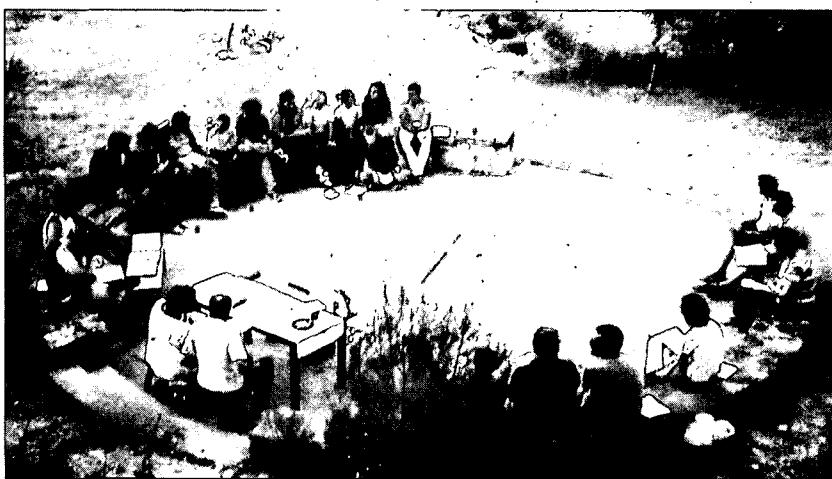
TARRÉS.— Tot just fa una setmana que vàrem marxar de Tarrés i em costa oblidar cada un dels moments viscuts allí. Sembla difícil imaginar que no es pugui celebrar un Tarrés'05, ja que des del primer dia del retorn van sortint idees per a una nova trobada, la qual cosa omple el buit que tenim després dels dies intensos viscuts junts en la trobada.

La dotzena de joves que hi vam participar vam compartir el treball dur de la neteja d'herba, de recuperar un antic forn de calç i de col·laborar en la restauració de la instal·lació d'un reg per goteig en una finca d'oliveres de cultiu biològic de l'Esplugu Calva. Aquests treballs els vam realitzar als matins amb caràcter voluntari.

A les tardes vam participar en diferents tallers que teníem programats: ioga,

reflexoteràpia i danses del món, que, acompanyats de moments de festa i d'altres activitats lúdiques com piscina, cinefòrum, senderisme, jocs de rol..., van facilitar la convivència entre tots els joves participants. Tot viscut tenint presents els valors evangèlics com el servei, l'acollida, el respecte, l'alegria, l'amistat i, per sobre de tot, l'estimació (com dèiem a Tarrés «des de l'amor»), buscant estar més a prop del camí marcat per Jesús de Natzaret, «l'Amic».

Les emocions i els sentiments van es-

Els joves van viure una eucaristia de comiat molt emotiva.

tar a flor de pell en molts moments de la trobada i els lligams d'amistat que es van crear són difícils d'oblidar. Hem compar-

tit la fe explicitada en els nostres temps diaris de pregària, la missa dominical amb la gent del poble i l'eucaristia molt emotiva i entranyable celebrada el darrer dia com a comiat. El record de tot el que hem viscut en les convivències juvenils d'aquest mes d'agost a Tarrés ens manté units amb la gent del poble i amb la Comunitat de Jesús, que ens acolliren. A tothom volem manifestar el nostre agraïment per l'acollida i el suport rebuts al llarg dels dies de convivència passats. (Víctor Palacín)

«Estimats fills, us convido a tots a la conversió del cor. Decidiu-vos, com en els primers dies de la meua vinguda aquí, per un canvi total de les vostres vides. Així, fillsets, tindreu la força d'agenollar-vos davant de Déu i obrir els vostres cors. Déu escoltarà les vostres pregàries i les concedirà. Jo intercedeixo davant de Déu per cadascú de vosaltres. Gràcies per haver respost a la meua crida.

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de juliol del 2004

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Càrme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Urgell

El Simcos dóna el seu suport a l'agència catalana de notícies catòliques

■ Els responsables de comunicació de les diòcesis catalanes es van reunir al juliol per valorar el curs

LA SEU D'URGELL.— La reunió de final de curs del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (Simcos) va tenir lloc a principis del mes de juliol a la Seu d'Urgell i va servir per posar sobre la taula el projecte d'una agència catalana de notícies catòliques. La reunió va comptar amb la presència de Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, i va ser coordinada pel director del Simcos, Carles Sánchez, delegat de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Girona.

Els membres del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social dels bisbats de Catalunya es van reunir amb l'objectiu de reflexionar i fer balanç de les activitats dutes a terme durant aquest curs.

Es va acabar de redactar el projecte de creació d'un grup de comunicació de l'Església de Catalunya que permetrà difondre el seu missatge evangèlic fent servir els mitjans de comunicació com a instrument útil i ràpid a la nostra societat. La iniciativa de crear una nova agència de notícies cristianes per a Catalunya va ser presentada per la Federació de Cristians de Catalunya el mes de maig passat.

Tal com informa M. C. Orduña des d'Urgell, «el Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació es planteja seriosament enfortir l'aportació d'Església a la informació quotidiana dels mitjans de co-

municació convencionals i donar a conèixer més bé les activitats de les diferents diòcesis. El panorama actual de la comunicació fa que es faci aquest plantejament, per obrir un camí que permeti explicar més bé el missatge cristià i, sobretot, el de la comunitat catòlica a Catalunya».

Reptes comunicatius

Cal recordar que des de diferents entitats de l'Església s'ha vist la necessitat de treballar alhora des de l'àmbit de la comunicació de masses i la difusió de l'Evangeli. Aquest va ser el motiu de la reunió organitzada pel Simcos i els Equips de Pastoral Política i Comunicació de la Federació de Cristians de Catalunya (EPPC) que es va organitzar el 15 de maig passat al centre

Els responsables dels mitjans de comunicació al costat del bisbe Joan Enric Vives.

Martí-Codolar de Barcelona.

El títol d'aquesta jornada, *Església i els reptes de la comunicació*, i les diferents ponències que es van exposar van ajudar a reflexionar sobre la presència de l'Església dins del món de la comunicació, dels mitjans propis dels quals disposa, així com dels que difonen l'activitat eclesial, del funcionament i de la importància de disposar de mitjans de comunicació per difondre

quals no només sigui donar informació sinó també ser camí de diàleg i testimoni cristià. També va quedar clara la postura que els mitjans de comunicació de l'Església no han de ser instruments de poder sinó que han d'estar al servei de les persones i de l'evangelització en la línia del Vaticà II.

Merche Ginés

BARCELONA

Nova edició del Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli

BARCELONA.— El Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli, organitzat pel Centre de Formació Teològica i Pastoral Martí-Codolar, torna amb motiu de l'inici del nou curs 2004-2005. El seu objectiu és mantenir l'anàlisi sistemàtica de la generació jove, analitzar de manera crítica i constructiva l'actual tasca evangelitzadora i catequètica de l'Església, oferir criteris per fer realitat el diàleg fecultura juvenil i oferir criteris i pautes pastorals amb relació a les diferents expressions de la fe.

La conferència que iniciarà el Fòrum en aquest curs 2004-2005 serà *Els joves en una societat intercultural: realitats i reptes educatius-pastorals*, pronunciada per

José Sols, professor de la Universitat Ramon Llull, el proper 6 d'octubre. Tot seguint vindran *Els joves davant de la família i altres models* (per Gaspar Morà, 3 de novembre); *Els joves davant de la frustració i el patiment* (per Francesc Torralba, 1 de desembre); *Aproximació al Déu de l'islam* (per Jaume Flaquer i Teresa Losada, 12 de gener); *El Jesús històric en l'evangelització dels joves* (per Armand Puig, 16 de febrer); *Els joves davant del silenci i la meditació* (per Elena Andrés, 16 de març); *Joves i Església: realitat i reptes* (per Quim Cervera, 13 d'abril); *El llenguatge religiós: crisi i reconstrucció* (per Miguel Àngel Calavia, 11 de maig), i *Joves cristians i política* (per

Toni Comín, 7 de juny).

El Fòrum Joves, Religiositat i Evangeli és una de les propostes que el Centre de Formació Teològica i Pastoral Martí-Codolar ofereix a l'inici d'aquest curs. També cal destacar els estudis de Teologia i de Ciències Religioses, la Capacitació Pedagògica per a professors de Religió (DEI), el Curs d'Iniciació Teològica i el Curs d'Animadors de Grups de Fe.

Per a més informació: Obra Salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1, 08035 - Barcelona, tel. 934 291 801 - a/e iscr.codolar@salesians.info - www.marti-codolar.org (C.C.)

Acol·lim i ajudem
les futures mares
amb problemes

Fundació Pro Vida
de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

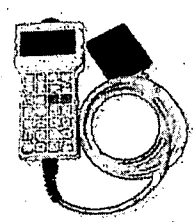
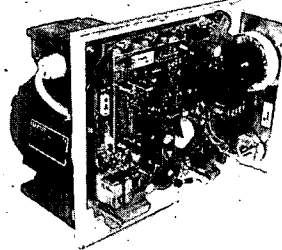
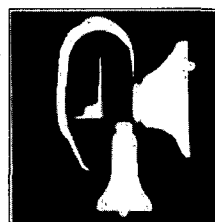
Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MANERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191- FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Tarragona

Santa Oliva renova el vot de poble en agraïment a la Mare de Déu del Remei

■ La celebració va comptar amb la presència de l'administrador diocesà, l'abat de Poblet i l'arquebisbe Martí Alanís

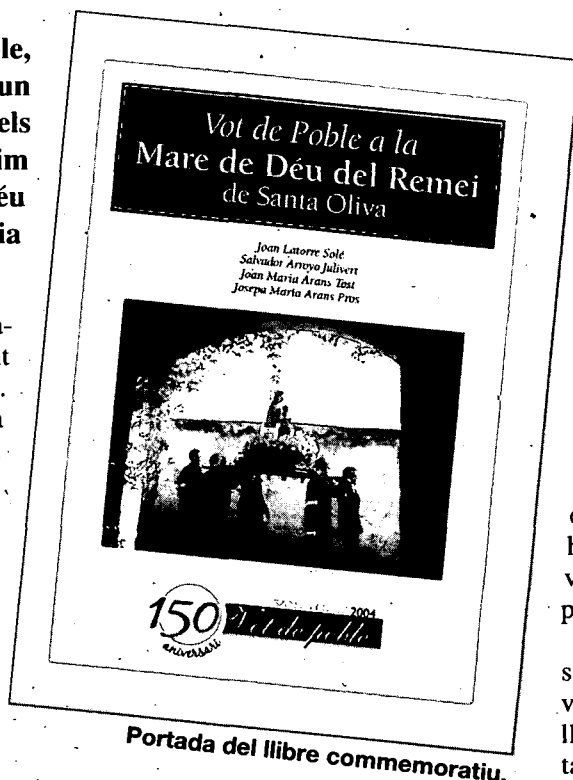
SANTA OLIVA.— En compliment del 150è aniversari del vot de poble, es va celebrar a Santa Oliva, el 26 d'agost, la solemnitat que fa vibrar, un cop l'any, els vilatans d'aquesta localitat del Baix Penedès. La festa té els seus orígens l'any 1854, quan el poble reunit va prometre celebrar l'últim dijous de cada mes d'agost una funció solemne dedicada a la Mare de Déu del Remei per haver-los deslliurat de la pesta del còlera, la qual havia causat estralls entre la població.

Entre els dies 17 i 25 d'agost es va celebrar a la parròquia de Santa Maria la solemne novena en honor de la Mare de Déu del Remei, mentre que la diada central del programa commemoratiu del 150è aniversari del vot de poble es va desenvolupar, d'acord amb la promesa dels santolivencs, el dijous dia 26. Al migdia el poble fidel acompanyat de les autoritats va recollir del castell la imatge de la Mare de Déu, entronitzada des del 1929 a l'antiga sala d'armes de l'edifici, per dur-la fins a l'església.

El temple de Santa Maria es va omplir de gom a gom per assistir a la missa solemne concelebrada per l'administrador diocesà de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, el pare Josep Alegre, abat de

Poblet, i l'arquebisbe Joan Martí Alanís, bisbe emèrit d'Urgell, juntament amb un bon nombre de sacerdots. L'abat de Poblet va pronunciar una sentida homilia i els cants de la missa van ser interpretats per la coral Veus del Poble.

Acabada l'Eucaristia, va sortir en processó la imatge de la Mare de Déu del Remei a les espatlles d'uns voluntaris i flanquejada per dues columnes formades per un miler de fidels. Arribat el seguici a la plaça Major es va interpretar la *Salve* i es va procedir a l' emotiu acte de renovació institucional del vot de poble, oficialitzada per l'alcalde de Santa Oliva, Cristina Carreras, en presència del rector de la parrò-

Portada del llibre commemoratiu.

tenir lloc el besamans i el cant dels *Goigs*, amb repartiment del tradicional i típic pa beneït.

Mn. Miquel Barbarà, sobre el qual i amb bon criteri ha recaigut la responsabilitat de dirigir l'arxidiòcesi de Tarragona, a l'espera de l'arribada i de la consagració del nou arquebisbe, el Dr. Pujol, ha destacat que «les manifestacions de religiositat popular experimenten un creixement important als nostres pobles, com en el cas de Santa Oliva». La presència de l'administrador diocesà a tantíssims actes que tenen lloc aquest estiu, i la seva tasca al capdavant de l'Església de Tarragona, ha significat una normalitat total en la vida quotidiana de l'arxidiòcesi en aquest període de seu vacant.

El programa d'actes del 150è aniversari del vot de poble a Santa Oliva s'ha vist completat amb la presentació d'un llibre que recull diversos aspectes al voltant de la festa votiva i una auca feta pels alumnes del Col·legi CEIP La Parellada.

quia, Mn. Enric Alberich. Tot seguit es va retornar la Mare de Déu al santuari, on va

Joan Boronat

Sentida mort de Mn. Anton Morell, rector de Torredembarra

TORREDEMBARRA.— Amb consternació i sentiment de condol ha viscut Torredembarra el traspàs de Mn. Anton Morell Jansà, el sacerdot que durant 29 anys ha estat el rector de la parròquia de Sant Pere Apòstol. La mort li va sobrevenir sobtadament el dia 11 d'agost a l'edat de 75 anys, mentre duia a terme alguna de les seves responsabilitats parroquials.

Mn. Anton Morell va néixer a Vila-seca i va ser ordenat sacerdot el dia 31 de maig del 1952 a Barcelona, en ple Congrés Eucarístic. Va exercir el seu ministeri pastoral a les parròquies dels Pallaresos, Perafort, Barberà de la Conca i Sarrià, i va ser nomenat rector de Sant Pere Apòstol de Torredembarra l'any 1975. Durant uns anys va ser també arxiprest del Tarragonès Llevant.

Mn. Anton va exercir el seu ministeri amb una total entrega als seus feligresos i al poble, a través de la prudència i de l'acolliment de tarannà respectuós amb tots els criteris i ideologies. Durant els gairebé 30 anys al capdavant de la parrò-

quia de Torredembarra, aquest sacerdot va organitzar Càritas parroquial, va crear el Consell Parroquial Pastoral i va impulsar la creació de la Coral Santa Rosalia i de l'Obra Musical de l'Orgue Barroc, a més de la realització de diverses millores a l'església.

Tot aquest bagatge va fer que l'Ajuntament de Torredembarra concedís a aquest sacerdot la medalla de plata de la vila, l'any 2000, coincidint amb els 25 anys de rector de Sant Pere Apòstol. Aquest guardó li va ser lliurat a proposta de la Coral Santa Rosalia, la Confraria de la Creu, el Consell Parroquial i l'Obra Musical.

El funeral i l'acte d'enterrament van tenir lloc a la parròquia de Sant Pere Apòstol, amb l'església plena de gom a gom. Va presidir l'administrador diocesà de Tarragona, Mn. Miquel Barbarà, amb un nombrós pomell de preveres concelebrants. Plegats van elevar la pregària a Déu per l'ànima de l'estimat Mn. Anton i testimoniar alhora el sentit condol als seus familiars. (J.B.)

Mn. Anton imposa les mans a Mn. Norbert Miracle, de Torredembarra, en el dia de la seva ordenació.

BARCELONA

El Sant Pare ha rebut en audiència l'arquebisbe de Barcelona

BARCELONA.— El Sant Pare Joan Pau II, a les onze del matí del 2 de setembre, a Castelgandolfo, va rebre en audiència privada Mons. Lluís Martínez Sistach, amb motiu del recent nomenament d'aquest com a nou arquebisbe de Barcelona. El Sant Pare es va interessar per la situació de l'arxidiòcesi de Barcelona i especialment pel treball d'evangelització que s'està realitzant, i va enviar una benedicció especial per a tots els diocesans de Barcelona.

En la darrera part de l'audiència també van saludar el Sant Pare Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i el secretari de l'arquebisbe de Barcelona, Mn. Robert Baró.

Mons. Lluís Martínez Sistach, en el curs de l'audiència, també va agrair a Joan Pau II la beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret (1905-1950), metge, apòstol de la joventut i sacerdot lliurat a nombroses obres socials. La beatificació es va celebrar el diumenge següent al santuari marià de Loreto.

Mons. Lluís Martínez Sistach va participar en els treballs del Congrés Internacional de l'Acció Catòlica, celebrat a Roma, que es va cloure el diumenge amb les beatificacions de Pere Tarrés i de dos laics de l'Acció Catòlica italiana, Alberto Marvelli i Pina Suriano. Aquest Congrés estava organitzat pel Fòrum Internacional d'Acció Catòlica (FIAC) i pel Pontifici Consell dels Laics, del qual forma part com a consultor el nou arquebisbe de Barcelona. (C.C.)

Vic

TESTIMONI

Vicenç Esmarats, *pvr*
Canceller-secretari general emèrit

El Dr. Masnou i la projecció de Catalunya

El dia 9 de juny moria a Vic, al Palau Episcopal, el Rvdm. Dr. Ramon Masnou i Boixeda, bisbe emèrit des del 1983. Arran de la seva mort, aparegueren alguns escrits glossant-ne la personalitat i recordant sumàriament les moltes activitats que, durant el seu govern, inspirà, endegà, emparà o patrocinà; ressaltaven la seva tasca d'escriptor i el seu amor a Catalunya.

Home zelós i meticulós, de ment clara i penetrant, observava atentament tot el que passava amb mirada de pastor d'ànimes. Actuà especialment en el camp social i en el món dels infants i dels joves, de la família, de les sanes diversions, dels preveres, etc. Sempre tingué al costat un grup de persones disposades a dur a la pràctica les intuïcions, insinuacions o projectes del bisbe.

En el camp de la ploma s'ha destacat el seu estil planer, la iniciació a la comunicació amb els feligresos a través del *Full*, en «Cartes per al diàleg», on durant més de deu anys tractà llargament i amb profunditat tota mena de temes sota el prisma de la moral catòlica. Entorn a aquesta llarga i variada temàtica publicà també alguns llibres: *Qüestions*

d'actualitat, *La família cristiana*, *Joia meua i corona meua...* Fou un home treballador i lúcid fins als últims moments de la seva llarga vida, com ho demostren els seus últims escrits: *¿I si parléssim de diners?* (1996), *Amemos a la Iglesia* (2000) i *Testament espiritual* (2002).

El Dr. Masnou trobà sempre valuosos ajuts per a l'edició dels seus llibres. Si en alguna cosa hagué de gastar diners de la seva butxaca fou en la divulgació gratuïta de part d'ells.

Una cosa que el neguitejava ja feia temps, l'obligà a reflexionar-hi, a estudiar i finalment a escriure fou el concepte equivocat de Catalunya que impera Espanya enllà. A

Mons. Ramon Masnou va morir el juny passat.

aquest tema dedicà els seus llibres. A *El problema català* (1986), subtítol *Reflexions per al diàleg*, vol ajudar a madurar la consciència nacional catalana, i ajudar al diàleg serà entre comunitats nacionals. El 1996 publica *Carta sobre nacionalismos*, dirigida a lectors de parla castellana, amb la mateixa o semblant finalitat. Per problemes d'edició, se li avança la

traducció al català, no feta per ell però reconeguda i avalada, obra del prevere gironí Mn. Andreu Soler Solei.

D'aquestes dues obres en féu tramesa a tots els bisbes d'Espanya i a personalitats. *La carta sobre nacionalismos* fou traduïda a l'italià amb el títol *Guardando alla Catalogna* i suposà l'enviament d'exemplars també als bisbes d'Espanya i a bisbes d'Itàlia. Fragments importants aparegueren en alemany, en un recull de textos sobre Església i minories ètniques:

Kirsche und Ethnische Minderheiten, editat per l'Institut per la Justícia, la Pau i la Salvaguarda de la Creació, on apareixen paràgrafs de les *Arrels cristianes* dels nostres bisbes i l'epíleg de la seva *Carta sobre nacionalismos*. El 2001 n'aparegué la traducció anglesa: *Notes on nationalism*. Una casualitat em féu intervenir en el procés d'aquesta edició anglesa i de la seva divulgació. El meu testimoni és, doncs, per coneixement directe del tema i perquè a la pràctica em vaig convertir en secretari de divulgació.

A part dels exemplars que envià a alguns bisbes d'Espanya i a personatges famosos com Kofi Annan, Edward Kennedy, Tony Blair, Rudolf W. Giuliani, Mayor Zaragoza, entre altres, a superiors generals dels ordes religiosos, al Sant Pare i a alguns monsenyors del Vaticà, s'escampà arreu del món —i no és hipèrbol—. Naturalment que no en cada lloc concret, però sí als cinc continents. Aquests enviaments sí que li costaren diners, car en distribuïrem més de quatre-cents a través dels Casals Catalans d'arreu i a gran nombre d'universitats del cinc continents, cercant adreces a través d'Internet. A la secretaria del bisbat hi ha testimoni d'aquests enviaments i cartes d'agraïment d'alguns dels agraciats. Aquesta ha estat la humil i efectiva contribució del Dr. Masnou a la projecció de Catalunya més enllà de les nostres fronteres, cosa que mereix el nostre sincer reconeixement i agraïment.

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

La importància d'un paper

■ ACSAR fa vint anys que proporciona assessoria jurídica gratuïta als refugiats que arriben a Catalunya

Enguany l'Associació Catalana de Solidaritat i Ajuda als Refugiats (ACSAR) ha presentat 100 sol·licituds d'asil al govern espanyol. El 69% han estat admeses a tràmit. El 69% d'aquestes persones provinents d'Albània, Afganistan, Cuba o Gàmbia tindran l'oportunitat i l'obligació de començar una nova vida al nostre país. Perquè al seu no poden tornar-hi.

La situació del teu país deriva en un conflicte armat intern o s'hi instaura un règim polític pel qual no estàs ben vist per la teva forma de pensar. Has de marxar del teu país perquè la teva vida i la dels teus pot estar en perill. Decideixes marxar a Espanya i quan arribes, de seguida apareix algú disposat a donar-te un cop de mà. T'assegura que podràs aconseguir els papers per poder residir a l'Estat espanyol sense cap problema, només has de pagar una important suma de diners. Significa gran part del que havies estalviat en els darrers anys i gran part del que comptes per viure en un país desconegut per a tu i per al qual ets un desconegut. De totes maneres, de-cideixes pagar perquè un cop aconseguits els papers serà més fàcil obtenir un treball i tirar endavant. Lliures els diners a la persona que s'encarrega dels teus papers i aquest és el moment en què la veuràs per última vegada.

Aquesta situació és la que es repeteix contínuament segons relata la coordinadora d'ACSAR, Mercedes Fuenzalida: «La gent que arriba aquí, arriba malament, sense diners, i sense diners qualsevol els pot explotar. El que fem a ACSAR és explicar-los la veritat, si podran aconseguir els papers per ser acollits o no. No volem que gastin els pocs diners que porten en una qüestió jurídica que no els concediran.»

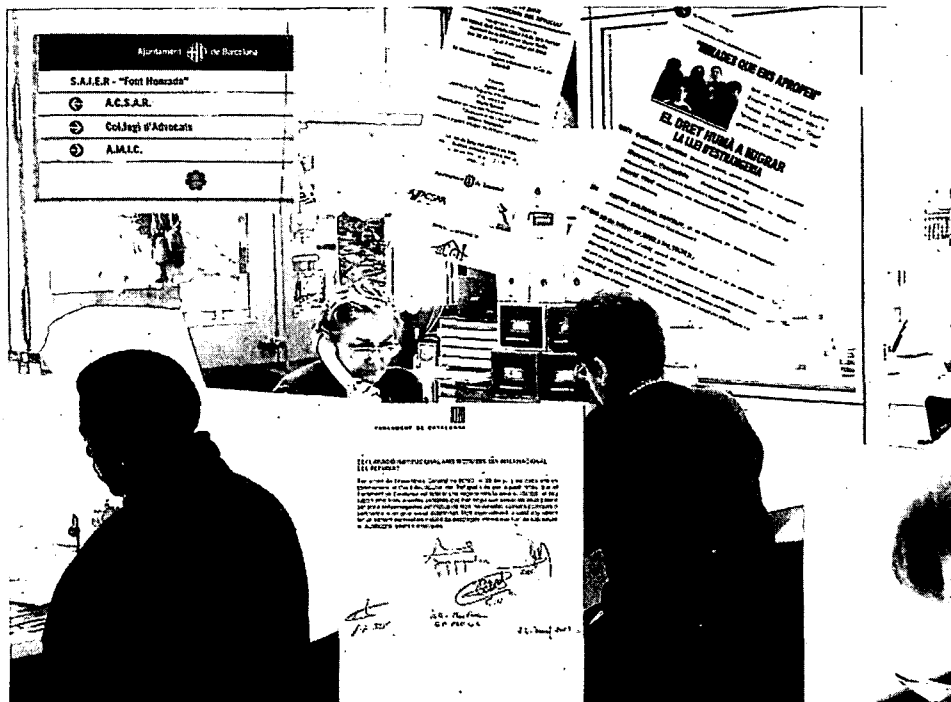
ACSAR va ser la primera ONG que a Barcelona va plantejar la necessitat de subvencionar, per part de les administracions, una assessoria jurídica gratuïta per a tots els refugiats que arribaven any rere any. I és que, tal com Mercedes Fuenzalida aclareix, «és diferent la situació de l'immigrant de la del refugiat. A l'immigrant si les coses li van malament pot tornar al seu país, però el refugiat és un perseguit al seu país, no pot tornar-hi.»

El germen d'ACSAR: la solidaritat

L'embrió d'aquesta associació, que va començar a treballar com a tal el 1980, va

la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona, aportacions d'Acció Solidària contra l'atur i d'altres donatius de socis particulars.

Desenvolupen la seva tasca a través de tres àrees: la jurídica, la social i la laboral.

El personal d'ACSAR assessora els refugiats.

ser un grup de catalans que havien estat vivint a Llatinoamèrica abans dels anomenats Anys de Plom. Coneixien la realitat de països com Xile o l'Argentina i els va doldre veure'ls sota les dictadures de Pinochet o Videla. Així que quan va començar el degoteig de refugiats provinents d'aquests països van actuar moguts per la solidaritat i van contribuir com van poder (amb les coses mínimes perquè eren anys de règim franquista i posteriorment de transició: 1973, 1974, 1975, etc.) a fer més suportable la seva incorporació a la realitat espanyola. Tot i que «no hi havia possibilitat de res per ajudar-los a nivell oficial», confessa la coordinadora.

Actualment, ACSAR funciona gràcies al treball d'un equip de 50 professionals incloent-hi personal remunerat, traductors i agents de salut. Compten amb la col·laboració de 15 voluntaris i estudiants en pràctiques. Econòmicament, depenen fonamentalment del Ministeri de Treball,

«El nostre programa estrella, però, és l'assessoria jurídica. El que queda com a llegat de l'associació són aquests 6.000 tràmits per obtenir la documentació que hem fet al llarg de la nostra història.»

L'any 2003 van presentar 100 sol·licituds. 69 d'elles han estat admeses. La majoria de persones, 38, provenien del continent africà (Costa d'Ivori, Etiòpia, Guinea Equatorial, Senegal, Somàlia, Libèria, etc.); del continent europeu es van sol·licitar un total de 25 tràmits, essent la russa la nacionalitat amb més casos de refugiats; per part d'Àsia, són els paquistanesos els que més demanen asil, i a l'Amèrica Llatina, els colombians, i amb diferència.

«El primer que fem és conversar amb la persona que ve a nosaltres. Li fem una entrevista. Necessitem saber quines proves té del problema o problemes que planteja. Ha de justificar la seva història amb documents perquè si no no li ho

admetran a tràmit», explica Mercedes Fuenzalida.

No només l'assessoria jurídica

A banda de sol·licituds d'asil, permisos per raons humanitàries o cèdules d'inscripció, entre altres coses, ACSAR també ha tramitat el 2003 gairebé 50 sol·licituds d'autorització de treball per a demandants d'asil amb 6 mesos de sol·licitud.

Dins de l'àrea social tramiten ajudes per a refugiats amb asil concedit que els permetin el pagament del dipòsit per entrar a un pis i ajudes per al subministrament i la manutenció. A banda tenen, des del 2001, quatre pisos a Sabadell de capacitat per a 20 persones. L'any passat se n'han beneficiat 39 persones, amb estades de 6 mesos a 1 any depenent de les circumstàncies personals. Majoritàriament s'hi han acollit famílies.

La salut també és la seva preocupació, i han fet diferents programes de salut amb col·laboració amb la Unitat de Malalties Tropicals, Importades i Vacunació Internacional de Drassanes. Per exemple, per a la prevenció de malalties infectocontagioses o, concretament, per a la prevenció de malalties en dones immigrants que exerceixen la prostitució.

I per últim, tenen un equip de traductors que fan servir un total de 60 llengües. Això, pel que fa a la tasca d'ACSAR amb els acollits, però també treballen sensibilitzant la població que acull: la catalana. A través de xerrades, taules de debat, els mitjans de comunicació, etc.

Consuelo Chaves Mejuto

c/ Font Honrada, 8-10, 2n
08003 Barcelona
Tel. 934 242 709
a/e: acsarbcn@terra.es

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit.

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Itinerari religiós i cultural per la comarca del Solsonès

■ Olius, Solsona i el santuari del Miracle, llocs visitats pel Grup Avant de Terrassa

El Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya va organitzar una excursió de signe religiós i artístic per a tots els seus membres i col·laboradors. Tres van ser els llocs visitats de la comarca del Solsonès: Olius, Solsona i el santuari del Miracle.

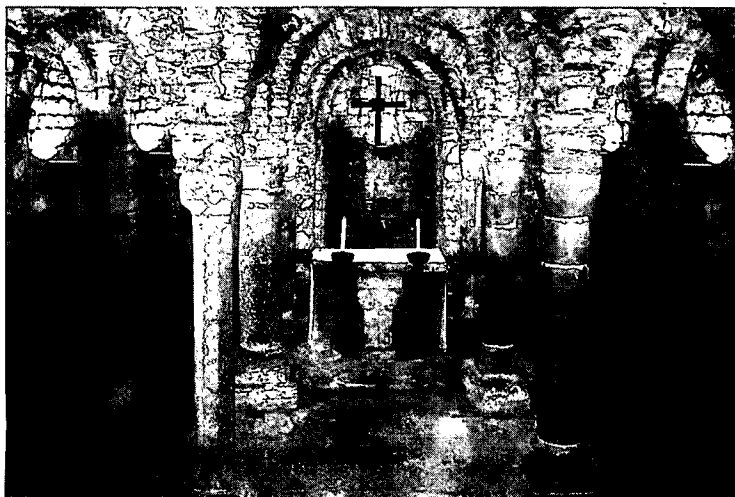
Des de Terrassa vam emprendre la marxa cap a Olius, un municipi que està enclavat en plena natura. El poble està format per diferents masies, força espaiades entre elles. A la porta de l'església de Sant Esteve ens va rebre Maria Dolors, guia del patrimoni històric i artístic d'Olius. Ens va explicar que aquesta església va romandre oberta durant la guerra civil i es va respectar. S'hi celebren molts casaments. Tots els diumenges se celebra l'Eucaristia i és emocionant veure com van arribant els habitants d'Olius des de les seves masies respectives fins al temple. Després de la celebració, es parla dels afers del poble, dels seus detalls i novetats.

El temple va ser consagrat l'any 1079 pel bisbe Bernat

Guillem a petició del comte Ermengol i dels habitants de la localitat. Es tracta d'una església de grans dimensions, formada per una única clau de volta sostinguda per quatre arcs. L'absis, rodó, és d'estil llombard. És l'únic existent a Catalunya d'aquest tipus. El campanar és del segle XVII. La cripta està dividida en tres naus

sostingudes per arcs de mig punt. Aquesta cripta ha donat fama a Olius i és molt valorada dins de l'art romànic mundial.

El 1915 es va encarregar a Bernardí Martorell i Puig, arquitecte d'estil moder-

La cripta d'Olius.

nista —Antoni Gaudí va exercir-hi una gran influència—, la construcció del cementiri d'Olius. Està executat en un espai de roques caigudes en les quals estan excavats els nínxols (símbol de la mort) envoltades d'alzines (símbol de la vida). Mort i vida com a expressió d'un cementiri cristià.

En la documentació de l'arxiu diocesà consta que el 2 de febrer del 1916 el rector d'Olius, Mn. Melitón Perarnau, va demanar al bisbe la benedicció del nou cementiri. L'entrada està formada per un arc parabòlic típic de l'art gaudinià. Cal destacar l'esbelta agulla cònica, tant per la seva alçada com per la seva execució, a base de petites pedres sobreposades que culminen en una doble creu de pedra. Als peus d'aquesta agulla es troba la tomba

dels rectors d'Olius. Aquest cementiri, integrat en la natura i el paisatge del seu entorn, és únic a Catalunya per ser un model d'imaginació, expressivitat i fantasia en l'art funerari modernista.

Grans obres d'art

Posteriorment arribem a Solsona. Pugem pel carrer de Sant Miquel fins arribar a la plaça de la Catedral, i som rebuts pel vicari general, Mn. Jordi Sala. Ens va comentar que l'any 977 ja existia una església d'estil preromànic

cuidada per una comunitat de monjos agustins. La nau central de la catedral és gòtica, però dels segles XI i XII resten l'absis, el claustre i el campanar. La façana és d'estil barroc. A petició del rei Felip II, el papa Climent VIII va donar el permís per construir la catedral. El claustre actual data del 1727.

La imatge de Santa Maria del Claustre és del segle XII i està considerada com la talla més important de l'art romànic català. El 1700 es va atorgar el patronatge de Solsona a Santa Maria del Claustre. La seva festa se celebra el 9 de setembre. Hi ha una escolania pròpia de la Mare de Déu i una associació formada només per dones que porta per nom Laus Perennis. L'orgue de la catedral, un dels més monumentals de Catalunya, ajuda a l'esplendor de les celebracions.

Després vam visitar el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona. Va ser fundat el 1896, i és un dels primers museus diocesans de Catalunya. Entre el 1914 i el 1919 el cardenal Vidal i Barraquer va manar ampliar-lo. Es poden visitar diferents col·leccions historicoartístiques pluridisciplinàries com una curiosa col·lecció d'objectes de sal. La resta de col·leccions s'estructura en cinc sales: la dedicada a la

prehistòria (del neolític al període ibero-romà), al romànic (art sacre dels segles X al XIII), al gòtic (art sacre, forja, indumentària i ceràmica dels segles XIII al XVI), al renaixement i barroc (art sacre, ceràmica, vidre, indumentària i mobiliari dels segles XVI al XVIII) i als segles XIX i XX (col·lecció etnogràfica comarcal). També hi ha una sala d'actes, sales per a exposicions temporals i permanents, tallers de restauració, laboratoris i una biblioteca.

El santuari del Miracle

«Si voleu viure en silenci i en pau, sentint només les pregàries; i en fer-se de dia, poder gaudir amb el cant dels ocells, veniu al Miracle.» Són paraules del P. Javier, que ens va rebre al santuari. Pertany a la diòcesi de Solsona i des de fa cent anys està al càrrec dels monjos de Montserrat. Actualment viuen al Miracle cinc monjos de la comunitat benedictina.

Segons les actes de l'any 1458, la Verge Nena es va aparèixer a uns pastors del lloc. Els va dir que li parlessin d'ella a la gent del poble, que s'abstinguessin de proferir blasfèmies i que fessin processons en desgrecge. El 1758 es va començar a construir l'església. L'altar és d'estil barroc. Al centre es troba la Verge Nena

acompanyada de dos àngels de gran tamany. A la part superior es troba l'Esperit Sant, unes figures que encarnen la fe, l'esperança i la caritat i sant Martí de Tours, abans patró del lloc. Més avall, a l'alçada de la imatge de la Mare de Déu, es troben les figures de sant Esteve, sant Ramon Nonat, sant Josep, sant Joan Baptista, sant Pere i sant Maties. També hi ha pintures de sant Miquel i sant Rafael.

Durant la guerra civil es va cremar el Sant Crist, d'estil romànic. El retaule es va salvar gràcies al fet que es va edificar un mur de maons que l'amagava. A la capella del Santíssim, d'estil gòtic, hi ha pintures dels anomenats nens bons i pintures d'agraïment (exvots) de gran valor artístic. Acabem la visita amb la celebració de l'Eucaristia i entonant el *Virolai*. El P. Javier, que ha estat vint anys a l'Àfrica com a infermer, es va acomiadar de nosaltres amb una frase que té un gran missatge: «Tenim el dret i l'obligació de ser feliços; si no és així, és que alguna cosa va malament.»

Cecília Aranés Mallo

La bona notícia...

La bandera i la Constitució europea

Europa celebra el naixement d'un nou tractat constitucional. És un gran avenç polític, social i econòmic. Llàstima que al preàmbul de la nova Constitució no hi hagi una referència a les arrels cristianes d'Europa, malgrat la intervenció del Papa, que n'havia demanat la inserció.

Sobre aquest tema val la pena subratllar que —ironia del destí!— la bandera d'Europa posseeix una clara connotació cristiana. Encara que ho sàpiguen ben pocs, la bandera que oneja a tots els edificis públics de la Unió Europea és un invent d'un pintor d'Estrasburg, Arsène Heitz, que es va inspirar en la seva devoció a la Mare de Déu. El 1950 el Consell Europeu va convocar un concurs per confeccionar l'estendard de l'anomenada Comunitat Europea. Heitz va presentar el seu projecte i fou elegit entre molts d'altres: dotze estrelles fent rotllana sobre un fons blau, talment com la iconografia tradicional representa la imatge de la Immaculada Concepció.

És veritat que ni les estrelles ni el color blau són pròpiament símbols religiosos; per tant, hi ha un respecte a tots els europeus, creients o agnòstics. Però en l'ànim de l'artista hi eren presents les paraules del llibre de l'Apocalipsi: «Llavors aparegué en el cel un gran senyal prodigiós: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles.» Sense conèixer aquest text, els delegats dels ministres europeus van elegir oficialment el disseny de Heitz el dia i mes de la festa de la Immaculada, 8 de desembre del 1955.

Casualitat? Divina providència? Cadascú en pot fer la seva lectura. Ara bé, el fet és un escarni per als països que, d'una banda, han exclòs de la Constitució una referència a les arrels cristianes i, de l'altra, s'inclinen davant d'una bandera que recorda i mostra artísticament aquestes arrels.

Francesc Gamissans

Una de les obres del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona.

Exposició de goigs dedicats a la Mare de Déu de la Roca

■ Es pot visitar a l'església nova de Mont-roig del Camp

MONT-ROIG DEL CAMP.— Coincidint amb les festes quadriennals, l'església nova de Mont-roig del Camp acull l'exposició *Els goigs de la Mare de Déu de la Roca*, que, presentada de forma didàctica, aplega els goigs dedicats a la patrona de Mont-roig. Amb motiu de

la mostra s'han recuperat els tradicionals suports de fusta que abans de la guerra civil eren presents a l'ermita per facilitar el cant dels goigs. L'exposició ha estat organitzada per la parròquia de Sant Miquel Arcàngel amb producció i continguts a cura d'Eduard Boada.

La primera edició coneguda dels goigs de la Mare de Déu de la Roca va ser impresa a l'obra del tarragoní Magí Canals i la podem datar poc després del 1765. Aquests goigs, però, són molt més antics, estant-ne documentat el cant ja l'any 1521. Des de la primera edició coneguda dels goigs de la Mare de Déu de la Roca, editada en època de Mn. Tomàs Guasch (1764-1796), s'han inventariat trenta-dos edicions d'aquests clàssics goigs mont-roigencs. Aquesta exposició presenta per primer cop originals i reproduccions dels mateixos, centrant-se exclusivament en aquests sentits fulls volanders.

L'exposició, que es pot visitar fins a l'11 de setembre, se centra de forma exclusiva en els goigs tradicionals, transmesos generació rere generació i avui convertits en un bon referent goigístic arreu dels Països Catalans i en patrimoni mont-roigenc. A banda d'aquests clàssics goigs, la Mare de Déu de la Roca ha generat més edicions que cal esmentar:

himnes, poesies, cants, novenes, estampes, postals, llibres, programes de mà i uns goigs moderns, escrits aquests per Manuel Esqué.

L'exposició presenta originals i reproduccions de goigs.

Si resseguim la història, podem trobar algunes referències explícites als goigs cantats a la Mare de Déu de la Roca. Així, en una de les anotacions corresponents al 1521 del llibre de clavaries de Mont-roig es recull que «hem pagaren per fer dir los 7 goigs dos vegades»; aquesta és la referència més antiga als goigs cantats a la Mare de Déu, anterior fins i tot a les primeres edicions impreses. Una altra referència la trobem ja a l'època de la guerra del Francès i ens diu que durant l'estada de la imatge de la Mare de Déu a la parròquia «se li resava el rosari i se li cantaven lletanies i los goigs». El 1817 trobem dues noves referències explícites als goigs. Cal destacar també que els goigs han estat vistos com a mostra de la vitalitat de la llengua catalana, especialment en èpoques de persecució lingüística. (C.C.)

POESIA

A la sardana

És la nostra gran rotllana
que balla al compàs del vent
i, entre cims i terra plana,
s'emporta el cor de la gent.

Anella de Catalunya,
ets sentiment gloriós
del nus que encaixa i empunya
un Poble, de dos en dos.

Balandreig de les roselles
amb el so dels tamborins...
Que grans les teves anelles:
hi cap Catalunya a dins!

La dansen les orenetes
damunt les branques del cel,
i la canten els poetes
amb la musa més fidel.

Catalunya és tot tendresa,
però és força i és cançó
i, entremig de la bellesa,
viva sent la nació.

I la terra riu i plora
perquè el cor no té de fang,
i el sol d'or de la seva hora
quatre albaes té de sang!

Carme Catà

Museu a Roma en memòria del P. Alberione, fundador dels Paulins

ROMA.— El Museu Alberione ocupa la segona planta de l'antiga casa general dels Paulins, ara anomenada Casa del Primer Mestre, precisament per la petjada que hi ha deixat Giacomo Alberione, el fundador de la Família Paulina. «Benvinguts en aquest lloc que recorda les abundants riqueses de gràcia que Déu ha volgut estendre al venerable sacerdot Giacomo Alberione», ja beat, s'hi llegeix.

El museu és a la via Alessandro Severo 58, de Roma, on els Paulins tenen l'església Maria Reina dels Apòstols. Els visitants que ho desitgen poden demanar celebrar la missa al santuari.

Les sales del museu no estan escollides per casualitat, sinó que formen part

Vitrina amb objectes que el P. Alberione s'endua als viatges.

de la història i del carisma paulí. Es visita la sala on va viure el beat fins a la seva mort, el 26 de novembre del 1971, quan el papa Pau VI es va desplaçar fins aquest lloc del barri de Sant Pau Extramurs per expressar-li l'agraïment de l'Església pel seu servei a l'Evangeli.

Les sales expositives mostren la càtedra i l'altar on el primer mestre celebrava l'eucaristia quan estava ja malalt, així com el llit i la taula de la seva

cambrà. Hi ha vitrines amb paraments litúrgics i amb la corona de l'escapulari que don Alberione duia penjada al coll amb unes paraules de l'evangelista de Marc.

Miriam Díez Bosch

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

El fonoll aromàtic

I si part de l'herba que trepitjo amb les meves botes té sentiments? I si plora sense jo saber-ho pel fort impacte a què és sotmesa? Segur que sí, ja que té vida, neix, es desenvolupa i creix. Per uns moments, el meu radi de visió arriba no sols al sòl humit, sinó també a una petita muntanyeta, on no l'herba sinó el fonoll allà existent ha avisat la meua part olfactiva.

Amb lentitud, tranquil·litat i passes assossegades, m'acosto a agafar-ne un grapat per després deixar-lo assecat, moldre i posar-lo en pots ben arreglats en un dels prestatges de la meua cuina. Aquest fonoll olorós formarà part, sense abusar, d'un bon estofat de vedella, civet de llebre o porc senglar, peix al forn i del pollastre picantó d'avui.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

LLIBRES

Per a unes trobades més dinàmiques

Organitzar una trobada és una de les grans responsabilitats del dirigent. Per això no es pot exposar que sigui una pèrdua de temps, que resulti caòtica o que els assistents en surtin desanimats. Aquest llibre ofereix uns guions, fruit de l'experiència, per preparar i desenvolupar trobades de tota mena. Sobre cada proposta es presenta una fitxa de planificació amb les pautes i els materials. Hi ha trobades pensades per a l'inici del curs, durant el curs, el Nadal i el final del curs. Aquest recull pretén ajudar els animadors i educadors a aconseguir que les trobades siguin més senzilles d'organitzar, més dinàmiques, més enriquidores i més entranyables. «Si d'alguna forma aconseguim ser al teu costat quan ens necessitis, la nostra satisfacció serà plena. Si després de la celebració d'una festa o d'una trobada et sents content dels resultats i agraït a alguna d'aquestes pàgines, el nostre goig serà incommensurable», comenten els autors, Lluís Martí Bosch i Irene Monferrer Ballester, a la presentació del volum.

Lluís Martí és voluntari des de sempre i, com a directiu, ha ocupat càrrecs de gran responsabilitat. Entre altres, cal dir que va col·laborar en la creació del Servei de Colònies de Vacances de Barcelona i que va ser el fundador de la Federació Catalana de Voluntariat Social i president fins al 1997. És el fundador i president de l'Associació Internacional de Voluntariat (AIV). Irene Monferrer és llicenciada en Biologia i doctora en Ciències de l'Educació. És directora de centres d'esplai i voluntària de l'AIV. (C.C.)

Lluís Martí Bosch i Irene Monferrer Ballester, *Fem festa! Recull d'idees per a trobades, gresques, festes i celebracions*. Edicions STJ, Col·lecció Azenai, Barcelona 2004, 136 pàg.

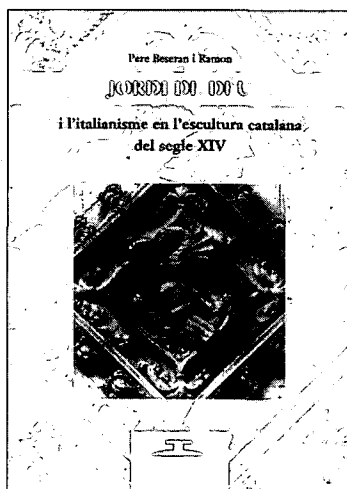

Monografia sobre Jordi de Déu

Els treballs d'història de les comarques tarragonines van adquirint un gruix considerable en els diferents àmbits d'acció: artístic, polític o social. Només cal mirar tot el que s'ha escrit i publicat en els darrers anys. Però no solament és destacable la quantitat, sinó també la qualitat. La Diputació de Tarragona, a través de la seva unitat de publicacions, edita obres d'un notable interès historiogràfic. La present obra analitza un capítol de la història d'aquestes comarques que té relació amb l'art universal. Pere Beseran estudia la

figura i la producció artística de l'escultor Jordi de Déu. A més, ho posa tot en relació amb l'època històrica i recorda alhora les seves influències posteriors. Aquest treball, que és l'adaptació i ampliació d'una tesi doctoral, té com a objectiu fonamental donar a conèixer que Jordi de Déu és un dels escultors més polifacètics i rellevants de tot el gòtic català. Interessant és «comprovar la seva variació, evolució o transformació en el terreny estilístic i formal, demostrant la possibilitat d'endevinar rere les eficaces màscares seriadess les habilitats d'un mestre», explica l'autor de la monografia. (C.C.)

Pere Beseran i Ramon, *Jordi de Déu i l'italianisme en l'escultura catalana del segle XIV*. Diputació de Tarragona, Col·lecció Ramon Berenguer IV, Tarragona 2003, 426 pàg.

L'apostolat de sant Bernabé

A part d'alguna al·lusió escadussera en les cartes de sant Pau, tot el que sabem de Bernabé ho devem als Fets dels Apòstols. San Lluç va escriure: «Josep, un levita d'origen xipriota, a qui els apòstols havien donat el sobrenom de Bernabé —que vol dir “fill de consolació”—, es va vendre un camp que posseïa i va portar els diners als peus dels apòstols» (Ac 4,36-37). Bernabé era un home que portava pau i consol, un home bo que traspuava fe i Esperit Sant. «Aquesta fecunditat apostòlica es va manifestar, en primer lloc, en l'acceptació dels no jueus dins la comunitat cristiana. I després, en l'estreta col·laboració evangelitzadora entre Pau i Bernabé», afirma el P. Bernabé Dalmau, l'autor d'aquest quadern, en una de les pàgines. Antioquia va ser una de les ciutats «on, juntament amb molts d'altres, ensenyaven i anunciaven la bona nova de la paraula del Senyor» (Ac 15,35). Antigues tradicions sobre sant Bernabé assenyalen que va morir lapidat pels jueus a Salamina (Xipre) i que l'any 488 l'emperador Zenó va trobar el seu cos, que tenia sobre el pit l'evangeli de sant Mateu, escrit de la seva pròpia mà. (C.C.)

Bernabé Dalmau, *Sant Bernabé, ple de l'Esperit Sant i de fe*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Barcelona 2004, 20 pàg.

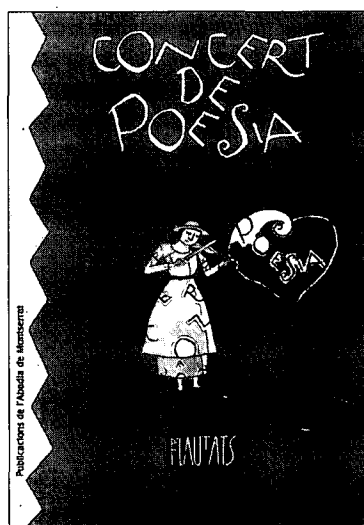

Acostar la poesia al jovent

«Trobo milers de mots/ amb so de poesia; per fer un concert amb tots/ el cor no em bastaria./ Ens els podem partir; són un bell instrument./ Feu el concert amb mi./ llegint-los tendrament.» Amb aquest poema comença aquest *Concert de poesia* que, com altres llibres de la mateixa autora, Joana Raspall, no és pensat precisament com a simple recull de versos per a joc, distracció o base d'exercicis literaris o lingüístics a les escoles.

Modestament es proposa, sobretot, desvetllar l'emo- ció poètica en les sensibilitats més joves, ajudant-los a descobrir el ritme vital de l'entorn i la bellesa de la fantasia. El volum vol contribuir a afegir més esglaons a l'escala, encara massa curta, que pot conduir el jovent fins al món de la poesia. S'estructura en sis capítols: «Scherzo. Enjogassades», «Allegro. Bestioles», «Moderato. Elements i fantasies», «Adagio. Instantànies», «Andante. Sentiments» i «Vivace. Figures». A més, el llibre compta amb unes magnífiques i simpàtiques il·lustracions de Marta Balaguer que ajuden els lectors més joves a endinsar-se en l'univers poètic. (C.C.)

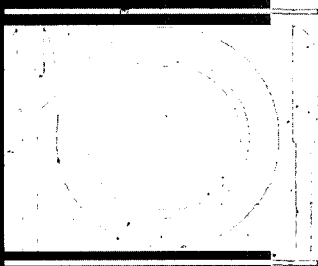
Joana Raspall, *Concert de poesia*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Els Flautats, Barcelona 2004, 87 pàg.

Pollastre picantó al forn

INGREDIENTS:

2 pollastres picantons
mantega de porc
fonoll
2 dents d'all
1 fulla de llorer
nous
vermut blanc
sal i pebre

PREPARACIÓ:

Agafeu dos pollastres picantons (són pollastres petits). Unteu-los amb mantega de porc. Salpebreu-los i poseu-los en una cassola amb un bon grapat de fonoll fresc o sec, dues dents d'all, una fulla de llorer i dues cullerades soperes de nous pelades (aquestes les heu de posar quan els pollastres estiguin quasi tendres). Una vegada rossos, els ruixarem amb una bona dosi de vermut blanc. Ja veureu com us sortirà de bo.

La crítica literària d'aquesta setmana

Noves perspectives sobre la vida religiosa?

Si la vida ha evolucionat en tants aspectes de convivència, de societat i d'estils de relació humana constantment, pel coneixement de noves formes d'existència o per la creació de modes noves, més perfeccionades o revolucionàries, hem de pensar que això també s'ha de donar en la vida dels homes i de les dones que s'han consagrat al servei de Déu i dels homes, dins de l'Església. La vida religiosa és un estil de seguiment de Jesús segons diferents carismes, fundats en el temps, i que han anat avançant al ritme de la progressió de la societat en què es dona, adoptant postures socioideològiques que segueixen, corregeixen, superen o rebutgen la manera de pensar i de viure ambientals.

Això convida a la revisió urgent i ho han fet, des de punts de vista diferents, els jesuïtes Toni Catalá i Xavier Quinzá, que uneixen la seva experiència pastoral en relació amb la vida consagrada a una sàvia i coherent reflexió teològica.

Toni Catalá subtitula el seu llibre, desvetllant-ne des d'un bon començament el contingut, *Hombres y mujeres que quisieron seguir al Señor con mayor libertad*, és a dir, s'aproxima al col·lectiu de la vida religiosa i es pregunta quin és el nivell de correspondència entre el que van intentar en ingressar a les institucions, provenint d'un món com el d'avui, i el que hi van trobar en realitat.

Pot dir-se que satisfia els seus desitjos o van assolir aviat el nivell de decepció que acompanya el qui no troba allò que en realitat cercava? L'estil de vida, en les grans línies ideològiques i en els petits detalls, corresponia a allò que volen trobar els homes i les dones del nostre temps? No van trobar un col·lectiu encadenat per costums, hàbits i idees ja superades? Poden

Toni CATALÁ,
Vida religiosa «a la apostólica».
Editorial Sal Terrae,
Santander 2004, 176 pàg.

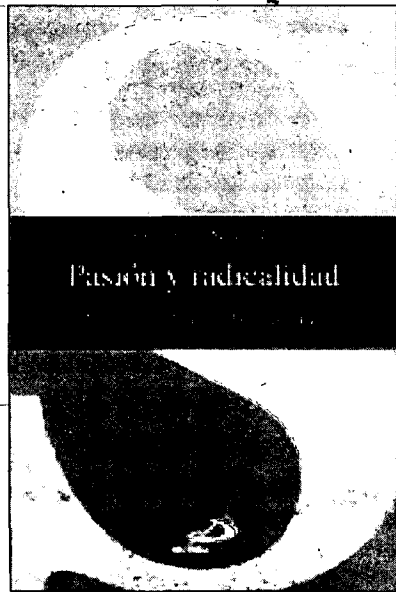
desenvolupar en plenitud els seus anhels apostòlics o veuen limitada la seva capacitat creadora, per un tradicionalisme enemic d'adaptacions o d'evolució? Un gran repte que podria respondre a un nivell essencial, allò que per a l'existencial repetia el fundador de la Societat de Sant Pau: parlar als homes d'avui amb els mitjans d'avui.

Per a Catalá, el secret rau a respondre a tres capítols, incisius, que en certs moments conviden a la controvèrsia: en què ha consistit el retorn real a les fonts?, quin és el sentit de la relació entre vida religiosa i espiritualitat ignasiana? i, què entenem avui per seguiment en pobresa, castedat i obediència?

No és fàcil contestar aquestes qüestions dins de l'evolució de la vida, però cal tenir la valentia de plantejar-les i d'intentar donar-hi una resposta.

I això és el que intenta en el seu llibre

Xavier QUINZÁ LLEÓ,
Pasión y radicalidad.
Posmodernidad y cristianismo.
Editorial San Pablo, Madrid 2004, 173 pàg.

Xavier Quinzá, en mirar de recol·locar la vida religiosa al si de la postmodernitat, no sent un cos estrany sinó participant del seu corrent vital. Per a l'autor, cal deixar-se evangelitzar per la postmodernitat i descobrir així les pautes perquè aquesta recerca es visqui amb autenticitat i amb fidelitat a l'Esperit.

Per això analitza, a grans trets, el context cultural de la postmodernitat per plantejar en una segona part una nova cultura per a la vida consagrada. En un tercer apartat parla dels «nutrients de la vida consagrada» (pertinença a Déu, cultura de la vida en comú, consciència de missió) per

esbossar, en una última part, com homes i dones consagrats poden ser testimonis del gust pel Déu de la vida.

Dos llibres suggeridors que poden ajudar a revisar postures, actituds i maneres de viure apostòlicament i complint una missió evangèlica en el món d'avui.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Estrena de l'espectacle
«Camí d'Apira»

El 12 d'agost passat es va estrenar a Manlleu l'espectacle *Camí d'Apira, músiques per a una terra sense límits*, una creació concebuda amb motiu del 75è aniversari de la cobla La Principal del Llobregat.

Com a formació instrumental, la cobla té una sonoritat ètnica, particular i atàvica que la identifica amb Catalunya, però que la vincula també a la sonoritat d'altres indrets del Mediterrani. L'espectacle multicultural que presenta la cobla La Principal del Llobregat ofereix músiques tradicionals d'altres països mediterranis interpretades amb aquesta formació, al costat de les percussions ètniques corresponents, que assumeix el grup Tactequeté.

El fil d'aquest itinerari musical l'abasteixen les terres del gran poema homèric, *L'Odissea*. Però el poema no és només una

excusa argumental: és l'oportunitat per reflexionar sobre la diversitat i la semblança, allò particular i allò comú. Per això, el destí final no és Ítaca, sinó Apira, que significa «terra sense límits», sense límits en la capacitat de comunicació i d'entesa. El vehicle que els portarà fins a Apira és la música, llenguatge universal.

Avalen aquesta proposta un guió de Jordi Lara, harmonitzacions de l'argentí Jorge Sarraute, la direcció escènica de Xisco Segura i la qualitat dels músics de La Principal del Llobregat i de Tactequeté. Amb aquest espectacle, La Principal del Llobregat ha pretès fer de la commemoració dels seus setanta-cinc anys d'història una oportunitat doble: la de projectar artísticament la cobla amb una nova sonoritat i la de llançar un missatge de pau i de convivència.

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
- ☐ Amb dos pagament semestral de 40,30€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓ ALDEA, L'

Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ ALTAFULLA

Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. D.: 19.00 h, 20.00 h.

✓ AMETLLA DE MAR, L'

Parròquia de la Purificació de
Maria
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 19.00 h.

✓ AMPOLLA, L'

Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
11.00 h, 20.00 h.

✓ AMPOSTA

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h.

✓ ARENYS DE MAR

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.30 h, 19.30 h.

✓ BEGUR

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h.

✓ BENICARLÓ

Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
11.00 h, 13.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 10.030 h,
12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ BLANES

Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h,
19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
(Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓ CABRERA DE MAR

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell
D.: 10.45 h.
Joan XXIII, n. 1, V.: 18.30

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00
h, 19.30 h.

✓ CADAQUÉS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.45 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ CALAFELL

Parròquia de la Santa Creu
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓ CALDES D'ESTRAC

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 21.00 h.
Santuari del Carme V.: 18.45 h.
D.: 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h

✓ CALELLA DE LA COSTA

Parròquia de Santa Maria i
Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h, 12.30 h,
17.30 h.

✓ CALELLA DE PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CALONGE

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de Sant Jordi
V.: 18.30 h. D.: 12.00 h.
Torre Valentina
D.: 11.00 h.

✓ CAMBRILS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30h,
12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del
Camí
D.: 11.30 h, 19.00 h.

✓ CANET DE MAR

Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ CASTELL D'ARO

Parròquia de la Nativitat
V.: 21.00 h. D.: 11.00 h, 21.00 h.
Ermita del Remei D.: 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ CASTELLDEFELS

Parròquia de Santa
Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h,
19.00 h.
Vista Alegre
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

✓ CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ COMA-RUGA

Parròquia de Sant Ramon
V.: 19.00 h, 20.00 h.
D.: 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 10.30 h,
20.00 h, 21.00 h.

✓ CREIXELL

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 13.00 h,
20.00 h.

✓ CUBELLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ ÇUNIT

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ DELTEBRE

Parròquia de l'Assumpció de
Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
20.00 h.

✓ EMPÚRIES

Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓ ESCALA, L'

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. D.: 11.00 h,
12.00 h, 20.30 h.

✓ ESTARTIT, L'

Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 18.30 h, 20.00 h.

✓ HOSPITALET DE L'INFANT, L'

Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANÇÀ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h.
(Port) D.: 8.30 h. (Port), 11.00 h.
(Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h.
(Port)

✓ LLAFRANC

Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. D.: 10.00 h, 19.00 h.

✓ LLORET DE MAR

Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 10.30 h,
12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓ MALGRAT DE MAR

Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h,
Internacional, 11.30 h, 20.00 h.
Residència Natxaret
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.

✓ MASNOU, EL

Parròquia de Sant Pere
V.: 19.30 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Casa Benèfica
D.: 10.30
El Pilar
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 19.00 h.
Maricel
V.: 21.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h.

✓ PALAFRUGELL

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.

✓ PALAFOLLS

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.
Sant Lluís
D.: 11.00 h.

✓ PALAMÓS

Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 18.30 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,

11.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Eugènia

V.: 19.30 h. D.: 10.30 h.
Capella de La Fosca
V.: 20.30 h. D.: 20.30 h.

✓ PENÍSCOLA

Parròquia de la Mare de Déu del
Socors
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.00 h,
(19.30 h, Patí Escolés) 20.30 h.

✓ PINEDA DE MAR

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h,
20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓ PLATJA D'ARO

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Centre Ecumènic
V.: 20.00 h. D.: 20.00 h.

✓ PORT DE LA SELVA, EL

Parròquia de la Mare de Déu de
les Neus
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 11.00 h,
19.00 h.

✓ PREMIÀ DE MAR

Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. D.: 9.30 h, 12.00 h,
20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
13.00 h, 19.00 h.

✓ ROSES

Parròquia de Santa Maria
Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓ SALOU

Parròquia de Santa Maria del
Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. D.:
9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. D.:
8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h,
18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.
El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 10.00 h,
19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, V.: 19.00 h.

✓ SANT ANDREU DE LLAVANERES

Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
13.00 h (cementiri), 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h.

✓ SANT FELIU DE GUÍXOLS

Parròquia de la Mare de Déu
dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.30 h,
10.30 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Sta. Maria
Assumpta
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ SANT GENÍS DE

PALAFOLLS
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓ SANT POL DE MAR

Parròquia de Sant Jaume

V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h,
12.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Pau V.: 18.30 h.

✓ SANTA CRISTINA D'ARO

Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. D.: 10.00 h.

✓ SANTA SUSANNA

Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ SEGUR DE CALAFELL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h, 20.00 h.

✓ SELVA DE MAR, LA

Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓ SITGES

Parròquia de Sant Bartomeu i
Santa Tecla
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h,
19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. D.: 9.00 h.

✓ TORREDEMBARRA

Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. D.: 9.00 h,
11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. D.: 11.00 h,
20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà D.: 9.30

✓ TORROELLA DE MONTGRÍ

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
20.00 h.
Capella de l'Hospital D.: 12.00 h.
Càmping Delfin Verde
D.: 10.00 h.

✓ TOSSA DE MAR

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 7.30 h, 10.00 h,
12.00 h, 19.00 h.

✓ VENDRELL, EL

Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h,
10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓ VILANOVA I LA GELTRÚ

Parròquia de Santa Maria de la
Geltrú
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h,
19.30 h.
Parròquia de Sant Antoni Abat
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h,
12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de la Immaculada
V.: 19.30 h. D.: 10.30 h, 11.30 h,
12.30 h, 19.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h.

✓ VILASSAR DE MAR

Parròquia de Sant Joan
V.: 19.00 h, 20.00 h. D.: 8.00 h,
9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓ VINARÓS

Parròquia de l'Assumpció de
Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h,
12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.30 h,
19.00 h.
St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. D.: 9.30 h, 11.30 h,
19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació d'una coral encara per determinar.

(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Des del carrer

La gironina Maria Laffitte sembla treta d'un relat medieval. La seva aparença ens remunta a l'edat mitjana, l'època dels trobadors, sobretot quan comença a cantar... Ho fa amb apassionament, convençuda que la música és un instrument privilegiat per obrir-nos vers la transcendència. Aquesta polifacètica artista formada en la nova cançó catalana viu els seus talents musicals amb vocació de servei. S'hi dedica amb deler des de fa molts anys i actualment estudia la seva vessant més terapèutica. Juntament amb el violinista Nèstor Eidler té previst per a l'any 2005 un cicle de concerts terapèutic a esglésies romàniques de Catalunya. Per conèixer-la més a fons o contractar els seus serveis us podeu adreçar a: www.marialaffitte.com o al telèfon 686 166 221.

Foto: Ernest Costa

Maria Laffitte, trobadora i experta en cant gregorià

«Hi ha monjos que han emmalaltit per l'absència del cant gregorià»

—Maria Laffitte... El seu nom em sona, però no sé ben bé de què.

—Sóc trobadora. Vaig començar en el món de la nova cançó l'any 1968. Llavors, però, em feia dir Dolors Laffitte. Sempre m'ha interessat molt treballar la poesia i la música tradicional del país. Ja fa temps que em vaig especialitzar en música antiga, des del cant gregorià fins a les cançons de trobadors. També compo música als poetes i he arribat a fer diversos llibres-discos, com per exemple el que no fa gaire vaig fer, per encàrrec del bisbat de Girona, amb poemes que tracten sobre el tema de la fe: *La fe, retaule poètic del segle xx*.

—Què la va portar a aquesta modalitat de música tan poc «comercial»?

—Per a mi, el cant gregorià i tota la música medieval són l'origen de la música moderna. Com a estudiosa dels orígens i de les arrels de la música m'interessa molt el gregorià. Quan vaig descobrir que el seu origen era jueu-egipci i que ja Jesús cantava gregorià, encara em va motivar més per estudiar-la a fons. Alguns estudis del mestre Higini Anglès han descobert, a més, que moltes melodies de cants tradicionals catalans portaven una melodia gairebé igual que

la del cant gregorià. L'origen de la música popular, així com les cançons medievals, es troba d'alguna manera en el cant gregorià. I no només això, sinó que el cant gregorià i la música antiga constitueixen unes de les músiques més terapèutiques que hi ha...

—En quin sentit terapèutica?

—És una música perfecta. Treballa molt amb les vocals i les vocals són l'expressió de l'ànima... Quan es treballa tant amb les vocals, es rep una força molt especial, t'eleva i t'aboca a la transcendència. Hi ha experiències de monjos que s'han posat malalts per l'absència de gregorià en la seva litúrgia. Només s'han recuperat quan s'ha reintroduït el gregorià. A més, cantar gregorià en grup té també unes connotacions molt fortes de fraternitat. Anul·la el nostre ego i et posa al servei. És una música-pregària i tot el conjunt es transforma en una sola veu, en una mateixa unitat. El cant gregorià et convida a desenvolupar un treball intern.

—En la seva llarga carrera musical també s'ha dedicat a musicar poetes.

—He fet tot un treball molt interessant amb Ramon Llull. D'un llibre preciós que té de proverbis, *Llibre d'Amic e Amat*, vaig agafar diversos poemes i els

vaig anar enllaçant amb altres poemes de Llull i músiques medievals del rei Alfons X el Savi o melodies de trobador. Aquest va ser el meu primer treball amb místics. Després vaig fer coses amb Jacint Verdaguer i d'altres poetes catalans que aborden la vessant transcendent de l'home. També he treballat a fons amb els grans místics espanyols del segle xvi: sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús. Fruit d'aquest treball vaig gravar un altre disc que serà reeditat aviat amb el nom d'*Oraitori místic*.

—Per què aquest interès per musicar la poesia?

—La barreja de música i poesia pot ser també molt terapèutica. Els primers que ho van fer van ser els trobadors. Jo sóc hereva d'aquesta tradició. Entenc des de sempre la música posada al servei dels altres. En mi, la música és un do, un talent que he de compartir i posar al servei. Amb tota la humilitat, el meu desig és lliurar el que tinc, oferir-ho i que faci bé. A més, la música és l'expressió més universal que existeix, perquè va directa al cor. Permet que la persona surti d'ella mateixa i s'obri cap a Déu.

Samuel Gutiérrez

El mateix dret a la vida

Dues setmanes enrere Nawal el-Saadawi, escriptora i activista prodrets humans egípcia, va afirmar que els iraquians que s'oposen amb armes i bombes a la presència militar nord-americana són resistents, no pas terroristes, i els dona així una categoria moral superior. Per a el-Saadawi, doncs, aquesta ocupació estrangera justifica qualsevol forma d'oposició, inclòs l'ús de l'assassinat. Amb aquesta afirmació contundent l'escriptora egípcia sembla obviar que aquest és el mateix argument que fan servir tots els grups terroristes del món, des d'ETA fins a Al-Qaeda, per justificar els seus atemptats: que és l'opressió de l'altre el que els «obliga» a matar. D'aquesta manera el-Saadawi oblida que ja fa anys que Albert Camus va dir que res justificava l'assassinat.

Crec que tothom estarà d'acord que la invasió nord-americana de l'Iraq ha estat una agressió i que lluny de pacificar el país no ha fet més que convertir-lo en un infern. Aquesta realitat, però, no ens permet dir que hi hagi una violència més bona que una altra. Un assassinat és un assassinat, el cometi un soldat nord-americà o un guerriller xiïta, i tots dos són condemnables en el mateix grau, perquè tots els homes —iraquians i nord-americans— tenen el mateix dret a la vida. Aquest principi ètic tan elemental, i fonament evangèlic del cristianisme, no ha estat plenament assumit per la humanitat. Encara tenim molta feina a fer per deixar ben clar que matar, sempre i a tot arreu, és la pitjor de les aberracions.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

El doctor Tarrés, a prop (6)

En la nit de la guerra

A partir d'aquells dies de juliol, la vida de Pere Tarrés, com la de l'Església i la de tot el país, entra en una llarga i dolorosa etapa d'excepcionalitat. Han començat els assassinats, la destrucció d'esglésies i els escorcolls. La persecució se centra, sobretot, en sacerdots i religiosos, però arriba també a un gran nombre de laics significats. La tarda del dia 22 —tot just el cinquè de la revolució— el local de la Federació de Joves Cristians de Catalunya és saquejat i incautat: en endavant serà seu dels «Peoners Comunistes».

Durant uns quatre mesos, el doctor Tarrés manté, entre ensurts continus, el seu treball de metge i la seva vida familiar. Els alterna amb una gran activitat apostòlica, animada per una vida espiritual cada dia més càlida i entreviada, paradoxalment, de moments de joia inesperats: «Quin goig», confessa a la seva germana gran, «portar la sagrada Eucaristia... Si no hagués estat la guerra, no hauria tingut aquest privilegi». Contacta amb sacerdots i els ajuda de totes les maneres possibles. Es troba sovint amb el seu director espiritual, el pare Serra, en un indret convingut dels jardins de Montjuïc, fins que, un dia, el vell felipó no arriba a la cita... Tarrés comprèn que ha estat immolat. El domicili de Tarrés és durament escorcollat dues vegades. Ell és interrogat i pressionat amb insistència i aconsegueix d'evadir-se, per molt poc, de les mans dels assaltants. Un policia que ha acabat professant-li un cert afecte li recomana que no dormi a casa. Tot i això, encara fa de metge... i d'apòstol. Aquest període resulta decisiu per a la maduració de la seva vocació sacerdotal. És, diríem, el seu primer *nocturn* de la nit de la guerra, fosca, però no mancada d'estels.

El 28 d'octubre, veient Tarrés com els perseguidors estrenyen el cercle i tement per la seva mare, passa a la clandestinitat total. L'acull una família barcelonina de Ciutat Vella. En aquell amagatall llegirà molt, escriurà i, sobretot, pregarà. Sap aprofitar el temps. El seu procés interior continua: «Estimar, estimar Jesucrist —anota—, heus aquí l'únic lema de la meua vida.» Passa, de tant en tant, el sobresalt dels bombardeigs. Però escriu en el seu diari: «Em sento tranquil i amb pau a l'ànima.» Allò que realment el turmenta, en aquest seu segon *nocturn*, és no poder combregar: «Fa ja cinc mesos que no us he rebut, Jesús, pa de vida, pa dels forts, pa dels justos», es lamenta pregant.

Després dels fets de maig del 1937, s'atenua, sense desaparèixer del tot, la persecució religiosa. Tarrés, d'altra banda, se sent neguitós en el seu refugi. Voldria ser «més útil a Déu i a la pàtria». «Podria ja sortir lliurement?», s'interroga. Finalment es decideix. El 24 d'agost torna a casa: hi reprendrà, de mica en mica, la vida d'abans d'amar-se, però ja amb els ulls decididament posats en el sacerdoci. El mateix dia que arriba, crida reservadament la seva germana i li diu, mantenint el seu joc habitual d'inventar noms afectuosos: «Saps, Tiqueta? El Guiu vol ser sacerdot.» Davant la perplexitat i l'emoció d'ella, continua: «Ho tinc tot molt pensat i determinat. No et preocupis. Déu m'ajudarà.» La vida de Tarrés, en aquest que podem anomenar el seu tercer *nocturn* de la guerra, ja pren un altre aire. A partir del 2 de setembre, té el Santíssim. Per guardar-lo, encarrega a un amic joier una capseta de plata, folrada de vellut blanc: «Davant Jesús, tota atenció és poca», diu. Bastants sacerdots passen per casa seva i hi celebren l'Eucaristia: a hores diverses, per tal d'evitar les sospites dels porters, i en veu baixa...

Ara mateix

Rauxa